

ΑΠΑΤΡΙΣ

Ποτέ μην ξεχνάς
περπατάμε στην κόλαση
χαζεύοντας τα λουλούδια

Κομπαγιάσι Ίσσα

εφημερίδα δρόμου

I will never tire of the fire
In these years, days and hours I bring you flowers

Blitz – Fire and Flowers

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 59 • ΙΟΥΝΙΟΣ 2026 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

[Χανιά] Για τις διώξεις μαθητών
για καταλήψεις σχολείων
Δίωξη μαθητών του μουσικού σχολείου για
κατάληψη συμπαράστασης στον απεργό
πέινας Πάνο Ρούτσι – Δελτίο τύπου του
15μελούς του ΜΣΧ
σελίδα 05

“Η θα νικήσουμε, ή θα νικήσουμε”
Κάτω τα χέρια από τα προσφυγικά

σελίδα 09

Ατενίζοντας το
Πανεπιστήμιο του
σήμερα

σελίδα 11

Η χυδαιότητα
του λεξιλογίου
των ισχυρών

σελίδα 20

ΜΠΑΡΟΥΤΙ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Ερχεται ένα καυτό καλοκαίρι. Χιλιάδες κύμα-
τα στη Μεσόγειο. Αμέτρητες ώρες στο γρα-
φείο, στη σκοπιά, στα εργοτάξια. Ατελείωτοι
χτύποι καρδιάς στη λεωφόρο Αλεξάνδρας.

Απέναντι στη συμπίεσμένη καθημερινότητα του
ιδρώτα και της ματαίωσης, που στριμώχνεται ανά-
μεσα σε φτηνή εργασία και ακριβή επιβίωση. Απέ-
ναντι και στην –αντίστοιχα συμπίεσμένη– καθημε-
ρινότητα του κοινωνικού εργοστασίου, που διαρκώς
επεκτείνει τον έλεγχο και την επιτήρηση, από τα
μπλόκα της τροχαίας, τις έξυπνες κάμερες, και τα
ψηφιακά πρόστιμα.

Απέναντι στην ασφυξία της «ανάπτυξης», που
κατατρώει τη ζωή, ανθρώπινη και μη, και λεη-
λατεί το περιβάλλον.

Απέναντι στο βάθεμα της καπιτα-

λιστικής κρίσης, που οδηγεί νομοτελειακά στη γενί-
κευση του πολέμου. Ενός πολέμου που παίρνει συ-
νεχώς νέες μορφές: Από τις ισραηλινές επιδρομές σε
διεθνή ύδατα ενάντια σε ακτιβιστές, τα επακόλουθα
βασανιστήρια και βιασμούς, την ολοκληρωτική κα-
ταστροφή της Δυτικής Όχθης, της Ράφα και της Γά-
ζας, τις αμερικάνικες επεμβάσεις σε Βενεζουέλα και
Ιράν στο όνομα της παγκόσμιας ειρήνης, τις σφα-
γές των εξεγερμένων στο Ιράν από το καθεστώς, στο
όνομα ενός «αντιιμπεριαλιστικού» πολέμου.

Απέναντι σε έναν κόσμο που επιτάσσει εκκενω-
μένες και λεηλατημένες υπάρξεις και προάγει ζω-
ές-επαναλήψεις.

Τώρα που «μιλούν» τα όπλα, και αναθερμαίνον-
ται τα παζάρια της ελπίδας, η απάντησή μας είναι
ίδια, και πρέπει να την αρθρώσουμε με περισσότερη

σιγουρία και πίστη: Η υπεράσπιση της ζωής περνάει
μέσα από τον αγώνα.

Έρχεται ένα καυτό καλοκαίρι. Χιλιάδες βλέμμα-
τα αντικρίζονται συνωμοτικά χαμογελώντας στον
ήλιο. Αμέτρητες συλλογικές διεκδικήσεις και κοινό-
τητες αγώνα σε κάθε πεδίο κοινωνικής συνάντησης,
σε κάθε έδαφος. Ατελείωτες ανάσες έρωτα, ζωής και
λυσσασμένης συνείδησης.

Τώρα που μιλούν τα όπλα μιλάμε και εμείς στη
δική μας εκρηκτική γλώσσα: Jin Jyan Azadi! Βγάζου-
με μπροστά οπλισμένες επιθυμίες, αρνήσεις, πέτρες,
μουσικές και μελάνια.

Με οργή και αγάπη, για την υπεράσπιση
της αδάμαστης ύπαρξης σίγουρα φωνάζουμε:

ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ

ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΑ

apatris.org

► Για την επίθεση στον διεθνή στόλο Global Sumud Flotilla
σελίδα 03

► Η αθλιότητα του καμπ της Σιντικής Σερρών
σελίδα 14

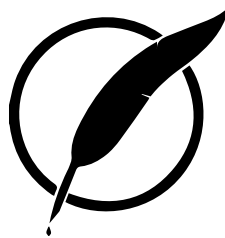
► [Ινδονησία] Μια συνεισφορά αντιπληροφόρησης από
αναρχικούς της υπόθεσης Chaos Star
σελίδα 22

► ΚΕΝΤΡΙΚΟ:
Σκάνδαλα: η κορυφή του παγόβουνου
της εξουσίας +
Η ελπίδα ποιανών το δικίο θα εκφράσει;

► ΕΝΘΕΤΟ: Ανταπόκριση και σχολιασμός
από τη δίκη σε α' βαθμό για την υπόθεση των Αμπελοκήπων

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

editorial

Η κυβέρνηση της ΝΔ αναζητά το κατάλληλο timing για να προκηρύξει εκλογές, προσπαθώντας να ελιχθεί ανάμεσα σε έναν καταιγισμό νέων αποκαλύψεων για την εμπλοκή στελεχών της στα σκάνδαλα ΟΠΕΚΕΠΕ-υποκλοπών. Στο «σφυροκόπημα» της ευρωπαϊκής εισαγγελίας, το ελληνικό κράτος απαντάει εξάγοντας επικοινωνιακή πυγμή, την ίδια στιγμή που βαθαίνει τη στρατηγική συμμαχία με τις ΗΠΑ και το Ισραήλ. Η εμπλοκή του στην αναχαίτιση και καταστολή του στόλου Global Sumud Flotilla είναι ξεκάθαρη θέση στον εν εξελίξει πόλεμο. Κι αν φαίνεται πως τα όπλα κοπάζουν, επειδή ΗΠΑ και Ιράν πλησιάζουν σε συμφωνία, ας μην ξεχνάμε πως η παγκόσμια πολεμική μηχανή συνεχίζει να λαδώνει τα όπλα της – το φάντασμα του πολέμου πλανάται ακόμα πάνω απ' τα κεφάλια μας.

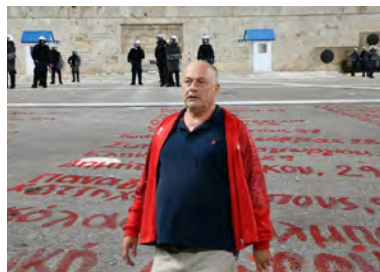
Σε αυτή τη συγκυρία, Τσίπρας και Καρυστιανού ανακοινώνουν νέα κόμματα, ποντάροντας αντίστοιχα στην κατεψυγμένη ελπίδα της πρόσφατης «αριστερής» διακυβέρνησης, και στον πατριωτισμό ενός «σωστού» κράτους δικαίου.

Το θυμόμαστε, βέβαια, πως στα παζάρια της ελπίδας δεν πιάνει τόπο ο κατάλογος των εργατικών ατυχημάτων, που αυξάνονται με αμείωτο ρυθμό· δεν αναγνωρίζεται η ληλασία του περιβάλλοντος ούτε η δυστοπία της διαρκώς συρρικνούμενης ζωής κάθε είδους.

Το βλέπουμε, άλλωστε, πως στα παζάρια της ανάπτυξης οι νέες γενιές οφείλουν να εκπαιδεύονται από το γυμνάσιο σε κατασταλτικές διώξεις, να αμφισβητούν τη νίκτη οδηγούμενες στην ασφυξία, και να εξειδικεύονται σε ένα πανεπιστήμιο-μπίζνα, βουτηγμένο στις χρηματοδοτήσεις από τα ερευνητικά προγράμματα βελτιστοποίησης της πολεμικής φρίκης.

Αυτός ο κόσμος δεν μας χωράει, διαμορφώνοντας μία «ακριβή» καθημερινότητα,

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Είναι αδιανόητο μετά από τρία χρόνια να συνεχίζει να υπάρχει αυτή η εικόνα απέναντι σε εκατομμύρια επισκέπτες, που επισκέπτονται την πατρίδα μας... να πάρει μία μπουλντόζα και μια καθαρίστρια και να τα σβήσει».

~Αχιλλέας Μπέος, δήμαρχος Βόλου, για τα ονόματα των θυμάτων του εγκλήματος στα Τέμπη που είναι γραμμένα έξω από τη Βουλή.

Η **Απατρис** είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού πέντε συντακτικών ομάδων, καθώς και κάποιων συντακτών/τριών, κατανεμημένων γεωγραφικά στην επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με tiráž 14.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.org

★ Ψηφιακή έκδοση: apatris.org/topics/efimerida

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: **Eta Pancho**
επικοινωνία: apatris@espiv.net
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους
Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

στην οποία η «φτήνια» της ύπαρξης είναι διαρκώς υπό διαπραγμάτευση – φυσικά προς τα κάτω.

Αυτός ο κόσμος όμως επιμένει να γεννάει τις αρνήσεις του: Από τις συντρόφισσες Μαριάννα Μανουρά και Δήμητρα Ζαραφέτα, που καταδικάστηκαν παραδειγματικά με τον αντιτρομοκρατικό νόμο για την υπόθεση των Αμπελοκήπων, υπερασπιζόμενες τη μνήμη του συντρόφου Κυριάκου Ξυμητήρη, και την πολιτική τους ταυτότητα και διαδρομή· τα 8 συντρόφια που κατηγορούνται για την απαλλοτρίωση τράπεζας στην Κάτω Τιθορέα· την Κοινότητα Κατειλημμένων Προσφυγικών, με τον Αριστοτέλη Χαντζή και τη Suzon Dorragnie σε απεργία πείνας, βάζοντας το σώμα τους στην πρώτη γραμμή της υπεράσπισης της μεγαλύτερης αυτοοργανωμένης κοινότητας στον ελληνικό χώρο – στην πρώτη γραμμή υπεράσπισης της ζωής.

ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ

■/ συντακτική ομάδα Χανίων

Σκίτσα: Μαρζάν Σατραπί, Περσέπολις.

Έφυγε απ' τη ζωή στις 4 Ιουνίου του '26 από βαθιά θλίψη, έναν χρόνο αφού έχασε τον σύντροφό της.
Καλό ταξίδι Eye Of The Tiger

Επί του πιεστηρίου

Κάθε μέρα. Στα δελτία των ειδήσεων, στα πάνελ της μαζικής δημοσιογραφίας, στους αλγόριθμους του διαδικτύου. Κάθε μέρα. Μέσα και έξω από τις δικαστικές αίθουσες, στις επισκέψεις στα δημόσια νοσοκομεία, στις κυβερνητικές δηλώσεις για επενδύσεις και ανάπτυξη. Κάθε μέρα με γραβάτες και κοστούμια, με παράσημα και στολές, με χρυσές αλυσίδες και πολυτελή αυτοκίνητα. Κάθε μέρα μόστρα.

Δολοφόνοι, βιαστές, γυναικοκτόνοι, βασανιστές, καταχραστές δημόσιου χρήματος, ναζί, γενοκτόνοι και τα παπαγαλάκια τους, φόρα μόστρα παντού και ανάμεσα μας.

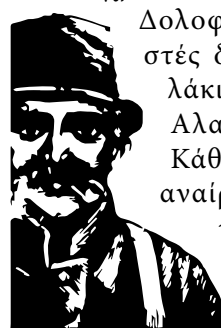
Αλαζονικά, δημοκρατικά, θιγμένα.

Κάθε λεπτό και η αγωνία τους φουντώνει εν αναμονή της ανάρτησης της απόφασης αποφυλάκισης για λόγους υγείας του Αλέξανδρου Γιωτόπουλου που αιτήθηκε ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Σοφοκλής Λογοθέτης, με πρόφαση την ανεπαρκή αιτιολόγηση του βουλεύματος. Αμερικανικές πιέσεις, μεθοδεύσεις και ζητήματα επέκτασης του μέγιστου χρόνου κάθειρξης για τα ισόβια από τα 25 στα 30 χρόνια από τον υπουργό Δικαιοσύνης Φλωρίδη.

Λίγο πριν τυπωθεί το φύλλο, σχεδόν ταυτόχρονα, λαμβάνουν χώρα έκρηξη σε ΑΤΜ στα Βριλήσσια και εμπρησμός τριών οχημάτων της Περιφέρειας στο Μαρούσι. Θρασύτατη χαρακτηρίζεται η επίθεση από τα καθεστωτικά.

Στις κορώνες και τα κροκοδείλια δάκρυα των επικλήσεων της εξουσίας για δικαιοσύνη, μυρίζουμε το φόβο της.

Φωτιά λοιπόν στα μπατζάκια τους.

* *
η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.
* *

Κοινή ανακοίνωση του Συντονισμού Συλλογικοτήτων Ηρακλείου για την Παλαιστίνη και της Κατάληψης Ευαγγελισμού

Για την επίθεση στον διεθνή στόλο Global Sumud Flotilla

Την Πέμπτη 30/04 λαμβάνει χώρα επίθεση του σιωνιστικού μορφώματος στον στόλο αλληλεγγύης Global Sumud Flotilla (GSF), σε διεθνή ύδατα στη ζώνη έρευνας και διάσωσης του ελληνικού κράτους και σε αгаστή συνεργασία με αυτό. Σκάφη του στόλου καταστρέφονται, και απαγάγονται 175 αγωνιστές και αγωνίστριες του πληρώματος, η τύχη των οποίων αγνοείται για σχεδόν ένα εικοσιτετράωρο. Κρατούνται σε απάνθρωπες συνθήκες και κατά τη διάρκεια της σύλληψής τους ξυλοκοποούνται και βασανίζονται, με αποτέλεσμα 33 άτομα να μεταφερθούν στο νοσοκομείο της Σητείας, ενώ 3 από αυτά που βρίσκονται σε σοβαρή κατάσταση εισάγονται στο ΠΑΓΝΗ. Το ελληνικό λιμενικό αναλαμβάνει την παραλαβή των απαχθέντων, εκτός από δύο αγωνιστές, οι οποίοι κρατούνται ακόμα παράνομα από τις ισραηλινές δυνάμεις και έχουν μεταφερθεί σε ισραηλινές φυλακές. Η μόνη μέριμνα των τοπικών αρχών είναι να μεταφέρει τους υπόλοιπους στο αεροδρόμιο του Ηρακλείου. Το ελληνικό κράτος όταν έχει να κάνει με ξεριζωμένους μετανάστες σε σαπιοκάραβα, ουρλιάζει για τη διαφύλαξη της κυριαρχίας των συνόρων του από τους υποτιθέμενους εισβολείς. Την ίδια στιγμή, αυτό το κράτος στρουθοκαμηλίζει, όταν στρατιωτικές δυνάμεις των σιωνιστών όντως εισβάλουν σε ζώνη της δικής του κυριαρχίας.

Στην είσοδο της κατάληψης Ευαγγελισμού κατά τη διάρκεια της πρώτης συνέλευσης/κουβέντας και ενημέρωσης των ακτιβιστών του GSF παρουσία συντρόφων και αλληλέγγυων.

Τα μάτια μας και η σκέψη μας είναι στραμμένα στους δύο αιχμάλωτους αγωνιστές, τον διεθνιστή Thiago Avila και τον παλαιστίνιο Saif Abu Keshek, οι οποίοι βρίσκονται στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Ashkelon. Εκεί ανακρίνονται, ενώ έχει γίνει γνωστό ότι έχουν υποστεί σκληρά βασανιστήρια. Ο Thiago κατηγορείται για «συνεργασία με τρομοκρατικές οργανώσεις», ενώ ο Saif κατηγορείται για τρομοκρατία και κινδυνεύει με εκτέλεση, σύμφωνα με τον νέο τρομονόμο των σιωνιστών, όπου οι καταδικασμένοι Παλαιστίνιοι για τρομοκρατία έρχονται αντιμέτωποι με τη θανατική ποινή. Μια πιθανή καταδίκη των δύο αγωνιστών θα σημαίνει αυτόματα ότι όποια και όποιος καταδικάζει την κατοχή και

τη γενοκτονία της Παλαιστίνης από το σιωνιστικό κράτος και όποιος αντιστέκεται, μπορεί να βρεθεί ανά πάσα ώρα και στιγμή καταδικασμένος με βαρύτατες κατηγορίες στο Ισραήλ, ακόμα και αν έχει απαχθεί χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Οι δύο αγωνιστές βρίσκονται σε απεργία πείνας από την Παρασκευή, ενώ ξεκινούν σταδιακά απεργία πείνας μέλη του στόλου σε διάφορα μέρη του κόσμου, μέχρι την απελευθέρωση τους.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, μέσω του Υπουργείου Εξωτερικών, προσπαθώντας να δικαιολογήσει την εθελοδουλία της στις προσταγές των ΗΠΑ-Ισραήλ, ισχυρίστηκε ότι έχει μεριμνήσει για τους απαχθέντες για μεταφορά, στέγη και τροφή. Για άλλη μια φορά η πραγματικότητα είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με τις αφηγήσεις τους. Όχι μόνο κυβέρνηση και τοπικοί άρχοντες δεν ενδιαφέρθηκαν για τίποτα από όλα αυτά, αλλά αποτέλεσαν και βασικό λόγο βασανισμού και περαιτέρω τρομοκρατίας των αγωνιστρι(ών). Το ελληνικό κράτος, μέσω του λιμενικού συμμετείχε κανονικά στην από κοινού επίθεση με το σιωνιστικό καθεστώς, που οδήγησε στον τραυματισμό των αγωνιστρι(ών) και στις καταστροφές των σκαφών τους (σύμφωνα με τις καταγγελίες των μελών του GSF). Ταυτόχρονα, από την ώρα που «πάρελαβε» τους απαχθέντες από τον IDF, τους στέργει βασικές ανάγκες, παρατείνοντας τον βασανισμό τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού, ήταν ότι η ΕΛ.ΑΣ. καθυστέρησε για ώρες την άφιξή τους, και έτσι οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες αναγκάστηκαν να πάρουν την απόφαση να αποβιβαστούν από τα λεωφορεία χιλιόμετρα μακριά από το αεροδρόμιο Ηρακλείου, και να πορευτούν για μεγάλη απόσταση με τα πόδια, περικυκλωμένοι από πάνοπλες αστυνομικές δυνάμεις, πολλοί από αυτούς χωρίς παπούτσια και χωρίς γνώση της τοποθεσίας, μέχρι να βρεθούν στην αγκαλιά του συγκεντρωμένου αλληλέγγυου κόσμου.

Από εκεί και πέρα όλα πήραν τον δρόμο τους, και η αλληλεγγύη έδειξε το πόσο τεράστιο γίνονται οι λαοί, όταν στέκονται ώμο με ώμο απέναντι στους δυνάστες τους. Μπροστά στη συνενοχή και την αδιαφορία του κράτους, ο μόνος που μπόρεσε να μεριμνήσει για τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες του στόλου ήταν, για άλλη μια φορά, το κίνημα και ο κόσμος του αγώνα και της αλληλεγγύης. Μετά από αντανάκλαστικό κάλεσμα του Συντονισμού Συλλογικοτήτων Ηρακλείου για την Παλαιστίνη, δεκάδες αλληλέγγυοι κόσμου μαζεύτηκαν στο αεροδρόμιο περιμένοντας για ώρες τους αγωνιστές/αγωνίστριες του GSF, για να τους προστατέψουν και να φροντίσουν τη μεταφορά, τη διαμονή και τη διατροφή τους. Τη συγκέντρωση ακολούθησε ένα τεράστιο κύμα αλληλεγγύης, όπου μαζεύτηκαν είδη πρώτης ανάγκης, τρόφιμα, ρούχα, σεντόνια, φάρμακα κ.ά. Σπίτια αλληλέγγυου κόσμου άνοιξαν τις πόρτες τους για φιλοξενία και μπάνιο. Κόσμος πλαισίωσε τα καλέσματα για βασικές ανάγκες, άνοιξε τις κουζίνες του, μαγείρεψε και προσέφερε από το υστέρημά του. Αυτό το κύμα αλλη-

λεγγύης μόνο δέος μπορεί να προκαλέσει, και αυτό αφήνει τόσο σε εμάς όσο και στους αγωνιστές από το GSF, ένα πλατύ χαμόγελο και μια υπόσχεση ότι, όσο αγωνιζόμαστε, τίποτα δεν θα πάει χαμένο.

Το πανό και το μπλοκ των αλληλέγγυων που συγκεντρώθηκαν στο αεροδρόμιο, πριν αφεθούν ελεύθεροι οι ακτιβιστές.

Ταυτόχρονα, η Κατάληψη Ευαγγελισμού, πράττοντας τα αυτονόητα, άνοιξε αμέσως τις πόρτες της για τη φιλοξενία και φροντίδα των αγωνιστών και αγωνιστριών, αλλά και για τη δημιουργία μαζί με το Συντονισμό Συλλογικοτήτων Ηρακλείου για την Παλαιστίνη, ενός πολύ σημαντικού δικτύου αλληλεγγύης, επικοινωνίας και οργάνωσης, με απίστευτους αυτοματισμούς και συνεργασία με όλο το αλληλέγγυο κίνημα της πόλης. Έτσι, ξεκαθαρίζεται ξανά γιατί οι καταλήψεις είναι πάντα αναγκαίες. Σε μια περίοδο που το κράτος είναι σε ευθύ πόλεμο με το ανταγωνιστικό κίνημα και τις καταλήψεις, που ο κοινωνικός κανιβαλισμός και η εξαθλίωση των ζώων μας ολοένα γιγαντώνονται, αποδεικνύεται πως οι καταλήψεις και τα κινήματα είναι τα μόνα που μπορούν να σταθούν ανάχωμα απέναντι στο κράτος, το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό. Αυτό έχει δείξει τόσο ο αγώνας για την υπεράσπιση της ζωής από την Κοινότητα Κατειλημμένων Προσφυγικών, η οποία ορθώνεται χωρίς φόβο απέναντι στις επιδιώξεις του κράτους και του κεφαλαίου για την εκμετάλλευση της γειτονιάς, όσο και οι αλληλέγγυοι αγώνες που έχουν δοθεί από την κοινότητα αγώνα Ηρακλείου και την κατάληψη Ευαγγελισμού, απέναντι σε εκκενώσεις, απειλές και καταστολή.

Αξιοσημείωτο είναι, μάλιστα, ότι οι πρεσβείες των χωρών των απαχθέντων από το GSF, τους έλεγαν ευθέως πως θα μεριμνήσει το τοπικό κίνημα και η κατάληψη για τη φιλοξενία τους. Αυτό αποδεικνύει δύο πράγματα: Αρχικά, ότι το ελληνικό κράτος δεν είχε κανένα πλάνο πως θα διαχειριστεί το όλο ζήτημα, και δεύτερον ότι το ίδιο το κράτος ήξερε πως το τοπικό κίνημα θα μεριμνήσει για αυτό. Προφανώς, δεν είναι σκοπός μας να αντικαθιστούμε το κράτος, ακόμα και αν αυτό το «αναθέτει» σε εμάς. Σίγουρα, όμως, μέσα από αυτή την «ανάθεση» της φροντίδας των απαχθέντων στο τοπικό κίνημα, γίνεται ηλίου φαεινότερο, το μέτρο της δυνα-

► μικής που έχει αναπτύξει αυτό, και πόσο μάλλον το αντιπολεμικό-αντιβασικό-αντιμπεριαλιστικό κίνημα τα τελευταία χρόνια στο νησί. Από τους πεισματικούς αγώνες της συνέλευσης αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, τα καλέσματα για αποκλεισμούς λιμανιών ενάντια στην άφιξη σιωνιστικών κρουαζιερόπλοιων, μέχρι και τη μαζικοποίηση του φιλοπαλαιστινιακού κινήματος, με αποκορύφωμα το TargetSoudaBaseForPalestine και τη μαζική πορεία στη Σούδα, το τοπικό κίνημα δείχνει αποφασισμένο να μην σταματήσει να αγωνίζεται για την Παλαιστίνη και την αντίσταση του λαού της.

Η αντιστεκόμενη Παλαιστίνη, για άλλη μια φορά γίνεται φάρος αλληλεγγύης, πυξίδα για τους αγώνες μας και οδηγός για να ορθώσουμε της δικές μας αντιστάσεις, απέναντι στη σήψη, τον κανιβαλισμό και την υποδούλωση. Απέναντι σε κράτος, κεφάλαιο, ιμπεριαλισμό και αποικιοκρατία. Ο αγώνας για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης απέδειξε για άλλη μια φορά πως μπορεί να απελευθερώσει και εμάς τις ίδιες, να μας ενώσει και να μας συσπειρώσει, να μας ταρακουνήσει και να μας οργανώσει, ώστε ακόμα και πράγματα που φαντάζουν αδύνατα να γίνουν εφικτά σε ελάχιστο χρόνο. Η συγκίνηση και οι αγκαλιές των ανθρώπων στη συνάντηση των

Το σκάφος «Κυριάκος Ξ.», ονομάστηκε προς τιμήν του διεθνιστή αναρχικού Κυριάκου Ξυμητήρη, και εξέπλεσε με τη Συμμαχία του Στόλου της Ελευθερίας (Freedom Flotilla Coalition).

δύο πορειών, οι υψωμένες γροθιές, τα κοινά συνθήματα, αλλά και η αγάπη, η αλληλεγγύη και η συ-

ντροφικότητα που λαμβάνουμε όλες αυτές τις μέρες από όλα τα μέλη του GSF, αλλά και από όλο τον αλληλέγγυο κόσμο, είναι ανεκτίμητα και αποδεικνύουν ότι **Η ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ Η ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ.**

Η διεθνιστική αλληλεγγύη το όπλο των λαών
Αλληλεγγύη με τους αγωνιστές και τις αγωνίστρι-
ες του Global Sumud Flotilla

Λευτεριά στους αιχμάλωτους αγωνιστές Thiago
Avila και Saif Abukeshek

που απήχθησαν από το σιωνιστικό καθεστώς
Νίκη στον αγώνα της Κοινότητας Κατελιμμένων
Προσφυγικών

και στους δύο απεργούς πείνας μέχρι θανάτου

Νίκη στην Παλαιστινιακή Αντίσταση

Λευτεριά στη Παλαιστίνη

✎ Κατάληψη Ευαγγελισμού

Συντονισμός Συλλογικότητας Ηρακλείου

για την Παλαιστίνη

#TargetSoudaBase

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

[Καρδίτσα – 04/26] Έναρξη της δίκης των 6 βασανιστών μπάτσων του Β.Μάγγου

Ξεκίνησε τυπικά από τις 02/04, με εκλογή ενόρκων, η δίκη που αφορά τους 6 μπάτσους δολοφόνους βασανιστές της κρατικής δολοφονίας του Βασιλείου Μάγγου, που άρχισε με τη βία που δέχτηκε ο Βασίλειος στις 14/06/2020 και πέθανε ένα μήνα αργότερα. Οι μπάτσοι (4 ΟΠΚΕ και 2 της υπ. Ασφάλειας Βόλου) κατηγορούνται για βασανιστήρια κατά συναυτουργία (τόσο στον δρόμο όσο και κατά την κράτηση του Βασιλείου) και για άλλα 3 πλημμελήματα, της επικίνδυνης σωματικής βλάβης κατά συναυτουργία, της παράνομης κατακράτησης κατά συναυτουργία και της παράνομης έκθεσης κατά συναυτουργία. Τρεις από αυτούς έχουν ήδη καταδικηθεί πρωτόδικα, σε φυλάκιση με αναστολή για άγριο ξυλοδαρμό έξω από τα δικαστήρια, όπου άσκησαν έφεση που θα εκδικαστεί στις 16/09. Για την υπόλοιπη διαδικασία, από την έναρξη της δίκης η στάση της υπεράσπισης των μπάτσων ήταν προκλητική, και λειτουργούσε με όρους κωλυσιεργιών και χρονοκαυστέρησης της διαδικασίας, προκειμένου να αποδυναμωθεί κοινωνικά η υπόθεση, και πολιτικά το κίνημα ανάδειξής της. Κάτι τέτοιο δεν υπάρχει περίπτωση να συμβεί ωστόσο, μιας και η μνήμη του Βασιλείου ως αναρχικού και κοινωνικού αγωνιστή είναι εμφανής τόσο από το κίνημα αλληλεγγύης στα δικαστήρια της Καρδίτσας, όσο και από τα λεγόμενα του ίδιου του πατέρα του. Ο πατέρας του ανέδειξε τη δολοφονική

βαιοπραγία των μπάτσων, απέναντι σε έναν άνθρωπο που αγωνιζόταν για τα ιδανικά του, ενάντια στη λεηλασία της φύσης με τη συμμετοχή του στις κινητοποιήσεις ενάντια στην ΑΓΕΤ-Lafarge και την καύση σκουπιδιών. Στα δικαστήρια, πέρα από τις προκλητικές ερωτήσεις, δηλώσεις περί «στημένης υπόθεσης» (όπως του συνήγορου Βασίλη Καπερνάρου) και διακοπές των μαρτύρων υπεράσπισης των μπάτσων, ήταν χυδαία και η στάση των ιδίων των μπάτσων ενάντια στον πατέρα του Β. Μάγγου. Όπως ο ίδιος δήλωσε επιχειρήθηκε δολοφονία χαρακτήρα του γιου του και εκείνος υπερασπίστηκε τα ιδανικά του. Παράλληλα, έγινε επίθεση και περιορισμός της πρόσβασης και κάλυψης της δίκης και στη δημοσιογραφική κοινότητα. Όλες αυτές οι ενδείξεις είναι χαρακτηριστικές του σκοταδισμού που χαρακτηρίζει την πολιτειακή εκτροπή της αστικής δημοκρατίας, που δρα ξεπλέοντας το κεφάλαιο και τους δολοφόνους του.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στο Σύνταγμα, με πανό «Καταδίκη στους βασανιστές του Βασίλη Μάγγου».

[Σέρρες – 05/26] Επεισόδια μεταξύ αγροτών και ΜΑΤ

Και πάλι στους δρόμους βγήκαν οι αγρότες στις Σέρρες στις 15/05, με αφετηρία το ότι οι υποσχέ-

σεις του κράτους, σε σχέση με τα προβλήματα που υπάρχουν στον κλάδο τους, δεν οδήγησαν σε κάποια έμπρακτη λύση. Σε συνέχεια των μπλόκων του προηγούμενου διαστήματος, που παρέλυσε σε μεγάλο βαθμό τον κύριο οδικό άξονα της χώρας, ασκώντας πίεση επικοινωνιακά, αυτή τη φορά οι αγρότες κινήθηκαν σε έναν τοπικό αγώνα με τα πόδια προς το τελωνείο του Προμαχώνα, όπου τους περίμενε φραγμός των μπάτσων. Ακολούθησε ένταση με τα ΜΑΤ με κλωτσιές, μπουνιές και μικρή ρίψη χημικών, με έναν αγρότη να χάνει τις αισθήσεις του προσωρινά και να πέφτει. Περιστατικά σαν αυτό αναδεικνύουν τις δυναμικές που βγάζει στην επιφάνεια η πίεση που είναι ικανός να ασκεί ο αγροτικός αγώνας στην κοινωνική ομαλότητα, και πως το κράτος πάντα θα καταλήγει στους μπάτσους ώστε να διαχειριστεί αυτήν την πίεση, όσο τα σκάνδαλα συνεχίζουν να υπάρχουν.

[Άνω Λιόσια – 05/26] Απάντηση δρόμου από 80 άτομα εναντίον μπάτσων που μπήκαν σε καταυλισμό

Υπήρξε επεισόδιο το μεσημέρι της 14 Μαΐου στα Άνω Λιόσια όταν διερχόμενο όχημα δεν σταμάτησε σε σήμα ελέγχου. Ακολούθησε καταδίωξη από τους μπάτσους. Η καταδίωξη κατέληξε σε καταυλισμό Ρομά, όπου οι μπάτσοι εντόπισαν το όχημα. Όταν προσπάθησαν να το προσεγγίσουν, ομάδα 80 ατόμων αμύνθηκε στη γειτονιά με πέτρες, καδρόνια και μπουκάλια με αποτέλεσμα τον τραυματισμό 2 μπάτσων. Ο αυθορμητισμός του σκηνηκού τονίζει ότι οι συλλογικές απαντήσεις είναι τελικά ικανές να σπάνε το μονοπώλιο της βίας του κράτους, που καταλήγει σε καταδίωξεις που όπως έχουμε δει στην πράξη συχνά έχουν τραγικά αποτελέσματα.

❑ Να μην γίνει ο Βόλος ορμητήριο πολέμου

Στις 06/05 πραγματοποιήθηκε παρέμβαση στην ημερίδα που διοργάνωνε η δημοτική και πρωτανική αρχή μαζί με τη ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, κατά την οποία θα παρουσιάζονταν εταιρείες που δραστηριοποιούνται στον αγροτικό τομέα, μία εκ των οποίων ήταν η ολλανδική CNH. Η CNH έχει αναπτύξει σχέσεις συνεργασίας με το γενοκτονικό κράτος του ισραήλ, χτίζοντας το τείχος «ασφάλειας» στη Δυτική όχθη, κατεδαφίζοντας παλαιστινιακούς οικισμούς και οικοδομώντας ισραηλινούς εποικισμούς. Η συστράτευση του μαφιόζου δημάρχου Μπέου και του εντολοδόχου της ΝΔ πρύτανη Μπιλλίνη με τους ιμπεριαλιστές και σφαγείς των λαών, και οι πολεμοχαρείς φιέστες ακυρώθηκαν στην πράξη από τη μαχητική παρέμβαση του κινήματος.

Σε αυτήν συμμετείχαμε ως Πρωτοβουλία Αναρχικών Φοιτητών/-ριών Βόλου, μαζί με άλλους αγωνιστές/-τριες συλλογικοτήτων της πόλης, και διά της δυναμικής παρουσίας μας παρεμποδίστηκε η διεξαγωγή της εκδήλωσης, που ξεπλένει τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού μέσω της προώθησης των «αναπτυξιακών» σχεδιασμών που ακολουθεί η δολοφονική εταιρεία CNH.

Ο κρατικός μηχανισμός ως θιασώτης του κράτους-δολοφόνου του ισραήλ, αλλά και ως φρουρός της τοπικής μαφίας, ανταπάντησε με τη γνωστή τακτική της καταστολής και της τρομοκρατίας.

Έπειτα από το ξεφτίλισμα της δημοτικής και πρωτανικής αρχής εκκινήθηκε εκτεταμένη αστυνομική επιχείρηση για να «αποκατασταθεί η ασφάλεια», στην πόλη που βασιλεύει ο καρκίνος της ΑΓΕΤ-LaFarge που οι μπάτσοι υπερασπίστηκαν, και βασάνισαν τον Βασίλειο μία μέρα μετά τη μεγαλειώδη κινητοποίηση έξω από το εργοστάσιο, και έναν μήνα μετά οδηγήθηκε στον θάνατο. Στην ίδια πόλη που επικρατεί το κακόγουστο θέαμα που «πουλάει» η δημοτική αρχή, που προελαύνει το ισραηλινό κεφάλαιο μέσω του πολυτελούς Real Estate, που εγκαθίσταται το αμερικανικό LNG και μπλέκει την τοπική κοινωνία στη γεωπολιτική σκακιέρα του ιμπεριαλισμού και του πολέμου. Να

αποκατασταθεί η «ασφάλεια» της ελληνικής αστικής τάξης, που μέσα από τέτοιες πράξεις έμπρακτης αντεπίθεσης σε αιματοβαμμένες φιέστες, βλέπει τα συμφέροντά της να μπαίνουν στο στόχαστρο του ταξικού ανταγωνιστικού κινήματος.

Ο κόσμος του αγώνα και της αλληλεγγύης δεν φιμώθηκε, αλλά απέδειξε για άλλη μια φορά σε εμάς –αλλά και στον συρφετό της διαπλοκής– πως μπορεί να αποτελέσει μοχλό πίεσης στην καταστολή των καταπιεστών, καθώς εκ του αποτελέσματος, οι μπάτσοι αποχώρησαν, και οι 30 αγωνιστές/-ριες καταφέραμε να ενωθούμε μαζί τους έπειτα από τον πολύωρο εγκλωβισμό μας, και να ακολουθήσει αντικατασταλτική πορεία στο κέντρο της πόλης.

■ Πρωτοβουλία Αναρχικών Φοιτητών/-τριών Βόλου

Ολόκληρη η ανακοίνωση: <https://athens.indymedia.org/post/1641148/>

[Χανιά] Για τις διώξεις μαθητών για καταλήψεις σχολείων

Δίωξη μαθητών του μουσικού σχολείου για κατάληψη συμπαράστασης στον απεργό πείνας Πάνο Ρούτσι – Δελτίο τύπου του 15μελούς του ΜΣΧ

Οι μαθητές του Μουσικού σχολείου Χανίων τον Οκτώβρη προχώρησαν σε κατάληψη συμπαράστασης προς τον απεργό πείνας Πάνο Ρούτσι. Μάλιστα κατά τη διάρκεια της κατάληψης στο σχολικό κτήριο περιηγούνταν ο διευθυντής του σχολείου, Κ. Ανδρεαδάκης, μαζί με τον προϊστάμενο της δευτεροβάθμιας αλλά και μέλη του 15μελούς τα οποία τώρα διώκονται.

Εκείνη την περίοδο πληροφορηθήκαμε ότι μας έγινε καταγγελία και διαμαρτυρηθήκαμε εντόνως. Την Τετάρτη 29/04 τρία μέλη του 15μελούς κληθήκαμε στο γραφείο για να παραλάβουμε μια κλήση απ' την αστυνομία, η οποία μας καλούσε να καταθέσουμε στο τμήμα ως ύποπτοι «για διατάραξη λειτουργίας υπηρεσίας από κοινού». Κατόπιν, έχοντας πλέον διαβάσει τη δικογραφία γνωρίζουμε ότι η διαδικασία αυτή κινήθηκε έπειτα από καταγγελία γονέα του σχολείου που ζητούσε την παύση της κατάληψης.

Αμέσως κλήθηκε ο διευθυντής του σχολείου, Κ. Ανδρεαδάκης, ο οποίος εκτός από εκτενή λίστα με τα ονόματα όλων των μαθητών του 15μελούς, υπέδειξε ως εκπροσώπους το τριμελές το οποίο και κλήθηκε ως κατηγορούμενο. Θεωρούμε καταρχήν λυπηρό και απαράδεκτο το γεγονός ότι γονέας του σχολείου κατήγγειλε ανηλίκους, για μια απόφαση συλλογική που αφορούσε ένα βαθιά κοινωνικό ζήτημα.

Κατά δεύτερον, μας προβληματίζει ιδιαίτερα το γεγονός ότι ο διευθυντής μας, όχι μόνο μας παρέδωσε στην αστυνομία σαν κοινούς εγκληματίες, αλλά δεν θεώρησε σημαντικό να ενημερώσει ούτε εμάς ούτε και τον σύλλογο διδασκόντων για τις πράξεις του. Θεωρούμε σημαντικό να αντιδράσουμε μαζικά και συντονισμένα στην προσπάθεια του συστήματος να μας φιμώσει και να μας εκφοβίσει.

Οι καταλήψεις έχουν υπάρξει διαχρονικά τρόπος διαμαρτυρίας και αντίδρασης για τους μαθητές και είναι αναπόσπαστο κομμάτι της έκφρασής μας. Είναι θλιβερό που σε μια εποχή γεμάτη ανασφάλεια, πολέμους και διαφθορά εκείνοι που αντιμετωπίζονται ως εγκληματίες είμαστε οι ανήλικοι μαθητές που παλεύουμε για ένα καλύτερο μέλλον. Καλούμε όλη την κοινωνία, συμμα-

θητές, καθηγητές, γονείς και φοιτητές να συμπαρασταθούν στους συμμαθητές μας που διώκονται. Αναμένουμε την παρουσία και τη στήριξή σας έξω από το Αστυνομικό Μέγαρο την ημέρα της κατάθεσης των συμμαθητών μας (η ημερομηνία θα ανακοινωθεί σύντομα).

Το 15μελές συμβούλιο Μουσικού Σχολείου Χανίων

Δίωξη του 15μελούς του γυμνασίου Αλικιανού για κατάληψη στις 6 Δεκεμβρη

Λίγες μέρες μετά τη δίωξη των μαθητών του ΜΣΧ, στις 20/05, ολόκληρο το 15μελές του γυμνασίου Αλικιανού κλήθηκε στην εισαγγελία Χανίων να δώσει εξηγήσεις για την κατάληψη στις 6 Δεκεμβρη 2025, μετά από καταγγελία του ίδιου του διευθυντή του σχολείου, Γεώργιου Καρκάνη.

Η Συντονιστική Επιτροπή Μαθητών Χανίων αναφέρει πως «αν νοιάζονται πραγματικά “για το καλό μας” όπως μας είπαν από την Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, να ασχοληθούν με τα οξυμμένα προβλήματα που έχουμε στα σχολεία μας όπως είναι οι ελλείψεις καθηγητών, οι ανύπαρκτες αίθουσες, τα ετοιμόρροπα κτήρια, και όχι να μας διώκουν επειδή τα διεκδικούμε και υλοποιούμε τις συλλογικές αποφάσεις μας. Γιατί δεν θα συμβιβαστούμε ποτέ σε αυτόν τον άθλιο κόσμο που ασφυκτιούμε μέσα σε μία καθημερινότητα πίεσης, άγχους και αβεβαιότητας, σε ένα σχολείο-εξεταστικό κέντρο και ασταμάτητου ανταγωνισμού που φτάνει τους μαθητές να νιώθουν ότι δεν αντέχουν να ζήσουν σε αυτόν, όπως οδήγησε τις συμμαθήτριες μας στην Ηλιούπολη να αυτοκτονήσουν!».

...και ένας πρόχειρος σχολιασμός

Οι δύο παραπάνω διώξεις έγιναν με την κατηγορία της παρακώλυσης της λειτουργίας σχολείου. Η συγκεκριμένη κατηγορία εισήχθη ρητά το 2024 στον «νέο ποινικό κώδικα», στο ήδη υπάρχον άρθρο για την παρακώλυση δημόσιας υπηρεσίας, όπου τότε προστέθηκαν δύο παράγραφοι, που αφορούν τα σχολεία και τα νοσοκομεία.

Από εργασιακή σκοπιά, η αναβάθμιση αυτού του άρθρου έγινε με σκοπό να δημιουργηθεί ένα νομικό πλαίσιο στοχοποίησης και καταστολής χώρων, που παραδοσιακά είναι συνδεδεμένοι με συνδικαλιστική δράση και αγωνιστικές κινητοποιήσεις. Ειδικότερα όμως, για τα τελευταία χρόνια, η αναβάθμιση αυτή στοχεύει –προς το παρόν χωρίς επιτυχία– τις συλλογικές αντιστάσεις των δημόσιων

υπαλλήλων ενάντια στην αξιολόγηση, που προέρχονται κυρίως από τα σχολεία και τα νοσοκομεία.

Επιπλέον, όσον αφορά την καταστολή των μαθητικών διεκδικήσεων και αγώνων, οφείλουμε να κρατάμε στη μνήμη μας πως οι μαθητές και οι μαθήτριες, με την κατάληψη ως κύριο μέσο αγώνα, έχουν «διαχρονικά» διεκδικήσει τη θέση τους μέσα στους κοινωνικούς αγώνες – από τα Τέμπη, ως τον Δεκέμβρη του 2008. Σε μια συγκυρία εντεινόμενης κατασταλτικής πυγμής, λοιπόν, δεν θα έπρεπε να μας εκπλήσσει που η αγωνιστική μνήμη του «μαθητικού κινήματος», και οι νωπές δυναμικές που κουβαλάει μπαίνουν στο στόχαστρο.

Δεν θα έπρεπε να μας εκπλήσσει για ακόμα έναν λόγο: Ο διακηρυγμένος στόχος της κυβέρνησης της ΝΔ, να ξεμπερδέψει με τη μεταπολιτευτική κληρονομιά, είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με την αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος – συγκεκριμένα με την αποστείρωση του σχολείου και του πανεπιστημίου, και την υπαγωγή της εκπαιδευτικής διαδικασίας στις επιταγές των επιχειρηματικών ομίλων. Πολλά έχουν γραφτεί για το πανεπιστήμιο*, και είναι επόμενο οι πολιτικές εξυγίανσης που εφαρμόζονται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση κάποια στιγμή να επεκταθούν και στις κατώτερες βαθμίδες.

Φοβούνται τις γενιές που μαθητεύουν στην αντίσταση, έστω και συμβολική. Τόσο απλά. Για αυτόν, και για όλους τους λόγους του κόσμου, το ριζοσπαστικό κίνημα οφείλει να προσεγγίσει ξανά το σχολείο, και να πάρει θέση δίπλα στους μαθητικούς αγώνες.

**ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ**

■ Νικόλας Σπηλιάς

*Ενδεικτικά το κείμενο «Οι πρωτανικές αρχές στην προμετωπίδα της καταστολής», φύλλο #55, Φεβρουάριος-Μάρτιος 2025

Πανελλαδικό Αυτοοργανωμένο Δίκτυο για την Υγεία

Εδώ και κάποιο καιρό, σε κάποιες δομές υγείας στον ελλαδικό χώρο προέκυψε έντονα η ανάγκη και η επιθυμία δημιουργίας ενός δικτύου δομών υγείας, κοινωνικών ιατρείων αλληλεγγύης, ομάδων/συνελεύσεων που ασχολούνται με το θέμα της υγείας, ανθρώπων που εργάζονται στον χώρο της υγείας και ομάδων θεραπευόμενων.

Αυτή η ανάγκη προέκυψε αρχικά λόγω του πεπερασμένου των δυνατοτήτων μιας μεμονωμένης ομάδας ή δομής, λόγω της περιχαράκωσης, της έλλειψης μοιράσματος εργαλείων, της έλλειψης πρακτικής αλληλεγγύης και συσπείρωσης γύρω από τους κοινούς μας στόχους. Μετά από κάποιες εκδηλώσεις και δράσεις που βρεθήκαμε από κοινού, κατανοήσαμε πόσες προοπτικές μπορεί να μας ανοίξει το μοίρασμα σε όλα τα επίπεδα και η μεταξύ μας αλληλεγγύη.

Ταυτόχρονα, κατανοούμε ότι μια δομή υγείας ή μια ομάδα που ασχολείται με την υγεία δεν είναι σε θέση από μόνη της να διαχύσει σε ένα ευρύ κοινό τα προτάγματά της για έναν διαφορετικό τρόπο προσέγγισης της υγείας, για την πρόσβαση όλων στην υγεία, για την αυτοοργάνωση και την αυτοδιαχείριση, καθώς και να αποτελέσει έναν πόλο ικανό να αντισταθεί στην υποβάθμιση και τον ολοκληρωτισμό. Ωστόσο, καθώς μας απασχολούν τα ίδια θέματα, ως δίκτυο θεωρούμε ότι μπορούμε να διευρύνουμε την κοινωνική τους απεύθυνση και να ανοίξουμε στο πλαίσιο του κινήματος -αλλά και στην ευρύτερη κοινωνία- τα ζητήματα που αφορούν την υγεία ως βαθιά πολιτικά.

Για τους λόγους αυτούς, και για να δώσουμε μια απάντηση στην πολυδιάσπαση που υπάρχει στα κινήματα, θέλουμε να δημιουργήσουμε συνδέσεις μεταξύ μας, όπως συνδέσεις προσπαθούμε να δημιουργήσουμε και στη συλλογική μας φροντίδα υγείας, βρίσκοντας ξανά τον άνθρωπο στην ολότητα του, σωματικά, ψυχικά και κοινωνικά. Επιδιώκουμε να δημιουργήσουμε ένα πανελλαδικό δίκτυο, με σεβασμό στην αυτονομία κάθε δομής και στις ιδιαιτερότητες κάθε γεωγραφίας, και με βασική συμφωνία σε κάποιες κοινές αρχές που θεωρούμε αδιαπραγμάτευτες.

Όταν μιλάμε για υγεία, είναι σημαντικό να πούμε, πως η υγεία δεν είναι η απουσία αρρώστιας, αλλά είναι ζήτημα πολυπαραγοντικό και κυρίως συλλογικό. Για αυτό και προσπαθούμε να μην μιλάμε για ασθενείς και αρρώστους αλλά για προσερχόμενους.

Κάποιες βασικές αρχές σε σχέση με την αντίληψή μας για την υγεία: Είναι πεποίθησή μας ότι πρέπει να προσεγγίζεται ολιστικά, δηλαδή όσον αφορά τη σωματική, την ψυχική διάσταση, τις πολιτικοκοινωνικές και οικονομικές συνθήκες, τις ιδιαίτερες προσωπικές ανάγκες και ιδιαιτερότητες του κάθε ανθρώπου. Είναι ξένη ως προς την αντίληψή μας η διεκπεραιωτική προσέγγιση της υγείας με βάση τη μερική και κατακερματισμένη αντιμετώπιση ενός θέματος, με βάση την υπερχορήγηση φαρμακευτικής αγωγής, χωρίς ενδιαφέρον για τον άνθρωπο και την ταξικότητα που υπάρχει όσον αφορά την πρόσβαση στην υγεία, την εκδήλωση ζητημάτων ψυχικού πόνου, τις εξαρτήσεις κ.λπ. Το πρόσωπο, το οποίο έχει οποιαδήποτε γνώση όσον αφορά την υγεία και παρέχει αυτή τη γνώση και τη φροντίδα, δεν μπορεί να έχει ουδεμία εξουσία πάνω στον άνθρωπο που δέχεται βοήθεια τη δεδομένη στιγμή.

Βασικές αρχές λειτουργίας του δικτύου:

- Αυτοοργάνωση και αντιθεσμικότητα: Θεωρούμε ότι ως δίκτυο δεν μπορούμε να συμπράττουμε με το κράτος, με τους θεσμούς, με ΜΚΟ, θεσμικά πολιτικά κόμματα, ιδιωτικές επιχειρήσεις, κρατικές και αυτοδιοικητικές αρχές και την Εκκλησία. Επειδή το τι συνιστά θεσμό δεν είναι πάντα σαφές, κάθε φορά που προκύπτει κάποια πιθανότητα συνεργασίας, το δίκτυο συζητά στη συνέλευση και αποφασίζει.

- Αυτοθέσμιση και οριζοντιότητα: Οι αποφάσεις λαμβάνονται από το σώμα της συνέλευσης του δικτύου με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και επιστρέφουν πίσω στο συλλογικό σώμα. Βασίζονται στη συναίνεση, δηλαδή στη σύγκλιση των αρνήσεων και των διαφωνιών και στην επιτευξη του να φτάσουμε σε μια απόφαση που καλύπτει όλα τα μέρη, με σεβασμό και χώρο σε όλες τις απόψεις.
- Εκλαμβάνουμε ως αυτονόητη αρχή τη μη ανοχή σεξιστικών, φασιστικών, ρατσιστικών, καπιταλιστικών συμπεριφορών, συμπεριφορών δηλαδή με σκοπό το κέρδος ανάμεσά μας καθώς και την άμεση παρέμβαση όταν αυτές εκδηλώνονται. Επίσης θεωρούμε ότι, σε ένα δίκτυο δομών και ομάδων που ασχολούνται με την υγεία, δεν μπορούν τα εμπλεκόμενα μέρη να δημιουργούν ατομικό οικονομικό κεφάλαιο από τη δράση τους σε αυτό, ούτε να χρησιμοποιούν το δίκτυο με οποιονδήποτε τρόπο για ατομικό όφελος.
- Κρίνουμε αναγκαίες τη βασική δέσμευση στη συνεργασία και την αδιαπραγμάτευτη αλληλεγγύη μεταξύ των μερών του δικτύου. Θεωρούμε θεμελιώδες για τη συνοχή και τη μακροπρόθεσμη ύπαρξη και προοπτική του δικτύου τη συσπείρωσή μας γύρω από τα μέρη του δικτύου, όταν αυτά βάλλονται από την κρατική/παρακρατική καταστολή, όταν αντιμετωπίζουν δυσκολία (υποστελέχωση, οικονομική δυσκολία κ.λπ.). Έτσι το δίκτυο αυτό θα είναι ικανό να δημιουργήσει ισχυρούς δεσμούς αλληλεγγύης στο εσωτερικό του, να αποτελέσει μια συλλογική παρακαταθήκη εργαλείων, λύσεων, μεθόδων, αρχών και να είναι ικανό να βοηθήσει μια νέα ομάδα που επιχειρεί να συσταθεί, σε οποιαδήποτε γεωγραφία.
- Θεωρούμε κομβικό το μεταξύ μας μοίρασμα να μην περιορίζεται μόνο στο υλικό/πρακτικό επίπεδο, αλλά να επεκτείνεται στη μεταξύ μας πολιτική ζύμωση και διάλογο, με σκοπό να κατακτήσουμε μια κοινή κουλτούρα και χαρακτήρα, ώστε να είμαστε ικανοί ως δίκτυο να παράξουμε κοινό πολιτικό λόγο, με σεβασμό πάντα στην ιδιαιτερότητα και την αυτονομία κάθε δομής/ομάδας/γεωγραφίας και χωρίς η συνεργασία μας να διέπεται από εργαλειώδη σκεπτικό.
- Όλα τα μέρη του δικτύου είναι ισότιμα, δεν πρόκειται για ένα δίκτυο γιατρών ή ειδικών υγείας, αλλά αντίθετα για ένα δίκτυο ανθρώπων που τους αφορά ο αγώνας γύρω από ζητήματα υγείας, από όποιο μετερίζι και αν βρίσκονται.

Σε σχέση με τη συχνότητα των συνελεύσεων μας, είναι μια προτεραιότητα που θα καθοριστεί από το ίδιο το δίκτυο, καθώς και ενδεχομένως από επείγουσες καταστάσεις που μπορεί να προκύψουν και να χρειάζονται άμεση κινητοποίηση. Ωστόσο, θεωρούμε σημαντικό να βρισκόμαστε σε συνελευσιακή διαδικασία τακτικά (για παράδειγμα κάθε μήνα), ανεξάρτητα από το πόσο μας πιέζει η επικαιρότητα, και ενδεχομένως διαδικτυακά αν δεν γίνεται όλα τα μέρη να βρισκόμαστε τακτικά από κοντά λόγω γεωγραφικών περιορισμών. Ωστόσο επειδή η διαζώσης συνάντηση είναι αναντικατάστατη, κρίνουμε αναγκαίο να ορίσουμε ένα διάστημα χρόνου κατά το οποίο θα συναντιόμαστε, σε διαφορετική γεωγραφία κάθε φορά (για παράδειγμα κάθε 6 μήνες ή κάθε έναν χρόνο).

Το κάλεσμα αυτό το απευθύνουμε σε πρώτο βαθμό σε συλλογικά σώματα, με προοπτική να υπάρξει μια αρχική ζύμωση μεταξύ μας και η δημιουργία μίας κοινής βάσης, και στη συνέχεια η προσπάθεια αυτή να ανοίγει και να διευρύνεται όλο και περισσότερο.

✎ Πανελλαδικό Αυτοοργανωμένο Δίκτυο για την Υγεία
networkforhealth@espiv.net

info**libre**

**Συνεργατικό εγχείρημα
για την ανεξάρτητη
ενημερώση και επικοινωνία**

When the city is burning...

[01/02 – Αθήνα] Καταδρομική επίθεση στα Άνω Πατήσια

«Πραγματοποιήσαμε καταδρομική επίθεση σε στόχους, χτυπώντας και προκαλώντας υλικές ζημιές στις τζαμαρίες και τα ΑΤΜ τραπεζών, καθώς και στη τζαμαρία της Νονα. Αφιερώνουμε την ενέργεια στον σύντροφο Κυριάκο Ξυμητήρη και στα διωκόμενα συντρόφια για την υπόθεση των Αμπελοκήπων, που βρίσκονται έγκλειστα εδώ και 15 μήνες. Καλούμε στη διάχυση και τον πολλαπλασιασμό των επιθετικών ενεργειών, εν όψει και του δικαστηρίου για την υπόθεση που αναμένεται».

<https://athens.indymedia.org/post/1639667/>

[09/02 – Θεσσαλονίκη] Σπασιματική στην Protergia

«Οι λογαριασμοί του ρεύματος κάθε μήνα είναι και πιο φουσκωμένοι, ώστε οι βιομήχανοι της ενέργειας (όπως ο Μυτιληναίος) να πλουτίζουν στις πλάτες μας, εκμεταλλευόμενοι τις ανάγκες μας. Δεν είναι τυχαίο που σε “κρίσιμες” περιόδους, όπως τις βαφτίζει το κράτος, εταιρίες σαν την Protergia αυξάνουν τον τζίρο και τα κέρδη τους».

Αναρχικοί/ες

<https://athens.indymedia.org/post/1639905/>

[12/02 – Θεσσαλονίκη] Εμπρηστική επίθεση στην ισραηλινή εταιρία NILIE LUXURY APARTMENTS MG

Η συγκεκριμένη εταιρεία που ιδρύθηκε το 2021 αναλαμβάνει την κατασκευή, ανακαίνιση, μελέτη και διαχείριση ακινήτων. Έχει αγοράσει 16 τουλάχιστον οικοδομές στη Θεσσαλονίκη και είναι ιδιοκτησίας 2 ισραηλινών».

Επαναστατικός Πυρήνας Αλ Άκσα

<https://athens.indymedia.org/post/1640307/>

1η τακτική: Χρησιμοποιώντας μια σταθερή λαβή, όπως η λαβή «Gable» που απεικονίζεται παραπάνω, αγκαλιάστε τον συλληφθέντα και απομακρύνετε τον από την εστία κινδύνου.

Εγχειρίδιο αποσύλληψης

<https://athens.indymedia.org/post/1632594/>

[21/02 – Ηράκλειο Κρήτης] Φθορές τράπεζας στην Πλατεία Κορνάρου

«Για το έγκλημα στα Τέμπη, καμία δικαιοσύνη δεν θα αποδοθεί – τα καθάρματα που ευθύνονται είναι και

θα παραμείνουν στις θέσεις τους. Με αφορμή αυτά, αλλά και τη συνολικότερη συγκυρία, επιλέξαμε να σπάσουμε δύο ΑΤΜ και την πρόσοψη της Eurobank».

<https://athens.indymedia.org/post/1639869/>

[02/03 – Αθήνα] Εμπρηστική επίθεση στο δικηγορικό γραφείο Βασίλη Καπερνάρου

«Η αφορμή για την επίθεση είναι η ενεργή συμμετοχή του στη συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών, καθώς είναι ο δικηγόρος της Interstar Security που ασχολείται με τη φύλαξη και τη βιντεοεπιτήρηση του σιδηροδρομικού δικτύου. Της εταιρείας που απέκρυψε για χρόνια τα βίντεο των αμαξοστοιχιών που συγκρούστηκαν και συνέβαλλε μαζί με άλλους παράγοντες στην απόκρυψη κρίσιμων στοιχείων για το έγκλημα».

Πυρήνες Άμεσης Δράσης
Πυρήνας Κυριάκος Ξυμητήρης

<https://athens.indymedia.org/post/1640602/>

[05/03 – Αθήνα] Μπαράζ σπασιματικών επιθέσεων

«Ο αγώνας μας ενάντια στην πατριαρχία δεν υπονομεύεται και δεν περιορίζεται σε μια μέρα “ορόσημο” (8η Μάρτη) ούτε χλευάζεται από την αποτύπωση της μέρας αυτής ως γιορτή. Επιλέξαμε να σπάσουμε τις βιτρίνες των Zara, Sinsay και Hondos Center κάνοντας θρύψαλα έστω και πρόσκαιρα τη ροή της καπιταλιστικής κανονικότητας, των προτύπων και των ρόλων που η πατριαρχία μας επιβάλλει ως θέσφατα».

<https://athens.indymedia.org/post/1640076/>

[06/03 – Ηράκλειο Κρήτης] Σπασιματική μάρκετ

«Την επισφαλής ζωή όχι απλά δε τη συμμερίζονται, αλλά θέλουν να την επιβάλλουν και να τιμωρήσουν όποιο άτομο δε θέλει να την ακολουθήσει, δημιουργώντας έτσι και αναπαράγοντας την ενδοταξική ρουφιανιά μεταξύ φτωχών και πιο φτωχών: σ' ένα από τα πολλά μάρκετ «Bazaar» στις Θησέως και Κόσμων υπεύθυνοι του καταστήματος καλέσανε τους ένστολους δολοφόνους να συλλάβουν 2 άτομα που αποπειράθηκαν να απαλλοτριώσουν αγαθά».

<https://athens.indymedia.org/post/1640259/>

[10/03 – Αθήνα] Εμπρηστική επίθεση σε σπίτι μπάτσων

«Με αποφασιστικότητα, με τη δική μας λύσσα και μνήμη, βγήκαμε στους δρόμους την ημερομηνία που έπεσε μαχόμενος από πυρά μπάτσων, στη Δάφνη 16 χρόνια πριν, ο αναρχικός επαναστάτης αντάρτης Λάμπρος Φούντας και επιτεθήκαμε σε οικία μπάτσων».

Αναρχική Ομάδα Κρούσης «Μνήμη και Οργή»

<https://athens.indymedia.org/post/1640602/>

[14/03 – Αθήνα] Εμπρηστικές επιθέσεις σε οικίες μπάτσων

«Στις 09/02 στου ΜΑΤατζή Ανδρέα Πολυγένη, στην Αθανάτων 12 (Σεπόλια), στις 24/02 στην Τέας 4-6 (Καισαριανή), και στις 07/03 στην οικία ΟΠΚΕτζή στη Δεληγιάνη 18 (Εξάρχεια). Τις δράσεις αυτές τις αφιερώνουμε στη μνήμη του αναρχικού συντρόφου και μέλος του Επαναστατικού Αγώνα Λάμπρου Φούντα».

Αναρχικός Πυρήνας «Λάμπρος Φούντας»

<https://athens.indymedia.org/post/1640194/>

[25/03 – Αθήνα] Εμπρηστική επίθεση στην οικία του ρουφιάνου κοσμήτορα του ΕΜΠ Παναγιώτη Τσανάκα και αστυνομικού των ΜΑΤ

«Ο Τσανάκας δεν αποτελεί απλώς το τσουτσέκι του Χατζηγεωργίου (πρύτανης του ΕΜΠ) αλλά ως επιστέγασμα του “ακαδημαϊκού” του έργου έχει κατα-

δώσει χωρίς καμιά ντροπή στην αστυνομία φοιτητή που έγραφε συνθήματα υπέρ του παλαιστινιακού λαού στους χώρους της σχολής».

Πυρήνες Άμεσης Δράσης

Πυρήνας Alessandro Mercogliano/Sara Ardizzone

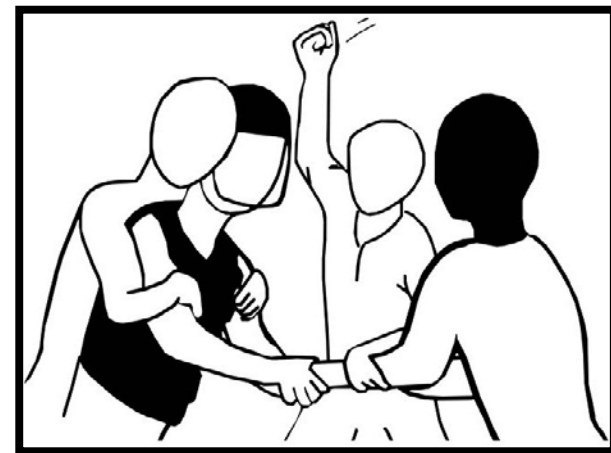
<https://athens.indymedia.org/post/1640506/>

[31/03 – Νέος Κόσμος, Αθήνα] Εμπρηστική επίθεση σε βαν της «Βιολάντα»

«Ο θάνατος των 5 εργατριών και ο τραυματισμός άλλων 7 εργαζόμενων μετά από ισχυρή έκρηξη που πραγματοποιήθηκε στο εργοστάσιο της Βιολάντα στα Τρίκαλα στις 26/01 έρχεται να συνεισφέρει στο τεράστιο ψηφιδωτό των εργοδοτικών δολοφονιών από κράτος και κεφάλαιο. Η Αγάπη Μπουνόβα, η Βασιλική Σκαμπαρδώνη, η Έλενα Κατσαρού, η Σταυρούλα Μπουκουβάλα, η Αναστασία Νασιού δολοφονήθηκαν».

Αναρχικός Πυρήνας «Φαντασία Αισιοδοξία Ρίσκο»

<https://athens.indymedia.org/post/1640597/>

2η τακτική: Τράβηγμα και απώθηση ενός μπάτσου από έναν συλληφθέντα ή/και άρση της λαβής του από έναν συλληφθέντα.

Εγχειρίδιο αποσύλληψης

<https://athens.indymedia.org/post/1632594/>

[Μάρτης – Απρίλης, Αθήνα] Μπαράζ εμπρηστικών επιθέσεων για την υπόθεση των Αμπελοκήπων

«Τα ΜΜΕ, σε αγαστή συνεργασία με τον κρατικό μηχανισμό, σκηνοθετούν ένα κλίμα τρομοκρατίας στην κοινωνία με σκοπό τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης, «βάζοντας πλάτη», ουσιαστικά σε αναβρασμένο και εκδικητικό κατηγορητήριο χωρίς κανένα σοβαρό τεκμήριο να το στοιχειοθετεί. Για τα ΑΡΔ που βιάστηκαν να μιλήσουν για «επαναστατική γυμναστική», εμείς μιλάμε για επαναστατική μνήμη».

<https://athens.indymedia.org/post/1640574/>

[20/04 – Ζωγράφου, Αθήνα] Εμπρηστική επίθεση στο όχημα του Καρώνη

«Περνάμε στη δράση και αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τον εμπρησμό του αυτοκινήτου του καθηγητή Δημήτρη Καρώνη στη Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου ο οποίος κατ' εντολήν της ΝΔ μπάζωσε το πόρισμα για τα Τέμπη».

Κομμάντο «Κυριάκος Ξυμητήρης»

<https://athens.indymedia.org/post/1640801/>

[30/4 – Θεσσαλονίκη] Σπασίματα/παρέμβαση με μπογιές

«Ως ελάχιστη ένδειξη αλληλεγγύης στα κατειλημένα προσφυγικά και τους απεργούς πείνας, προχωρήσαμε σε σπάσιμο ΑΤΜ τραπεζών, παρέμβαση με μπογιές στην Εφορία Νεωτέρων Μνημείων και σπάσιμο του μεσιτικού Κουκίος».

Αναρχικοί/ες

<https://athens.indymedia.org/post/1641001/>

Καταληψίας: Τα νέα από τα σπίτια του αγώνα

Οδεύοντας προς την ουτοπία

Σε αυτόν τον σάπιο κόσμο που έχουμε βρεθεί, οι καταλήψεις γίνονται πλοία που μας ταξιδεύουν σε ουτοπίες, όπου μπορεί ποτέ να μην φτάσουμε, αλλά κάθε μέρα θα κάνουμε και ένα βήμα παραπέρα, με πείσμα και συνέπεια, με το βλέμμα στραμμένο πάντα προς την επαναστατική υπόθεση.

Κατάληψη SONUNA KADAR

Στις 25 Απριλίου επιλέξαμε να δώσουμε ζωή σε ένα άδειο κτήριο στη γειτονιά της Παναγίας Φανερωμένης. Με τη στήριξη πολλών συντροφιών/καταληψιών από τη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις, ανοίξαμε την πόρτα του διώροφου στην Πιστών 9, καλώντας ταυτόχρονα συγκέντρωση υπεράσπισης του κτηρίου. Μοιράζοντας κείμενα στους γείτονες και μιλώντας μαζί τους καθώς ανοίγαμε το κτήριο, αντιληφθήκαμε ότι η κίνησή μας –παρ' ότι ανοίκεια– ήταν κάτι παραπάνω από θεμιτή σχεδόν σε όλες τους, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Στη συνέχεια ξεκινήσαμε εργασίες καθαρίσματος και ξεμπαζώματος του χώρου. Στο ένα από τα δύο κεντρικά πανό που κρεμάστηκαν στην πρόσοψη του κτηρίου αφιερώσαμε την κατάληψη στον σύντροφο Κυριάκο Ξυμητήρη και στη συντρόφισσα μας Γεωργία Κ. Η ανιδιοτέλεια, η επαναστατική παρακαταθήκη, η αξιοπρέπεια και ο χαμός του πρώτου, ήταν η σπίθα για να το πρωτοσκεφτούμε, και η αποφασιστικότητα, το πάθος, η πολιτική συνεισφορά και η διαρκής εξεγερτικότητα της δεύτερης, το βοήθημα για να το κάνουμε. Στο άλλο κεντρικό πανό έγινε αναφορά στους αγώνες που έχουν ως σημείο αναφοράς και αιχμή το καταληψιακό, την Κοινότητα Κατειλημμένων Προσφυγικών και την απεργία πείνας μέχρι θανάτου του συντρόφου Αρίστου, καθώς και τα διωκόμενα συντρόφια της Ματρόζου. Είναι ένα σινιάλο αλληλεγγύης, ένα κλείσιμο ματιού, μια δέσμευση ότι τους/ις/α έχουμε στον νου μας, και δεν θα αφήσουμε καμία ποινική καταστολή αναπάντητη, καμία εκκένωση κοινότητας δίχως πολιτικό κόστος, κανέναν καταληψία στη φυλακή. Στη συνέχεια ξεκίνησε στα σκαλάκια έξω απ' τον κατειλημμένο χώρο εκδήλωση για το καταληψιακό κίνημα στην Ελλάδα, με συμμετοχή συντροφιών από αρκετές πόλεις και τηλεφωνική επικοινωνία με την έγκλειστη συντρόφισσα Μαριάννα Μανουρά, η οποία μάς μετέδωσε το πάθος της και την αλληλεγγύη της προς αυτό το νέο εγχείρημα, ενώ μας έκανε ενημέρωση για την έκβαση της δίκης τους. Δυστυχώς η εκδήλωση δεν ολοκληρώθηκε.

Στις 2 ώρες αφού είχαμε ανοίξει το κτήριο, και όντας περίπου 150 άτομα, αποπειράθηκαν να μας περικυκλώσουν πολυπληθείς αστυνομικές δυνάμεις, δηλαδή 3 διμοιρίες ΜΑΤ, μαζί με ΔΡΑΣΗ,

ΔΙΑΣ ΚΑΙ ΖΗΤΑ ερχόμενες από όλες τις κατευθύνσεις (...) Οι μπάτσοι στη συνέχεια μπήκαν στην κατάληψη σπάζοντας την κλειδαριά, κατέβασαν τα πανιά και έβαλαν δικό τους λουκέτο. Εμείς από πλευράς μας θέλουμε να δηλώσουμε πώς είμαστε αποφασισμένες να δώσουμε αυτό τον αγώνα να στεγάσουμε σε ένα κτήριο τις αναρχικές πρακτικές και τις εξεγερσιακές ιδέες μας, δίνοντας ζωή τόσο σε αυτό όσο και σε κάθε προλεταριοποιημένη γειτονιά. Με την οξυμένη κρατική καταστολή να καθιστά εξαιρετικά δύσκολο ένα τέτοιο εγχείρημα, θεωρούμε πως η επίτευξη του στόχου απαιτεί μέγιστη δυνατή συσπείρωση, επιμονή, δύσκολες/σύνθετες πολιτικές αποφάσεις και λύσσα. Με πολιτική ειλικρίνεια και αξιοπρέπεια θα πορευτούμε, κάνοντας ό,τι είναι απαραίτητο για να έχουμε δίπλα μας τις συντροφικές σχέσεις που απαιτεί η εποχή.

<https://athens.indymedia.org/post/1640853/>

<https://athens.indymedia.org/post/1640871/>

Ανακοίνωση για την επιχειρούμενη εκκένωση της κατάληψης Πάτμου και Καραβία 23

Η Δημοτική Αρχή του Χάρη Δούκα και οι φερόμενοι ως ιδιοκτήτες της κατάληψης –οι «Κτιριακές Υποδομές Α.Ε.»–, με πρόσχημα τον καθαρισμό του κτήματος της Πάτμου και Καραβία από τα ξερόχορτα, επιδιώκουν την εκκένωση και τη στρατοπέδευση των μπάτσων του Χρυσόχοϊδη στη γειτονιά μας. ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥΣ! Στις 07/04/2026 οι Κτιριακές Υποδομές (ΚΤΥΠ) ανέθεσαν στην ιδιωτική εταιρεία «Αλιάνθος» Βλαχογιάννη & ΣΙΑ έργο αξίας 36.642€, για ένα απλό καθαρίσμα κήπου από ξερόχορτα. Από τη λεπτομερή μελέτη της σύμβασης ΑΔΑ: Ψ4ΤΗΟΞΔΡ-Ρ5Α αποκαλύπτεται το μέγεθος της κομπίνας: Το κτήριο της Πάτμου & Ευγ. Καραβία πριμοδοτείται ξεκάθαρα καθώς για επιφάνεια καθαρισμού 2.161,20 τ.μ. τού αποδίδεται ποσοστό 5,28% επί του προϋπολογισμού, ενώ με καθαρά αναλογική κατανομή βάσει εμβαδού θα αντιστοιχούσε περίπου σε 1,44%. Δηλαδή λαμβάνει περίπου 3,66 φορές μεγαλύτερο ποσοστό από αυτό που θα δικαιολογούσε η επιφάνειά του. Η κομπίνα γίνεται ακόμη πιο εμφανής αν συγκριθεί με το οικόπεδο στην Βόλβης, Κρώνης & Οφριούντος, το οποίο έχει ακριβώς το ίδιο εμβαδόν καθαρισμού, 2.161,20 τ.μ., αλλά επιβαρύνει τον προϋπολογισμό μόνο με 1,96%. Είναι προφανές πως ο Δήμος αναλαμβάνει το ρίσκο της εκκένωσης, με το να λαδώσει τους υπερεργολάβους του έργου με δημοτικό χρήμα. Ενημερώνουμε προς πάσα κατεύθυνση πως το κτήριο της Πάτμου και Καραβία είναι εδώ και ένα χρόνο καθαρό τόσο από ξερά χόρτα, όσο και από

μπάτσους, «ευαίσθητους» δημαρχαίους και καλοθελητές ρουφιάνους. Θυμίζουμε, επίσης, πως τον Ιούνη 2023, η Δημοτική Αρχή του Μπακογιάννη εκκένωσε εκδικητικά την κατάληψη για τη συμμετοχή των κατοίκων στον αγώνα υπεράσπισης του Πάρκου Δρακόπουλου. Ο Μπακογιάννης τότε χρησιμοποίησε το πρόσχημα της επικινδυνότητας των τοιχίων της εξωτερική όψης της κατάληψης, ενώ σήμερα ο Δούκας εμπνεύστηκε ως δικαιολογία τον καθαρισμό των ξερόχορτων. Του θυμίζουμε πως είμαστε σάρκα από τη σάρκα των αγώνων υπεράσπισης του πρασίνου στα Πατήσια. Δεν ήρθαμε από το φεγγάρι, ώστε να νομίζει ο Δούκας ότι μπορεί να πιάσει κορόιδα τους κατοίκους τρία μόλις χρόνια αργότερα. Ενημερώνουμε, λοιπόν, τον πρασινοφρουρό Χ. Δούκα πως το κτήριο είναι πεντακάθαρο. Γιατί όταν το κτήριο παρέμενε κλειδωμένο και παρατημένο από τον Δήμο Αθηναίων επί Δημαρχίας του μεταξύ 2024-2025, ήταν η αποφασιστικότητα των καταληψιών που το ανοίξαμε και το καθαρίσαμε, ώστε να ελευθερώσουμε τον χώρο για τη γειτονιά. Εμείς καθαρίσαμε τον κήπο, εμείς κλαδέψαμε τα δέντρα, εμείς ποτίσαμε και καλλιεργήσαμε νέο μπουστάκι, εμείς φτιάξαμε παιδική χαρά για να παίζουν τα παιδιά πάνω στο χώμα και όχι πάνω στα αντιοικολογικά πλαστικά ταρτάν της εργολαβικής Παρκοτεχνικής ΑΕ. Και εμείς το ανακαταλάβαμε για μια ακόμη φορά, όταν μπάτσοι, ΚΤΥΠ και Δούκας μάς εκκένωσαν πέρσι στις 9 Ιουλίου 2025. Ενημερώνουμε, τέλος, την εταιρεία «Αλιάνθος» Βλαχογιάννη και ΣΙΑ πως αν θέλουν να μπουν στην κατάληψη για να «παραδώσουν το έργο», θα το κάνουν μόνο με μπάτσους και περνώντας από πάνω μας, και πως αν το επιλέξουν θα έχουν να λογοδοτήσουν σε ολόκληρα τα Πατήσια. Γιατί δεν ξεχνάμε τα 35 εκατ. ευρώ της UNISON που ήθελε να κόψει 90 δέντρα στο Πάρκο Δρακόπουλου, δεν ξεχνάμε τον ρόλο των μηχανικών στην κατακρεούργηση του Λόφου Στρέφη από την PRODEA, δεν ξεχνάμε τον ρόλο των εργολάβων, των ιδιωτικών εταιρειών και των διαφόρων ημετέρων στο ξεπουλούισμα των δημοτικών ταμείων. Κρατάμε τους απελευθερωμένους χώρους πράσινους. Σε ΚΤΥΠ, Δούκα, Χρυσόχοϊδη και Αλιάνθο, ένα πράγμα έχουμε να πούμε: Δεν φεύγουμε από τη γειτονιά! Εσείς δεν χωράτε εδώ!

<https://athens.indymedia.org/post/1641039/>

Τα καστρόπληκτα δεν κατεδαφίζονται. Μένουν!

Καθ' όλο το μήκος των βυζαντινών τειχών της Θεσσαλονίκης, τόσο από την πλευρά της Άνω Πό-

**ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ**

λης όσο και από εκείνη των Συκεών, αναπτύχθηκε ιστορικά ένα ιδιαίτερο πλέγμα καστρόπληκτων κατοικιών, άμεσα συνδεδεμένο με τις κοινωνικές και στεγαστικές ανάγκες των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Τα σπίτια αυτά κατοικήθηκαν διαχρονικά από φτωχούς, μετανάστες, συντρόφους, καθώς και από απογόνους των προσφύγων που τα οικοδόμησαν. Πρόκειται για κτήρια ηλικίας σχεδόν ενός αιώνα, που ορισμένα προϋπήρχαν της ανταλλαγής πληθυσμών του 1922, η πλειονότητα όμως ανεγέρθηκε από τους ίδιους τους πρόσφυγες, μέσα σε συνθήκες οξείας στεγαστικής κρίσης και μαζικής αστεγίας, ως άμεση απόπειρα εξασφάλισης κατοικίας. [...]

Στις αρχές του 20ού αιώνα, στην πόλη υπήρχαν πενήντα τέσσερα μουσουλμανικά τεμένη, σήμερα διασώζονται μόλις πέντε. Το 1925, με απόφαση της δημοτικής αρχής, κατεδαφίστηκαν οι τελευταίοι εί-

κοσι έξι μιναρέδες της Θεσσαλονίκης, με μοναδική εξαίρεση εκείνον της Ροτόντας. Αντίστοιχες διαδικασίες ισοπέδωσης υπέστησαν και οι εβραϊκές και σλαβόφωνες συνοικίες της πόλης, οι οποίες σχεδόν εξαφανίστηκαν από τον αστικό χάρτη και τη συλλογική μνήμη. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η κρατική διαχείριση της πολιτιστικής κληρονομιάς αναδεικνύεται ως βαθιά αντιφατική και υποκριτική διαδικασία, καθώς η προστασία των μνημείων υπάγεται ολοένα και περισσότερο στις λογικές της αγοράς, της τουριστικής εκμετάλλευσης, της αστυνόμευσης. [...]

Τα εγκαταλελειμμένα καστρόπληκτα σπίτια της περιοχής Τσινάρι στην Άνω Πόλη καταλήφθηκαν πριν από περίπου δεκαπέντε χρόνια από συντρόφια, τα οποία μέσα από συλλογική και προσωπική εργασία, αποκατέστησαν τη λειτουργικότητά τους. Έκτοτε, τα σπίτια

αυτά λειτουργούν ως χώροι κάλυψης στεγαστικών αναγκών και φιλοξενίας, αλλά και ως τόποι κοινωνικής συνύπαρξης, αλληλεγγύης και πολιτικής ζύμωσης, όπου συγκροτούνται σχέσεις κοινότητας, γειτονιάς και αντίστασης. Μέσα στα στενά της Άνω Πόλης, δίπλα στα τείχη που κουβαλούν στρώματα αιώνων, οι καταλήψεις συγκροτούν μια έμπρακτη διεκδίκηση του δικαιώματος να παραμένει η πόλη ανοιχτή, ατελής και ανθρώπινη. Έναν επίμονο αγώνα ώστε οι γειτονιές να συνεχίσουν να αποτελούν τόπους ζωής, εδραίωσης αντιεξουσιαστικών ιδεών, συλλογικής μνήμης και κοινωνικής αξιοπρέπειας.

Συνέλευση κατειλημμένων καστρόπληκτων

Ολόκληρη η ανακοίνωση για τις δράσεις, την ιστορία των καστρόπληκτων και τα σχέδια του κράτους εδώ: <https://athens.indymedia.org/post/1641214/>

«Ή θα νικήσουμε, ή θα νικήσουμε»

Εδώ και 16 χρόνια, η Κοινότητα Κατειλημμένων Προσφυγικών υπάρχει ως μία από τις μεγαλύτερες αυτοοργανωμένες και απελευθερωμένες γειτονιές στην Ευρώπη. Σε αυτά τα 8 οικοδομικά τετράγωνα στην καρδιά της Αθήνας, 400 κάτοικοι, από 27 διαφορετικές χώρες που μιλούν 20 διαφορετικές γλώσσες, με διαφορετικές θρησκείες, ιδεολογίες, ηλικίες και μπαγκκράουντ, ζουν, αγωνίζονται και οργανώνονται μαζί. Βασισμένη στην κοινοκτημοσύνη, την αλληλεγγύη, την αμοιβαία βοήθεια και την οριζοντιότητα, η κοινότητα όχι μόνο έχει φιλοξενήσει, στεγάσει, θρέψει και υποστηρίξει χιλιάδες άτομα όλα αυτά τα χρόνια - δείχνει επίσης πώς η συλλογική αυτοοργάνωση και η κοινοτική ζωή είναι εφικτή, ακόμη και σε ολοένα και πιο επισφαλείς εποχές.

Η Κοινότητα των Προσφυγικών έχει καταφέρει να χτίσει μια πολιτικά ενωμένη γειτονιά με πολλά κατειλημμένα διαμερίσματα και πάνω από είκοσι διαφορετικές δομές βασισμένες στις ανάγκες των κατοίκων, όπως είναι τα εξής:

- Η Δομή Παιδικού Στεκιού και Αυτομόρφωσης και τον βρεφονηπιακό σταθμό, που λειτουργούν καθημερινά με πλήρες εκπαιδευτικό πρόγραμμα για τα παιδιά της Κοινότητας Προσφυγικών και της ευρύτερης γειτονιάς, σε άμεση συνεργασία με σχολεία, συλλόγους γονέων και σωματεία εκπαιδευτικών στους Αμπελόκηπους, σε όλη την Αττική και σε όλη τη χώρα.
- Η Δομή Υγείας και το Κοινωνικό Φαρμακείο, που προσφέρουν φροντίδα σε κατοίκους της γειτονιάς που έχουν ανάγκη, σε συνεργασία με δεκάδες αυτοοργανωμένες δομές υγείας, κοινωνικά ιατρεία και σωματεία εργαζομένων στον τομέα της υγείας σε πανελλαδικό επίπεδο.
- Η Δομή Φιλοξενίας Θεραπευόμενων και Συνοδών του Αντικαρκινικού Νοσοκομείου «Ο Άγιος Σάββας», σε συνεργασία με το σωματείο εργαζομένων του νοσοκομείου.
- Η Δομή Συλλογικού Φούρνου «Berkin Elvan» που παράγει καθημερινά ψωμί και αρτοσκευάσματα για τους κατοίκους της γειτονιάς και όλης της Αθήνας.
- Η Δομή Τεχνικών Εργασιών για τη συνεχή συντήρηση των κτιρίων των Προσφυγικών.
- Η Δομή Συλλογικού Καφενείου και Σινεμά για παιδιά και ενήλικες, που προσφέρει ψυχαγωγία και συμβάλλει στην πολιτιστική ανάπτυξη των κατοίκων της γειτονιάς και της ευρύτερης Αθήνας.
- Η Γυναικεία Δομή, για την συλλογικοποίηση και ενδυνάμωσή γυναικών και θηλυκοτήτων, τη δημιουργία και διάδοση μιας κουλτούρας που αντιτίθεται στο πατριαρχικό σύστημα, λειτουργώντας επίσης ως καταφύγιο έκτακτης ανάγκης για γυναίκες και θηλυκότητες που έχουν ανάγκη.

Όλες οι δομές της Κοινότητας είναι ανοιχτές σε όλους και λειτουργούν με βάση

την αυτοοργάνωση και την αμοιβαία αλληλεγγύη. Πέρα από τον κοινωνικό της χαρακτήρα, η Κοινότητα των Προσφυγικών βρίσκεται σταθερά στην πρώτη γραμμή των κοινωνικών, πολιτικών, ταξικών και διεθνιστικών αγώνων, καθώς εντός της Κοινότητας διαμένουν επίσης αγωνιστές από την Ελλάδα αλλά και από διάφορες γωνιές του κόσμου, καθώς επίσης και επαναστατικές οργανώσεις από την Τουρκία και το Κουρδιστάν.

Η κοινότητα γίνεται όλο και πιο δυνατή, αλλά το ίδιο ισχύει και για την κατάσταση καταστολής. Τα εταιρικά «megaprojects» και ο εξευγενισμός που πολιτορκοούν την Αθήνα έχουν θέσει τη γειτονιά στο επίκεντρο μιας ολοκληρωτικής επίθεσης που εξαπέλυσε το κράτος και το κεφάλαιο εναντίον της κοινωνίας στο σύνολό της. Το καλοκαίρι του 2025, η περιφέρεια ξεκίνησε κρυφά, μέσω σύμβασης, το σχέδιο εκκένωσης των τεσσάρων πρώτων μπλοκ της κοινότητας και ανακαίνισής τους στο πλαίσιο εξευγενισμού της περιοχής.

Στην αρχή του 2026, η τοπική αυτοδιοίκηση έθεσε σε εφαρμογή τη νέα φάση του σχεδίου της, χρησιμοποιώντας πληρωμένα άρθρα από κυβερνητικούς εκφραστές και προωθώντας όλα τα βήματα που προβλέπουν τη βίαιη εκκένωση της Κοινότητας Προσφυγικών εντός των επόμενων έξι μηνών και — όπως συνήθως — μια μεγάλη σπατάλη δημόσιου χρήματος. Την τελευταία δεκαετία, αυτή είναι η τέταρτη φορά που το κράτος και η κυβέρνηση επιχειρούν έξωση και λεηλασία των Προσφυγικών. Αυτή τη φορά φαίνεται να είναι η πιο σοβαρή και πρόκειται να εφαρμοστεί άμεσα.

Από την 5η Φεβρουαρίου ο Αριστοτέλης Χατζής και από την 1η Μάη η Suzon Doppagne, μέλη και κάτοικοι των Προσφυγικών, βρίσκονται σε απεργία πείνας μέχρι θανάτου. Είναι μια συλλογική πράξη, που εκφράζει την αποφασιστικότητα της κοινότητας να παλέψει μέχρι τέλους για μια ζωή με αξιοπρέπεια. Τα αιτήματα του αγώνα συνοψίζονται στα παρακάτω:

- Άμεση ακύρωση των πλάνων «αναβάθμισης» και «εξευγενισμού» της γειτονιάς.
- Όλα τα μέλη της κοινότητας να παραμείνουν στα σπίτια τους, επιτρεπόμε-

- να να ζήσουν τη ζωή που δημιουργήσαν στην συλλογικότητα.
- Να δοθούν εγγυήσεις για την επιδιόρθωση των Προσφυγικών στην μη κυβερνητική οργάνωση «Κάτοικοι και φίλοι Προσφυγικών Λ. Αλεξάνδρας, μη κυβερνητική νομική ομάδα».

Όλο αυτό το διάστημα δεκάδες αλληλέγγυων από όλο τον κόσμο, σύντροφοι και φίλοι προχώρησαν σε συμβολικές μονοήμερες-τρίήμερες απεργίες πείνας. Όσο γράφονται αυτές οι γραμμές και μέχρι να κυκλοφορήσει το φύλλο οι απεργοί πείνας διατρέχουν κίνδυνο και κυρίως ο σύντροφος Αρίστος. Παραθέτουμε κάποια αποσπάσματα από κείμενα των ιδιών:

«...Είναι γεγονός ότι από την έναρξη της μέχρι και σήμερα, η απεργία πείνας πλαισιώθηκε από ένα ευρύ φάσμα αλληλέγγυου κόσμου. Ήδη μέχρι στιγμής έχουν εξαντληθεί τα βασικά μέσα προπαγάνδησης, όπως οι 3 πορείες με τη συμμετοχή χιλιάδων αλληλέγγυων απ' όλο το φάσμα του ανταγωνιστικού χώρου, παρεμβάσεις σε περιφερειακά και δημοτικά συμβούλια, και στον προαύλιο χώρο της βουλής κατά τη συνεδρίαση των πολιτικών αρχηγών με θέμα το κράτος δικαίου, επερωτήσεις στη βουλή από δημοσιογράφο και πολιτικά κόμματα, παρεμβάσεις και συνεντεύξεις σε διαδικτυακά μέσα ενημέρωσης και εφημερίδες, παρεμβάσεις σε ελληνικές πρεσβείες, καθώς και δράσεις αλληλεγγύης στο εξωτερικό, δηλώσεις κι επισκέψεις στη γειτονιά των Προσφυγικών από καλλιτέχνες ευρείας αναγνωρισιμότητας, δηλώσεις αλληλεγγύης από το εξωτερικό, από τους Ζαπατίστας μέχρι τη Ροζάβα και από τις ΗΠΑ μέχρι τη Σιγκαπούρη, παρεμβάσεις σε χώρους όπου διεξάγονται συναυλίες και θεατρικές παραστάσεις. Καθώς για την υποστήριξη των αιτημάτων της Κοινότητας, χιλιάδες υπογραφές έχουν ήδη συλλεχθεί, ενώ η εκστρατεία στήριξης των αιτημάτων συνεχίζεται με καθημερινή παρουσία στην πλατεία του Συντάγματος και στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας.

»Σε πανελλαδικό επίπεδο το ανταγωνιστικό κίνημα δίνει μια συνεχή παρουσία με κείμενα, πανό και δράσεις αλληλεγγύης, ενώ στην Αθήνα πολλές σταθερές ή μη συνελεύσεις έχουν μεταφερθεί στο Κοινωνικό Κέντρο των Προσφυγικών. Παράλληλα, πλήθος εκδηλώσεων λαμβάνουν χώρα στα Προσφυγικά σε ένδειξη αλληλεγγύης και πρακτικής υποστήριξης εκ μέρους των διοργανωτών τους, ενώ σχεδόν σε καθημερινή βάση διεξάγονται πολιτιστικές και πολιτικές εκδηλώσεις. [...]

»Προς τιμήν της Helin Bolek, θα ήθελα να αφιερώσω στη μνήμη όλων των μαρτύρων του Group Yorum, των 200ων της Καισαριανής, της Πρωτομαγιάς του 1944, του Τάσου Τούση που έπεσε στις 9 Μαΐου του 1936 και όλων των μαρτύρων της εξέγερσης του Μαΐου 1936 στη Θεσσαλονίκη, των αναρχικών μαρτύρων του Σικάγο του 1886 και όλων όσων έπεσαν για την πανανθρώπινη λευτεριά, τους στοίχους του Αισχύλου από την τραγωδία Προμηθέας Δεσμώτης:

«Τὰ ἕξα τούτα τα μηνύματα
που αυτός μου φέρνει και τιμή μου το βρίσκω
να με παιδεύουν ως εχθροί οι εχθροί μου.
Εμπρός! Πάνω μου ας πέσει της φωτιάς
η δίστομη πλεξούδα, κι ο αιθέρας
ας ταραχθεί με τις βροντές και τον σπασμό
ἀγριων ανέμων κι η ορμή τους
τη γη ας τραντάξει ριζοθέμελα
και το θαλάσσιο κύμα με βουητά
ας κλείσει τις ουράνιες τις διαβάσεις
των αστεριών κι ας ρίξει το κορμί μου
στα μαύρα Τάρταρα, μέσα στη δίνη
μιας αδυσώπητης ανάγκης!
Δεν θα με θανατώσει ό,τι κι αν κάνει!»
«Ω σεβαστή μητέρα μου κι αιθέρα,
εσύ φως που τα πάντα περιζώνεις,
με βλέπεις πόσο άδικα υποφέρω;»

»Χωρίς να υποτιμώ τη ζωή μου, τις δυνατότητες μου ως ένας άνθρωπος αφιερωμένος και με πίστη στο κοινωνικό σύνολο, προτιμώ να είμαι ο πρώτος στη σειρά ως ένας άνθρωπος που έχω ζήσει περισσότερα από τα παιδιά των Προσφυγικών, από τα νεότερα από τα μέλη της Κοινότητας, δίχως υποχρεώσεις, με όλα τα προνόμια που έχει ένας άντρας, δυτικός, στον τόπο του. Αλλά πολύ περισσότερο με τη βεβαιότητα ότι κάθε μου σκοπός, κάθε μου όνειρο, κάθε στιγμή που θα ήθελα να ζήσω θα συνεχιστεί μέσα απ' τους αγώνες των συλλογικών οργάνων που είμαι δεσμευμένος – την Κοινότητα Κατελιμμένων Προσφυγικών και την Πλατφόρμα Συνομοσπονδιακής Ένωσης. Στην τελική, θα συνεχίσει μέσα σε κάθε κομμούνα, δομή, απελευθερωμένο χώρο από το κράτος, τον καπι-

ταλισμό και την πατριαρχία. Αν είναι να είμαι ο πρώτος που θα πεθάνω, μπορώ εκ των προτέρων και με θράσος να πω: Λευτεριάς λίπασμα οι πρώτοι νεκροί!»

Αριστοτέλης Χαντζής

Για την ανυποχώρητη συνέχιση της απεργίας πείνας μέχρι Θανάτου, για την υπεράσπιση της ζωής

<https://athens.indymedia.org/post/1641123/>

«Ονομάζομαι Suzon Doppagne, είμαι κάτοικος και μέλος της Κοινότητας Κατελιμμένων Προσφυγικών, και σήμερα, 1η Μαΐου, ξεκινάω απεργία πείνας μέχρι θανάτου, για την υπεράσπιση της ζωής.

»Αποφάσισα να συμπορευτώ μαζί με τον σύντροφο Αριστοτέλη Χαντζή, που σήμερα συμπληρώνει 86 ημέρες απεργίας πείνας. Επέλεξα τη σημερινή ημέρα αγώνα, θυμούμενη τους μάρτυρες του Σικάγο του 1886 και τους 200 αγωνιστές της Καισαριανής. Το ελληνικό κράτος και όλοι οι θεσμοί του δεν ανταποκρίθηκαν μέχρι τώρα στα αιτήματά μας, επέλεξαν τη σιωπή και αφήνουν τον Αριστοτέλη Χαντζή να ακολουθήσει το μονοπάτι του θανάτου. Τώρα, θα φέρουν και την ευθύνη του δικού μου θανάτου. Σήμερα, μετά από 86 ημέρες απεργίας πείνας του Αριστοτέλη Χαντζή κανείς δεν μπορεί να πει ότι δεν ήξερε.

»Η Κοινότητα Κατελιμμένων Προσφυγικών είναι το ζωντανό παράδειγμα ότι ένας άλλος τρόπος ζωής είναι εφικτός, σε ρήξη με τον κυρίαρχο καπιταλιστικό, πατριαρχικό κόσμο. Σε μια εποχή παγκόσμιας κρίσης και ενός παγκοσμίου πολέμου, ο μόνος τρόπος για να μπορέσουν οι κοινωνίες να επιβιώσουν και να δημιουργήσουν ένα άλλο Παράδειγμα, είναι χτίζοντας τον κόσμο της Κοινότητας, της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης. Και αυτός είναι ο λόγος που τα Προσφυγικά δέχονται επίθεση.

»Όλα αυτά τα χρόνια, η Κοινότητα έχει δώσει απαντήσεις τόσο στις κοινωνικές ανάγκες των ανθρώπων όσο και στις επιθέσεις που έχει δεχτεί από το κράτος και την καταστολή. Έτσι, έχει χτιστεί η συλλογική μας δύναμη και οι δεσμοί μεταξύ μας...

»Παραθέτω τα λόγια μας ως Γυναικεία Δομή των Προσφυγικών, με την ευθύνη και τη δέσμευση που έχω ως μέλος της: «Αυτή η συντροφικότητα που δημιουργείται, διαμορφώνει ένα συνολικό σύστημα αξιών και στάσεων που εκφράζεται από τον τρόπο με τον οποίο θα συνομιλήσεις με τη γειτόνισσα σου, μέχρι τον τρόπο που θα σταθείς στον δρόμο και δε θα αφήνεις κανέναν και καμιά πίσω σου. Στην ουσία αυτοί οι δεσμοί αποτελούν τη συλλογική μας δύναμη, που είναι το όπλο για την αυτοάμυνα μας».

»Προχωράω σε αυτή την απεργία πείνας μέχρι θανάτου, πάνω στη βάση της συλλογικής απόφασής μας ως Κοινότητα να δώσουμε αυτόν τον αγώνα μέχρι τέλους. Με σεβασμό στη ζωή και για την υπεράσπιση της Κοινότητας, των δομών της, των ανθρώπων, των σχέσεων, του δικαίου και συνολικά της κοινωνικής μας πρότασης».

Suzon Doppagne

Γράμμα προς την κοινωνία, την οικογένειά μου, τους φίλους & τις φίλες μου
<https://www.firefund.net/saveprosfygika>

Περισσότερα για τον αγώνα της κοινότητας, τις δράσεις αλληλεγγύης και την στήριξη και την εξέλιξη των απεργιών πείνας: sykaproquat.noblogs.org/save-prosfygika

■/ Επιμέλεια: ManoRoco

□ Ατενίζοντας το Πανεπιστήμιο του σήμερα

Πώς έχει αλλάξει το Πανεπιστήμιο από την έναρξη της διαμόρφωσής του;

Ο ταξικός του ρόλος ήταν προφανής από την αρχή, με την προώθηση μόνο των ανωτέρων τάξεων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, να οδηγεί σε μια μονοπώληση της γνώσης και της επιστήμης. Μόνο τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα είχαν πρόσβαση στη γνώση, ενώ ο λαός ήταν καταδικασμένος να ζει στην αμορφωσιά, και το μέλλον του ήταν προδιαγεγραμμένο ως ο εργάτης-δούλος της αστικής τάξης. Σταδιακά όμως, μέσω λαϊκών αγώνων, διευρύνθηκε, εντάσσοντας και ανθρώπους κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Άρχισε, επομένως, το Πανεπιστήμιο να εξυπηρετεί έναν διττό ρόλο. Αφενός, είναι αυτονόητη η εκμετάλλευσή του για την παραγωγή εξειδικευμένων εργατ(ρι)ών και την αναπαραγωγή της γνώσης υπό το πρίσμα του εκάστοτε κυρίαρχου αφηγήματος, ενώ αφετέρου, οδηγεί αναπόφευκτα στην πνευματική ανέλιξη.

Είναι ένας χώρος «μικρογραφία της κοινωνίας» με συγχωνευμένες τις κοινωνικές τάξεις, επιτρέποντας την ελεύθερη συναναστροφή τους, αλλά και την ενεργή προώθηση της ιδεολογίας της αμφισβήτησης (επιστημονική λογική). Αυτό είχε ως λογικό επακόλουθο την προώθηση της εναντίωσης στις κοινωνικές νόρμες. Τα παραπάνω, σε συνδυασμό με το γενικότερο παρορμητικό και αντιφρονούν πνεύμα της νεολαίας, αναπόφευκτα οδήγησαν στην ανάπτυξη αντιστασιακών και εξεγερσιακών αντιλήψεων σε διάφορα σημεία της ιστορίας. Δεν αποτελεί έκπληξη τόσο το ότι το σύνολο των κοινωνικών επαναστάσεων ξεκίνησαν μέσα από το Πανεπιστήμιο, όσο και το μέγεθος της στοχοποίησής του από το εκάστοτε καθεστώς στην προσπάθειά του να επιβληθεί. Η πολιτική και κοινωνική υπόσταση είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ιδιότητα του φοιτητή, και όχι εξαίρεση στον κανόνα.

Για αυτούς τους λόγους, κατανοούμε γιατί το κράτος και το κεφάλαιο, προσπαθώντας να διαφυλάξουν την απόλυτη κυριαρχία τους πάνω στην αγωνιζόμενη κοινωνία, ανέκαθεν στοχοποιούν την πανεπιστημιακή κοινότητα, προσπαθώντας να κόψουν από την ρίζα του το «πρόβλημα» του εσωτερικού εχθρού. Έτσι, τα τελευταία χρόνια παρατηρούμε μια αυξημένη προσπάθεια αλλαγής της πανεπιστημιακής πραγματικότητας. Το αφήγημα της ανομίας, της παραβατικότητας, που ευνοεί την «ανάγκη» για «τάξη και ασφάλεια», χρησιμοποιείται ως βασικό επιχείρημα για την προώθηση της καταστολής που βιώνουμε.

Η κατάργηση του πανεπιστημιακού άσylvου, ο νόμος Κεραμέως-Χρυσόχοϊδη (Ν4777) με την εισαγωγή της πανεπιστημιακής αστυνομίας, οι πειθαρχικές διώξεις, η αυξημένη επιτήρηση (κάμερες) αλλά και ο περιορισμός πρόσβασης (κλειδωμένες σχολές, είσοδο με τουρνικέ και έλεγχο πάσου, face control), οι διαγραφές – για πειθαρχικούς και μη λόγους –, παρά τις αντιστάσεις, τείνουν να γίνουν πραγματικότητα. Ταυτόχρονα, εντείνεται η επίθεση σε κάθε εστία αγώνα και αντίστασης μέσα στα πανεπιστημιακά campus, με εκκενώσεις όλων σχεδόν των καταλήψεων και στεκιών (χαρακτηριστικό παράδειγμα το στέκι στο Βιολογικό, η χρονιότερη κατάληψη σε πανεπιστημιακό ίδρυμα στην Ελλάδα), με απαγορεύσεις εκδηλώσεων πολιτιστικού και πολιτικού πλαισίου, αφισκοκολλήσεων, παρεμβάσεων, με άμεση είσοδο ΜΑΤ σε κάθε συναυλία, εκδήλωση, κατάληψη ή διαμαρτυρία που πραγματοποιείται εντός του πανεπιστημιακού χώρου, καθώς και με το κλείδωμα των σχολών και τα συνεχή lockdown, είτε σε μέρες που είναι κανονισμένες εκδηλώσεις ή δράσεις, είτε σε μέρες που οι Πρυτάνεις/Κοσμήτορες θέλουν να οργανώσουν φιέστες με πολιτικούς αρχηγούς, σιωνιστικές εταιρείες κ.λπ. Πέραν όλων αυτών, η συνταγματική αναθεώρηση του άρθρου 16, που προωθείται, ανοίγει τον δρόμο για την ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων, απαξιώνοντας πλήρως τα πτυχία μας και βάζοντας έναν επιπλέον ταξικό φράχτη στην εκπαίδευση. Παράλληλα, ζούμε σε ένα σήμερα με πλήρως υποβαθμισμένες κτηριακές υποδομές, υποστελεχωμένα τμήματα, με εφαρμοσμένη την Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ) και ολοένα λιγότερους φοιτητές/ριες/α, καταλήγοντας στην ακόμα μεγαλύτερη απαξίωση των δημοσίων δομών. Και σαν να μην φτάναν όλα αυτά, το δημόσιο πανεπιστήμιο βομβαρδίζεται, ανελλιπώς, με την είσοδο επιχειρηματικών κύκλων (σε σίτιση, κυλικεία, εστίες, μεταφορές, καθαρισμό), συμπράξεις δημοσίου-ιδιωτικού τομέα (ΣΔΙΤ) και έναν επιβαλλόμενο ανταγωνισμό με τον ιδιωτικό τομέα, αναγκάζοντάς το να λειτουργεί αμιγώς με επιχειρηματικούς όρους.

Η πραγματοποίηση όλων αυτών σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, με τόση ένταση και τόση επιθετικότητα, ευνοήθηκε σε μεγάλο βαθμό από δύο διακριτές

και ταυτόχρονα συγκοινωνούντες συνθήκες. Η πρώτη είναι, εννοείται, η συνθήκη του COVID-19 και η δεύτερη η παντελής έλλειψη οικειοποίησης του Πανεπιστημίου από τα φοιτητά. Αναφορικά με την πρώτη, είναι αρκετά κατανοητό ότι μια συνθήκη αυξημένης επιτήρησης, ελέγχου και περιορισμού των ζώων μας, σε κάθε επίπεδο της καθημερινότητας, άνοιξε διάπλατα τον δρόμο, ώστε το κράτος να «δικαιούται» να παίρνει αποφάσεις για τη δήθεν «προστασία του κοινωνικού ιστού», αλλά και να θεωρείται φυσιολογική η εφαρμογή όλων αυτών ακόμα και εκτός του πλαισίου του υγειονομικού κινδύνου. Ταυτόχρονα, σε ένα πλαίσιο πλήρους καταστολής οποιασδήποτε αντίστασης, στο όνομα της ασφάλειας και της μη μετάδοσης του ιού, έγινε κοινωνικά αποδεκτή η βίαιη επίθεση σε όποιο διαμαρτύρεται, οι συλλήψεις και οι ξυλοδαρμοί αγωνιστ(ρι)ών. Παράλληλα, πέρασε τελείως απαρατήρητη η εφαρμογή νόμων όπως απαγόρευση διαδηλώσεων, κατάργηση του ασύλου, τουρνικέ και ελεγχόμενη είσοδος (για το πιστοποιητικό covid αρχικά και πλέον για ακαδημαϊκό πάσο) και ούτω καθεξής. Ταυτόχρονα, έδωσε χώρο να αναπτυχθούν μηχανισμοί ψηφιοποίησης του Πανεπιστημίου, που εν τέλει αξιοποιούνται και για την περαιτέρω κατάργηση κάθε προσπάθειας πολιτικοποίησης των φοιτητ(ρι)ών, αλλά και μπορούν να δράσουν ως ένας νέος μηχανισμός καταστολής, που δεν έχει βρεθεί ακόμα πώς να αντιμετωπιστεί. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η πλήρης κατάργηση του όρου της κατάληψης, όπως φάνηκε στο φοιτητικό κίνημα υπεράσπισης του άρθρου 16, όπου οι σχολές εν τέλει «άνοιξαν», υπό την μορφή διαδικτυακών μαθημάτων και εξεταστικών, καθιστώντας την κατάληψη πλήρως συμβολική αντί ενός λειτουργικού μέσου πάλης.

Η δεύτερη συνθήκη είναι πολύ στενά εξαρτώμενη από την πρώτη. Είναι εντυπωσιακό το πόσο διαφορετικό ήταν το Πανεπιστήμιο που αντικρίσαμε όταν γυρίσαμε από την καραντίνα σε σχέση με πριν, αλλά και το ποσό διαφορετικά το αντιμετωπίζε και το αντιλαμβανόταν η πλειονότητα των φοιτητ(ρι)ών. Οι σχολές άσπρισαν, ο πολιτικός λόγος είχε σβηστεί κι εξαφανιστεί, εκδηλώσεις, ανοιχτές συνελεύσεις, συναυλίες ελαττώθηκαν σε μεγάλο βαθμό, διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις απομαζικοποιήθηκαν, ενώ στέκια και καταλήψεις ερήμωσαν και απομονώθηκαν ή και εκκενώθηκαν βίαια από την καταστολή. «Πριν χάσουμε στο δρόμο, χάσαμε στο υποσυνείδητο». Η εύπεπτη κουλτούρα του φοιτητή-καριέριστα, που κυνηγάει βαθμούς και γλύφει καθηγητές, η αντίληψη ότι Πανεπιστήμιο ίσον αποκλειστικά επιστημονική και ερευνητική μόρφωση, επαγγελματική ανέλιξη και ακαδημαϊσμός, καθώς και το αφήγημα της βρώμικης από γκράφιτι, πανό και αφίσες σχολής που πρέπει να είναι καθαρή, άσπρη και αποστειρωμένη (σαν δωμάτιο ψυχιατρείου), αφομοιώθηκαν πλήρως. Η επιλογή περιοχών απομακρυσμένων από τα κέντρα των πόλεων, και άρα δύσκολα προσβάσιμων, για τα καινούργια Πανεπιστήμια (π.χ. Κρήτης, Πατρών) επίσης βοήθησε στην αποστασιοποίηση των φοιτητ(ρι)ών από κοινωνικά ζητήματα και αγώνες, ενώ η κοινωνικοποίηση εντός του ακαδημαϊκού χώρου γίνεται ολοένα και μικρότερη, με εστίαση στο ατομικό διάβασμα στα αναγνωστήρια, και στις συζητήσεις αποκλειστικά για μαθήματα και εξεταστικές, καταλήγοντας στην αποξένωση και την εξατομίκευση. Έτσι, η επέλαση της καταστολής και η αλλα-

- γή της πανεπιστημιακής καθημερινότητας, έγινε πρώτα στο συνειδησιακό και στη συνέχεια στην πράξη και στον δρόμο.

Ευθύνες, φυσικά, για όλη αυτή την κατάσταση, φέρουν και οι παραδοσιακές πολιτικές δυνάμεις της αριστεράς. Ο πολιτικός μεσσιανισμός, η αντιπροσώπευση, ο κανιβαλισμός αναμεταξύ των κομμάτων για λίγα ψηφάκια, οι πολιτικές φανφάρες –κενές νοήματος– στις γενικές συνελεύσεις, και η πλήρης εφαρμογή κομματικών γραμμών χωρίς συνδιαμόρφωση και ζύμωση, έχουν μετατρέψει τους φοιτητικούς συλλόγους σε τσιφλίκια εξουσίας, και τις Γενικές Συνελεύσεις σε στείρες διαδικασίες ψήφισης της εκάστοτε κομματικής γραμμής. Η παράδοση της ελευθερίας της σκέψης και της βούλησης στους αριστεροπατέρες, η μη αποδοχή πρωτοβουλιών από αυτούς, και η στείρα καθοδήγηση και κατήχηση του φοιτητικού υποκειμένου, οδηγούν αναπόφευκτα στην απονεύρωση και στην ατροφία, και τελικά στην απάθεια. Ταυτόχρονα, η προβοκατορολογία ενάντια στην αντιβία, σε καθετί αναρχικό, αντιεξουσιαστικό, αδιαμεσολάβητο και ανατρεπτικό, και η εναντίωση εκ μέρους της αριστεράς σε ό,τι δεν προκύπτει από πάνω προς τα κάτω ή δεν συμφωνεί πλήρως με τις γραμμές της, παίζει το παιχνίδι της καταστολής και του κράτους. Απομακρύνει τα φοιτητά από την επαφή με τον δρόμο, από την επαφή με τη διεκδίκηση, τη σκέψη, την πρωτοβουλία, την ανάληψη ευθύνης, από το αίσθημα ότι είναι υποκείμενα πολιτικά, αυτόνομα και ταυτόχρονα συλλογικά, αλλά τα πετάει σε ένα βούρκο που αναζητούν τον καλύτερο «Σωτήρα», για να του δώσουν την εξουσία να ασχοληθεί αυτός με τα ζητήματά τους, σύμφωνα με τη δική του γραμμή. Αποκορύφωμα σε όλο αυτό, είναι η στάση που διαδραματίζει τα τελευταία χρόνια στα Πανεπιστήμια η οργάνωση της ΑΡΑΣ. Μια οργάνωση-στρατός τραμπούκων που προσπαθεί να αστυνομεύσει το κίνημα, να εδραιώσει την κυριαρχία της, και καπηλεύεται τα φοιτητικά κεκτημένα και τους συλλόγους για να καθιερωθεί ως η μοναδική δύναμη αντίστασης στη ΝΔ (άλλωστε το κράτος και το κεφάλαιο δεν τους ενοχλεί όπως φαίνεται από την παντελή απουσία αναφοράς στον πολιτικό τους λόγο σε αυτά). Επιθέσεις απέναντι σε αναρχικούς (βλέπε 15/11/25 στην αρχή του εορτασμού του Πολυτεχνείου), αλλά ακόμα και σε άλλους αριστερούς που διαφωνούν ή δεν υποτάσσονται στις δικές τους αντιλήψεις, ψευδείς κατηγορίες και ρουφιανιλίκια στα social media για να δικαιολογήσουν τις επιθέσεις αυτές, κοινοποίηση βίντεο και φωτογραφιών αγωνιστ(ρι)ών που οδηγούνται σε στοχοποίηση. ή ακόμα χειρότερα σε συλλήψεις και προσαγωγές από τους κρατικούς μηχανισμούς· όλα αυτά είναι η βασική δράση αυτής της οργάνωσης το τελευταίο διάστημα. Και όλα αυτά, στον βωμό ενός φοιτητή-μεσσία, που θα λύσει όλα τα προβλήματα του Πανεπιστημίου, αντί να εστιάζει στην αληθινή πολιτικοποίηση των φοιτητ(ρι)ών και την ένταξή τους σε αγωνιστική τροχιά. Φυσικά, αντιλαμβανόμαστε ότι αυτή είναι μια χρόνια πρακτική της αριστεράς, να προσπαθεί να αστυνομεύει και να κηδεμονεύει το κίνημα και τις κοινωνικές αντιστάσεις, και τελικά να τις καθοδηγεί και να τις εκτονώνει όπως τη συμφέρει (ΚΝΑΤ έξω από τη Βουλή που κέρδισαν ακόμα και την αγάπη του Άδωνη, επιθέσεις και από άλλες αριστερές οργανώσεις σε αναρχικούς ανά τα χρόνια, προβοκατορολογία στις πορείες για τα Τέμπη, τα Μνημόνια...).

Ειδικά το τελευταίο κομμάτι της εκτόνωσης, το βιώσαμε στο πετσί μας ως υποκείμενα που δραστηριοποιήθηκαν έντονα στις φοιτητικές καταλήψεις του 2024 ενάντια στα ιδιωτικά Πανεπιστήμια. Μετά από πολύ δυναμικές και μαζικές πορείες στην Αθήνα, οι αριστερές δυνάμεις θεώρησαν ότι κέρδισαν και ότι ο «πόλεμος τελείωσε», και πήγαν κόντρα σε ανατρεπτικές και εξεγερτικές προτάσεις που κατατίθονταν από αυτόνομες ομάδες και πρωτοβουλίες ατόμων στις ΓΣ, με επιχείρημα ότι «η γραμμή είναι να ηρεμήσουμε τις αντιδράσεις» και ότι «οι φοιτητές μιλούν μέσω αυτών». Τούτα έδιναν μια αίσθηση ανημπόριας από τα μη οργανωμένα άτομα εντός του Πανεπιστημίου για περαιτέρω προώθηση του αγώνα, καθώς ο γραφειοκρατισμός που επικράτησε εντός του κινήματος έδινε την εντύπωση ότι οι δράσεις οδηγούνται από «τα κεντρικά γραφεία», και εμείς «πρέπει απλά να τις ακολουθήσουμε». Έτσι, χάθηκε πλήρως το μομέντουμ που είχαμε φτάσει, τα φοιτητά γύρισαν σπίτι τους, οι όποιες αντιστάσεις περιχαράκωθηκαν ή/και ονομάστηκαν προβοκάτσια, και όσα απέμειναν να αγωνίζονται δέχτηκαν ακόμα πιο βίαιη καταστολή και απομόνωση (επίθεση στη ΣΘΕ ΑΠΘ σε κατάληψη από το σύλλογο φυσικού με συλλήψεις 49 συντροφ(ισσ)ων).

Εννοείται, φυσικά, πως δεν γίνεται να λείπει και ένα κομμάτι (αυτό)κριτικής στο αντιεξουσιαστικό, αυτοοργανωμένο, αναρχικό/ελευθεριακό κίνημα στα Πανεπιστήμια. Το Πανεπιστήμιο για χρόνια αποτέλεσε κέντρο αγώνα για τα αναρχικά κινήματα. Είτε ως βασικό σημείο συνάντησης και ζύμωσης ανθρώπων από πολλά διαφορετικά μετερίζια, είτε ως ορμητήριο σε εξεγερσιακές στιγμές ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο και την καταστολή (Δεκέμβρης '08,

Πολυτεχνείο '95, Χημείο '85), είτε ως μέσο οργάνωσης, παρέμβασης και συσπείρωσης των αναρχικών ενάντια σε πληθώρα ζητημάτων (από τον εξευγενισμό των Εξαρχείων, μέχρι την αλληλεγγύη στην παλαιστινιακή Αντίσταση, τη δολοφονία του Αλέξη, τα φοιτητικά του '06-'07 κ.ο.κ.). Εξ ορισμού, όμως, μιλάμε για ένα κίνημα κοινοτιστικό και εξεγερσιακό, ένα κίνημα δρόμου, που δεν δύναται να έχει χαρακτηριστικά αστικής πάλης. Το Πανεπιστήμιο, στη συνθήκη που βρίσκεται σήμερα, δεν έχει φτάσει στο σημείο να αντιστοιχεί στην ενίσχυση της εκπαίδευσης του λαού, καθώς ένα μεγάλο ποσοστό της εργατικής τάξης παραμένει αποκλεισμένο από αυτό. Ταυτόχρονα, όσο η κοινωνία ευρύτερα παθητικοποιείται και αφομοιώνει το κυρίαρχο αφήγημα, όπως περιγράψαμε παραπάνω, στρέφεται ολοένα σε πιο θεσμικά μέσα, και αποστασιοποιείται από τον δρόμο. Άρα, ενώ οι αγώνες να μην οφείλουν να γίνονται και με τέτοιους όρους, αυτό συμβαίνει σε ένα τελείως μη φιλικό περιβάλλον για αυτές τις τακτικές. Αυτή καταλήγει να είναι μια κεντρική δυσκολία εδραίωσης ενός τέτοιου κινήματος στον χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, καθώς μεσολαβεί και η διαδικασία να πείσουμε τους συνάδελφους-συμφοιτητές πως η αγωνιστικότητα δεν δύναται να υπάρχει με «αστικά» χαρακτηριστικά. Γι' αυτό βλέπουμε ομάδες του ελευθεριακού κινήματος να περιορίζονται εντός του Πανεπιστημίου, καθώς είτε θα μετατραπουν σε ένα «μικροαστικό» κίνημα, είτε θα χρειαστεί να καταβάλουν ενισχυμένη προσπάθεια για να εδραιώσουν την εναντίωσή τους στην προώθηση του «πανεπιστημίου για την ελίτ». Αυτό σε συνδυασμό με την ολοένα πιο έντονη καταστολή, την επίθεση του κράτους ειδικά σε καθετί αναρχικό, την προβοκατορολογία από πλευράς αριστερών και την κηδεμόνευση των γενικών συνελεύσεων από αυτούς, έχει ως αποτέλεσμα τη σταδιακή απομάκρυνσή μας από το Πανεπιστήμιο, την απώλεια της επαφής μας με την φοιτητική κοινότητα, και τη δημιουργία κλίματος ηττοπάθειας και ματαιότητας μεταξύ μας. Φυσικά, υπάρχουν ομάδες που προσπαθούν και παλεύουν να γίνουν η όαση στην έρημο αυτή, και κρατούν ψηλά, με νύχια και με δόντια, τα αναρχικά προτάγματα της αυτοοργάνωσης, της αντιεξουσίας και του αδιαμεσολάβητου αγώνα μέσα στους ακαδημαϊκούς χώρους.

Για ποιο Πανεπιστήμιο παλεύουμε και με τι μέσα;

Η επιστήμη θεωρούμε πως εξ ορισμού δεν είναι ουδέτερη/αντικειμενική, αλλά κινείται ανάλογα την πολιτική και οικονομική κατάσταση. Όσο αυτό δεν αναγνωρίζεται από τα άτομα που καλούνται να αναπτύξουν αυτήν την επιστήμη, καταλήγει το Πανεπιστήμιο να παράγει επιστήμονες που εξυπηρετούν τις ανάγκες της ελίτ (πολεμική βιομηχανία, φαρμακοβιομηχανία κ.ά.) και να προσπαθεί να αποστειρώσει οποιαδήποτε πνευματική ιδιότητα που τα συνοδεύει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί και η δική μας θέση, καθώς μιλάμε από τη σκοπιά της ιατρικής, δηλαδή ενός χώρου όπου αναμφίβολα στοχεύει στην παροχή της ολιστικής φροντίδας για τον συνάνθρωπο, αυτό που ονομάζεται βιο-ψυχο-κοινωνικό μοντέλο φροντίδας. Ωστόσο, τα τελευταία δύο συνθετικά αποφεύγονται να συζητιούνται στη δική μας επιστήμη. Όσο πιο πολύ αναγνωρίζεται το κοινωνικό και ψυχικό υπόβαθρο της αρρώστιας, τόσο ενισχύεται το αίσθημα της κοινωνικής αδικίας, χαρακτηριστικό που δεν ευνοεί τις άρχουσες τάξεις. Ως αποτέλεσμα, η επιστήμη μας, όπως και οι υπόλοιπες επιστήμες φροντίδας του ανθρώπου, καταλήγουν να επενδύουν καθαρά στο βιολογικό υπόβαθρο της ασθένειας, μακριά από αντιλήψεις που δύναται να πλήξουν την «κοινωνική ισορροπία». Για αυτόν τον λόγο, κρίνουμε απαραίτητη την ενίσχυση της επιστήμης προς τις ανάγκες του λαού, κάτι που απαιτεί την ενσωμάτωση της

λαϊκής τάξης σε αυτό, και την απουσία περιορισμών όσον αφορά στην πνευματική υπόσταση της φοιτητικής ιδιότητας. Οφείλουμε να παραμείνουμε ανυπάκουα, να αμφιβάλουμε και να παλεύουμε για το κοινωνικό σύνολο, αντί να στοχεύουμε στο χτίσιμο καριέρας και να αποστασιοποιούμαστε από το οτιδήποτε πιο ριζοσπαστικό-αγωνιστικό. Άρα, χρειάζεται να επαναοικειοποιηθούμε τον χώρο ανάπτυξης των ιδεολογιών μας, και να τον εντάξουμε στους απαιτούμενους αγώνες για μια ορθή-αξιοπρεπή κοινωνία. Οφείλουμε να δημιουργούμε «ανοιχτούς χώρους», ώστε τα φοιτητά να έρθουμε σε επαφή, να μοιραστούμε τις αντιλήψεις και τις ανησυχίες μας, να πάρουμε τον χρόνο να (αυτό)οργανωθούμε και να πάρουμε πρωτοβουλίες. Ανοιχτές συνελεύσεις, εκδηλώσεις, λάιβ, προβολές, συζητήσεις, στέκια, αυτοδιαχειριζόμενα κυλικεία, καταλήψεις και δομές αντιπληροφόρησης (ραδιόφωνα, εφημερίδες, περιοδικά, σάιτ). Να δημιουργήσουμε κοινότητες και δομές βασισμένες στην αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση μέσα στους ακαδημαϊκούς χώρους, από συλλογικά διαβάσματα μέχρι συλλογικές κουζίνες, να προωθήσουμε την επιστημονική γνώση που να στοχεύει στη βελτίωση της καθημερινότητάς μας και όχι στο κέρδος, να σπάσουμε τον δασκαλοκεντρισμό και την αυθεντία και να οικοδομήσουμε το πνεύμα της αμφισβήτησης τόσο στην επιστήμη, όσο και στην κοινωνική πραγματικότητα.

Το κείμενο αυτό δεν γράφεται για να παραχθεί μια στείρα θεωρητική σοφιστεία, να προωθηθεί κάποια αυθεντία ή να δημιουργηθεί ματαιώση και παραίτηση. Γράφεται από δύο αναρχικούς φοιτητές που έζησαν τα κινήματα στα Πανεπιστήμια από το 2020 έως το 2026, και αποτελεί μια απόπειρα αποτίμησης και ανακεφαλαίωσης όλων όσων ζήσαμε και αντιληφθήκαμε, και όλων αυτών για τα οποία αγωνιστήκαμε και θα συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε ακόμα και χωρίς τη φοιτητική ιδιότητα πλέον. Είναι μια μικρή προσπάθεια για να ξεκινήσει ένας διάλογος ξανά γύρω από τα ζητήματα που αφορούν το Πανεπιστήμιο. Να ξαναμπούμε στη διαδικασία να αντιληφθούμε την επίθεση που δεχόμαστε, να ανασυνταχθούμε και να μπορέσουμε να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας καλύτερα. Να θέσουμε τις βάσεις για να επαναδημιουργήσουμε μια σύνδεση της φοιτητικής κοινότητας με την κοινωνία, αλλά και του κινήματος με τα φοιτητά, να συσπειρώσουμε και να μαζικοποιήσουμε τους αγώνες μας και να ξανακάνουμε τους κοινωνικούς αγώνες (φοιτητικούς και μη) «επικίνδυνους».

✍️ **Vulpes purpureae**
Ηράκλειο, Μάιος 2026

Ανακοίνωση του Ελεύθερου Κοινωνικού Ραδιοφώνου 1431AM

Μετά τα γεγονότα του πρωινού της Τρίτης 12/05/2026 στο Πολυτεχνείο του ΑΠΘ, ο ραδιοφωνικός σταθμός του Ελεύθερου Κοινωνικού Ραδιοφώνου 1431AM στοχοποιήθηκε από την παράταξη της ΑΡΑΣ. Συγκεκριμένα, έγινε επίθεση με μπογιές και σπρέι έξω από τον κατειλημμένο χώρο του ραδιοφωνικού σταθμού, με χαρακτηρισμούς που είναι οξύμωρο να προέρχονται από μια οργάνωση με τη συγκεκριμένη προϊστορία. Ακολούθησε δημόσια καταγγελία, η οποία μεταξύ άλλων αναφέρεται σε «πειρατικό ραδιοφωνικό σταθμό» εντός του ΑΠΘ.

Ως συνέλευση του ΕΚΡ 1431AM δεν μπορούμε να αφήσουμε αναπάντητη μία τέτοια στοχοποίηση. Η στάση της συνέλευσης και ο ρόλος του σταθμού είναι γνωστός διαχρονικά στο ανταγωνιστικό κίνημα, και δεν μπορεί να σπλωθεί αβάσιμα, ώστε να κατασκευαστεί ένα συγκεκριμένο πολιτικό αφήγημα. Η συνέλευση είναι αντιεραρχική, δίχως ενιαία πολιτική γραμμή, λειτουργώντας πολυτασικά.

Ιστορικά, ο σταθμός ξεκίνησε τον Ιούνιο του 2001 με αφορμή τις φοιτητικές καταλήψεις ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση που προσπαθούσε να περάσει η τότε κυβέρνηση. Σε μια εποχή που η ενημέρωση μέσω internet δεν ήταν προσβάσιμη όπως σήμερα, ο κόσμος ενημερωνόταν κατά βάση από τη μικρή οθόνη και τα άλλα ΜΜΕ, που ήταν πλήρως ελεγχόμενα και είχαν πλήρως αποσιωπήσει τις κινητοποιήσεις. Έτσι, δημιουργήθηκε ο σταθμός του ΕΚΡ 1431AM. Τα χρόνια που ακολούθησαν ο σταθμός παρέμεινε ενεργός μέσα από τις πολύμορφες δράσεις αντιπληροφόρησης, που πλαισιώνονται από κόσμο του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου και ανατρεπτικού κινήματος, ρυπαίνοντας τα γεμάτα «καθαρότητα» ραδιοκύματα, συλλογικοποιώντας τους μολυσμένους τρόπους επιβίωσης στο σήμερα, και μεταδίδοντας το μικρόβιο ενάντια σε κάθε κανονικότητα που μας καταπιέζει.

Η οργάνωση αυτή κυνηγάει αόρατους εχθρούς με υποθετικά σενάρια και διάδοση ψευδών πλη-

ροφοριών. Στην μανία τους, αυτή τη φορά, στόχο αποτέλεσε το ΕΚΡ 1431AM.

Μετά την επίθεση στο Πολυτεχνείο, παρατηρούμε και πάλι το μοτίβο άντλησης πολιτικής υπεραξίας από την ΑΡΑΣ, με σκοπό την προώθηση της πολιτικής της ατζέντας και τον προσηλυτισμό κόσμου, χωρίς να είναι ωστόσο η μοναδική της τακτική. Δεν είναι λίγες οι φορές που η συνεργασία της με πρυτανικές αρχές και κράτος είναι φανερή, με αποτέλεσμα τη στοχοποίηση χώρων και τελικά τη διάλυσή τους. Αποδεικνύει έτσι, έμπρακτα τη συμβολή της στην επιβολή του κρατικού σχεδιασμού για ένα νεκρό αποστειρωμένο πανεπιστήμιο.

Στη σημερινή συγκυρία, με την περαιτέρω ποινικοποίηση των αγώνων στα πανεπιστήμια –και ευρύτερα–, την επικοινωνιακή προπαγάνδα που προωθούν τα καθεστωτικά, φιλοκρατικά ειδησεογραφικά, την εφαρμοσμένη καταστολή έναντι σε οποιονδήποτε κατειλημμένο χώρο, η πίεση που ασκείται στο ανατρεπτικό κίνημα εντείνεται και αποκτά δυστοπικά χαρακτηριστικά. Σε αυτό το πλαίσιο, ο βανδαλισμός και η δημόσια στοχοποίηση ενός κατειλημμένου ραδιοφωνικού σταθμού φέρουν ξεκάθαρη πολιτική ευθύνη, και δυνητικά συμβάλλουν στην κλιμάκωση της κρατικής καταστολής. Εμείς από τη μεριά μας θα συνεχίσουμε να εκπέμπουμε μέσω των κατειλημμένων συχνοτήτων αδιαμεσολάβητα και αντιεραρχικά.

*Τα παραπάνω γεγονότα, δυστυχώς, συνέπεσαν με τον προγραμματισμένο εορτασμό των 25

χρόνων συνεχούς λειτουργίας του ΕΚΡ 1431AM. Ο σχεδιασμός των εκδηλώσεων αναβλήθηκε για μεταγενέστερο χρόνο. Η συνέλευση με τις διαδικασίες της έκρινε ότι αυτή η απόφαση είναι η καλύτερη, μετά από συζήτηση και αξιολόγηση των δεδομένων που προέκυψαν και ιεράρχηση προτεραιοτήτων. Την ώρα που το ραδιόφωνο και τα μέλη του δεχόταν τέτοια στοχοποίηση, οι αποφάσεις μας ζυγίστηκαν στον μέγιστο βαθμό, με στόχο την ομαλή επαναλειτουργία του ραδιοφώνου και την αποφυγή γεγονότων τελείως ξένων ως προς τη συνέλευση μας. Σε κάθε περίπτωση, η απόφαση δεν μπορεί να γίνεται αντικείμενο μικροπολιτικής κριτικής, πόσο μάλλον όταν η ίδια η συνέλευση και μόνο αυτή είναι υπεύθυνη για τη διοργάνωση των εκδηλώσεων. Κινηθήκαμε όπως εμείς θεωρήσαμε ορθότερα βάσει του χαρακτήρα του ΕΚΡ 1431 AM από ιδρύσεως του.

Διαχρονικά, οι αυτοοργανωμένες εκδηλώσεις εορτασμού του ΕΚΡ 1431AM αποτελούσαν ρωγμή στην κανονικότητα, μέσα και έξω από τα πανεπιστήμια, ενώ με τον τρόπο τους νοσηματοδοτούσαν το πώς θέλουμε να υπάρχουμε, να διασκεδάζουμε, να θυμόμαστε και να δρούμε γενικότερα. Οφείλουμε ένα συγγνώμη στις μπάντες και τα άτομα που συνδιαμόρφωσαν μαζί μας ώστε να συμμετέχουν στις εκδηλώσεις αυτές. Δεσμευόμαστε ότι το ραντεβού μας ισχύει και θα πραγματοποιηθεί σε επόμενο χρόνο.

✍️ **Ελεύθερο Κοινωνικό Ραδιόφωνο 1431AM**

Η αθλιότητα του καμπ της Σιντικής Σερρών

Το καμπ της Σιντικής Σερρών είναι μία ανοιχτή δομή προσωρινής «φιλοξενίας» μεταναστών αιτούντων άσυλο, η οποία από ανοιχτή μετατράπηκε σε ειδική κλειστή δομή το καλοκαίρι του 2025. Στην πραγματικότητα, είναι ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, μία φυλακή όπου άνθρωποι κρατούνται βάσει της καταγωγής τους, για απροσδιόριστα χρονικά διαστήματα, σε καθεστώς στέρησης ελευθεριών και υπό τον μόνιμο έλεγχο των δυνάμεων καταστολής (ΟΠΚΕ, πλέον και με σταθερή παρουσία ΜΑΤ). Είναι ένα στρατόπεδο έξω από τις Σέρρες, σε μία χαράδρα κοντά στα σύνορα με την Βουλγαρία, απομονωμένο, σε απόσταση από οποιοδήποτε κοντινό χωριό. Έτσι χάνεται κάθε πιθανότητα επαφής, συσχέτισης, συνύπαρξης με τους ανθρώπους της τοπικής κοινωνίας ή έστω απλώς και μόνο η απόδειξη της παρουσίας και ύπαρξής τους. Αυτό το διάστημα, κρατούνται εκεί 700 νέοι άνδρες από την Αίγυπτο και το Μπαγκλαντές. Στους περισσότερους έχει δοθεί απόρριψη ασύλου α' βαθμού ενώ στο 70% απορρίφθηκε και η προσφυγή που έκαναν σε β' βαθμό. Άσυλο έχει δοθεί μέχρι στιγμής αποκλειστικά σε δύο άτομα τα οποία ανήκουν σε πολύ ευάλωτες ομάδες. Επίσης, τους παροτρύνουν να ζητήσουν «οικειοθελή αποχώρηση» από τη χώρα, κάτι που προφανώς οι άνθρωποι σπάνια επιλέγουν, με αποκλειστικά 5 άτομα να έχουν φύγει με αυτόν τον τρόπο από τη δομή.

Το καμπ είναι οργανωμένο σε πτέρυγες που χωρίζονται μεταξύ τους με συρματοπλέγμα: όλες είναι κλειστές εκτός από μία που παραμένει ανοιχτή (με 35 περίπου άτομα). Όσοι βρίσκονται στην κλειστή δεν μπορούν ποτέ να βγουν έξω, ούτε κάποιος από έξω να μπει μέσα. Εξαίρεση αποτελούν συγκεκριμένες και καταχωρημένες σε μητρώα ΜΚΟ, που και πάλι τους απαγορεύεται αυστηρά ακόμη και να μιλούν στους κρατούμενους, ενώ αποκλείεται και οποιοδήποτε είδος οργανωμένης δραστηριότητας που έρχεται από έξω (π.χ. αθλητικές ή καλλιτεχνικές). Όλες οι εργαζόμενες στο καμπ, από τις καθαρίστριες μέχρι τους διερμηνείς και τους φύλακες, απαγορεύεται επίσης να συνομιλούν μαζί τους. Το καθεστώς κράτησης στην κλειστή δομή θεωρείται καθεστώς «διοικητικής κράτησης». Δηλαδή οι άνθρωποι που υπόκεινται σε αυτό είναι κανονικά φυλακισμένοι, χωρίς όμως να έχουν διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα. Υπάγεται στο Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, οπότε η ΕΛ.ΑΣ. είναι υπεύθυνη για τα πάντα, πέραν της καθαριότητας και του φαγητού, όπου υπεύθυνη είναι η διοίκηση της ανοιχτής δομής. Καθημερινά γίνονται γύρω στις 10 μεταγωγές από την ΕΛ.ΑΣ. στο κοντινότερο κέντρο υγείας για έκτακτα ιατρικά περιστατικά. Τέλος, έχουν αναφερθεί σημαντικές και συστηματικές περιπτώσεις οικο-

νομικής εκμετάλλευσης και παρεμπορίου εις βάρος των κρατούμενων.

Τον Ιούλη του '25, σαν να μην αρκούσε η ήδη υπάρχουσα συνθήκη του θεσμικού ρατσισμού και του εντεινόμενου εκφασισμού της ελληνικής –κι όχι μόνο– κοινωνίας, κατατίθεται αναίσχυντα σε δημόσια διαβούλευση ο αντιμεταναστευτικός νόμος Βορίδη - Πλεύρη. Στην πρώτη του εκδοχή, που εφαρμόστηκε για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, μετέτρεψε σε κόλαση τις ζωές των ανθρώπων που αφορά.

Τον ίδιο μήνα, το δημοτικό συμβούλιο Σιντικής ζητά το οριστικό κλείσιμο της δομής. Μέχρι τότε, αποφασίζεται η μετατροπή της δομής από ανοιχτή σε κλειστή (μέχρι τότε οι άνθρωποι μπορούσαν να κινούνται και να δραστηριοποιούνται και έξω από αυτήν). Η παντελής έλλειψη ευαισθησίας και ο ψυχρός ρατσισμός πίσω από την απόφαση αυτή είναι κραυγαλέος στην ίδια την ανακοίνωση του Δήμου σχετικά με την απόφαση: «για να αυξηθεί το αίσθημα ασφάλειας και η ποιότητα ζωής των πολιτών στον τόπο μας», «πλέον δεν θα κυκλοφορεί κανείς από τους διαμένοντες στη δομή ελεύθερος στα χωριά του Δήμου Σιντικής», και τέλος ότι «κερδίζουμε σε ασφάλεια». Ο μόνος λόγος που παραθέτουμε αυτούσια αυτά τα λόγια, είναι γιατί έτσι μοιάζει, στις διάφορες εκδοχές του και εις βάρος διαφορετικών ομάδων κάθε φορά, ο ρατσισμός και η απανθρωπιά. Οφείλουμε να τα αναγνωρίζουμε, να τα καταδικάζουμε και να αντιστεκόμαστε σε αυτά με όποιους τρόπους μπορούμε.

Ως αποτέλεσμα της παραπάνω απόφασης, οι 800 άνθρωποι που διέμεναν μέχρι τότε στην δομή της Σιντικής, που υπάγονταν στο προηγούμενο νομικό καθεστώς, δηλαδή της «φιλοξενίας» (και άρα κυκλοφορούσαν ελεύθερα έξω), μεταφέρονται σε άλλες ανοικτές δομές (π.χ. Σερρών). Ωστόσο, αυτοί οι 800 αντικαθίστανται με άλλους, που μπήκαν στην χώρα μετά τον Ιούλη του '25 και είναι πλέον διοικητικά κρατούμενοι (με τον νέο νόμο μπορεί να κρατούνται έως και 24 μήνες!).

Τον Αύγουστο του '25 οι συνθήκες στο καμπ γίνονται ανυπόφορες. Μέχρι πρότινος, παρόλο που επισήμως είχαν διοριστεί 8 διερμηνείς, κάποιος από αυτούς ήταν άφαντος και, σύμφωνα με πληροφορίες, δεν ήταν καν γνώστες των μητρικών γλωσσών των κρατούμενων. Τον Σεπτέμβρη, η δομή ήταν υπερπλήρης με 1100 άτομα συνολικά να διαμένουν σε αυτήν και λίγο αργότερα, τον Οκτώβρη, έφυγαν από τη δομή όλοι οι κρατούμενοι άλλης καταγωγής (κυρίως άτομα από το Σουδάν), εκτός αυτών που είναι από Μπαγκλαντές και Αίγυπτο. Για να γίνει όμως καλύτερα αντιληπτό το τί βιώνεται εκεί μέσα...

Οι τραγικές συνθήκες εντός του καμπ

Ως προς τις συνθήκες διαβίωσης, οι κρατούμενοι στις κλειστές πτέρυγες είναι συνωστισμένοι, καθώς η δομή είναι υπερπλήρης. Μένουν σε κοντέινερ που κατά τη διάρκεια βροχοπτώσεων μπάζουν νερά, σε ένα από τα πιο κρύα σημεία της χώρας, με ελλείψεις σε βασικά πράγματα: σεντόνια, σκεπάσματα, κρεβάτια, στρώματα, τουαλέτες, ντουζ, καθαρό νερό, ρούχα, τρόφιμα, είδη υγιεινής, ιατροφαρμακευτική κάλυψη. Τα κοντέινερ είναι δίχωρα ή τρίχωρα με 4, 8, 16 άτομα σε 8, 12, 24 τ.μ. αντίστοιχα. Πολλοί που δεν έχουν ρούχα να φορέσουν κυκλοφορούν με κου-

ρέλια ή γυναικεία ρούχα –φορέματα– (από ανάγκη, όχι επιλογή) υποφέροντας από το κρύο. Οι συνθήκες υγιεινής αντανάκλονται στις αναφορές για εκτεταμένη παρουσία εντόμων και στους κάδους που παραμένουν γεμάτοι, ενώ μέχρι προσφάτως, υπήρχε και πλήρης έλλειψη φροντίδας της υγείας. Η διοίκηση αρνούνταν να παρέχει οποιαδήποτε ιατρική περίθαλψη και δεν συνταγογραφούσαν ακόμα και για τα πιο βασικά ζητήματα.

Περαιτέρω απομονωτική είναι η συνθήκη της έλλειψης διερμηνείας, που είναι ζωτικής σημασίας για τους έγκλειστους, καθώς και το γεγονός πως οι μεταφραστές απαγορεύεται να μιλούν στους κρατούμενους εκτός των επίσημων διαδικασιών.

Οι τραγικές αυτές ελλείψεις συνδυαστικά με τον υπερπληθυσμό, έχουν τροφοδοτήσει περιπτώσεις ανταγωνισμού μεταξύ των κρατούμενων, καταλήγοντας έτσι στην επιβολή του «δικαίου του ισχυρού» βάσει ανεπίσημης ιεραρχίας («παλαιότητα», σωματική ισχύς). Όλα τα παραπάνω υπόκεινται στην κρίση του κάθε ανθρωποφύλακα καθώς η δομή βρίσκεται υπό τον έλεγχο των μπάτσων διοικητικά και πρακτικά. Ήδη εδώ και καιρό αναφέρθηκαν περιστατικά εφαρμογής πειθαρχικών μέτρων, άσκησης ψυχολογικής πίεσης και εκφοβισμού με τακτικά βασανιστήρια στο κοντέινερ των μπάτσων. Όλο αυτό το καθεστώς απομόνωσης και κακομεταχείρισης, έχει πυροδοτήσει πολλά ψυχικά προβλήματα για τους κρατούμενους, για τα οποία δεν υπάρχει καμία μέριμνα, με πολλούς να πάσχουν από κατάθλιψη και με πολλές μη καταγεγραμμένες απόπειρες αυτοκτονίας.

Χρονικό - εξεγέρσεις για τα αυτονόητα της ζωής

Στα μέσα Αυγούστου '25 άνθρωποι από το καμπ μεταφέρονται στο νοσοκομείο λόγω υποσιτισμού.

Στις 18 Αυγούστου, κάποιος από τους κρατούμενους επιχειρούν το αυτονόητο, να δραπετεύσουν.

Ωστόσο, δεν τα καταφέρνουν και συλλαμβάνονται. Αργότερα την ίδια μέρα οι μπάτσοι μπαίνουν στον θάλαμο του ενός και τον ξυλοκοπούν. Οι συγκρατούμενοί του τον υπερασπίζονται και **ξεκινούν κα-θιστική διαμαρτυρία** την οποία ο διευθυντής επι-χειρεί να κατευνάσει προσφέροντας 50 ζευγάρια παντόφλες.

Ως επόμενο, στις **19 Αυγούστου**, 266 μετανά-στες **ξεκινούν απεργία πείνας** με αιτήματα γύρω από τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης και τις καθυστε-ρημένες διαδικασίες ασύλου. Τα αιτήματά τους δεν ικανοποιούνται.

Στις **12 Νοεμβρίου** άνθρωποι στο καμπ εξηγεί-ρονται, κόβουν τα σύρματα στον φράχτη και **προ-σπαθούν να αποδράσουν**. Απευθείας, κατέφθα-σαν ΟΠΚΕ όπου έριξαν κρότου λάμψης και χημικά, σύμφωνα με Σερραϊκά μέσα και η διοίκηση τοποθε-τεί δυνάμεις των ΜΑΤ έξω από την πύλη να φυλάνε νυχθημερόν το καμπ. Οι μπάτσοι ισχυρίζονται πως κανείς δεν απέδρασε κι ότι δύο ανθρωποφύλακες τραυματίστηκαν ελαφρά. Είναι ενδεικτικό πως από τα ελάχιστα δημοσιεύματα που υπήρξαν, όλα είχαν ως αποκλειστική πηγή τα δελτία τύπου των μπά-τσων, χωρίς καμιά αναφορά στις συνθήκες κράτη-σης και τους λόγους της εξέγερσης.

Την επόμενη μέρα οι 30 εξεγερμένοι μετανάστες περνούν αυτόφωρο, δικάζονται και καταδικάζονται σε **3 χρόνια φυλάκισης χωρίς αναστολή** και 450 ευρώ πρόστιμο ο καθένας με κατηγορίες για στάση και για φθορά πράγματος που χρησιμεύει για κοι-νό όφελος (τα συρματοπλέγματα). Κάποιοι καταδι-κάζονται με κάποιους μήνες παραπάνω, με επιπλέ-ον κατηγορίες για απόπειρα απόδρασης, βία κατά υπαλλήλου και απλή σωματική βλάβη.

Κάποιοι από τους 30 ασκούν έφεση. **Η δίκη της έφεσης ορίζεται για τις 26 Ιουνίου στις Σέρρες.**

Με την ολοκλήρωση της δίκης σε πρώτο βαθ-μό, οι 30 διασκορπίζονται σε διάφορες φυλακές στην ελληνική επικράτεια: στην Δράμα, τα Διαβατά, τη Νιγρίτα Σερρών και στην Κασσαβέτεια στο Βόλο. Οι συγγενείς και οι κοντινοί τους άνθρωποι περνούν πολύ καιρό μη γνωρίζοντας το που βρίσκονται και τι τους έχει συμβεί.

Στα μέσα Μαρτίου '26 οι μετανάστες στη δομή της Σιντικής Σερρών, επιμένουν να διαδηλώνουν για τις συνθήκες κράτησης και ενάντια στην αδιαφάνεια και τη μη ενημέρωση τους ως προς τις διοικητικές διαδικασίες για τις αιτήσεις ασύλου και την περίοδο κράτησης τους.

Ως αποτέλεσμα των αγώνων τους, πλέον υπο-χρεούνται και οι κλειστές δομές να έχουν όλες τις υπηρεσίες που προβλέπονται και να είναι λειτουργι-κές (ιατρείο, κοινωνικές λειτουργούς, ψυχολόγους). Χωρίς να πιστεύουμε πως αυτές οι δομές επαρκούν ούτε στο ελάχιστο, το γεγονός πως δεν προβλέπο-νταν στην έναρξη των ειδικών κλειστών δομών, όπως είναι η Σιντική, λέει από μόνο του πολλά. Κάτι που επιβεβαιώνεται στην επιμονή τους να αντιστέ-κονται με κάθε τρόπο.

Στις 4 Μαΐου '26 μετανάστες της δομής εξηγεί-ρονται ξανά και **συγκρούονται με τις αστυνομικές**

δυνάμεις. Τέσσερις καταδικάζονται σε ποινή φυλά-κισης δύο ετών.

Στις 11 Μάη '26 κρατούμενοι της δομής κάνουν τετραήμερη απεργία πείνας. Ορισμένοι αρνούνται και το νερό, με αποτέλεσμα 7 από αυτούς να λιποθη-μήσουν. Στις μαζικές κινητοποιήσεις τους, φωνάζουν πως θέλουν ελευθερία και δικαιοσύνη για όλους.

Η κατάσταση στο καμπ αντανakλά την ευρύτερη ρατσιστική και ταξική πολιτική κράτους και κεφα-λαίου και την υποτίμηση της ζωής

Ζούμε σε συνθήκες διαρκούς επισφάλειας και διαβίωσης μέρα με την μέρα, μήνα με τον μήνα. Τα αφεντικά έχουν τώρα και νομικά όπλα ώστε να μας ξεζουμίζουν για 13 ώρες την ημέρα, ενώ όποτε βγαί-νουμε στους δρόμους στέλνουν μπάτσους να μας δείρουν. Πρέπει να ρίχνουμε μια ζαριά κάθε φορά που μπαίνουμε σε τρένο και να παίρνουμε μια βαθιά ανάσα κάθε φορά που ανοίγουμε λογαριασμό ρεύ-ματος. Για κάποιους όμως η επίθεση δεν σταματάει εκεί.

Το ελληνικό κράτος που ενεργά στηρίζει και συμμετέχει στην γενοκτονία στην Παλαιστίνη, στην απέναντι ακτή της Μεσογείου, καταβάλλει συστη-ματική προσπάθεια ώστε να μετατρέψει ολόκλη-ρη την θάλασσα σε νεκροταφείο και πεδίο κυνηγιού ανθρώπων για τον κάθε αποκτηνωμένο λιμενόμπα-τσο. Σε κάθε επίπεδό του, ο κρατικός και παρακρα-τικός μηχανισμός, σε σύνορα, σε ΑΤ, σε δικαστήρια, σε καμπ, σε φυλακές με νομικά και γραφειοκρατικά μέσα, με ωμή συστηματοποιημένη βία και εγκλει-σμό, λειτουργεί ώστε να διαχωρίζει, να υποτιμά, να εξοντώνει κοινωνικά και φυσικά μετανάστριες και μετανάστες σε βαθμό που πλέον τους αφαιρεί την ανθρώπινη ιδιότητα.

Ο πρόσφατος νόμος Βορίδη - Πλεύρη, όπως και η υπουργική απόφαση Χρυσοχοϊδη για τις αστυ-νομικές δυνάμεις κατοχής σε Ρομά οικισμούς, ανα-βαθμίζουν την πραγματικότητα του θεσμικού ρα-τσισμού, όπως και συνολικά αναβαθμίζονται οι συνθήκες φτωχοποίησης, ποινικής τρομοκρατίας και πολεμικής εμπλοκής. Η παραμονή στην χώρα χωρίς παραχώρηση ασύλου, δηλαδή η ίδια η ύπαρξη αν-θρώπων, τιμωρείται με ποινική φυλάκιση, ενώ μεγα-λώνουν τα νόμιμα περιθώρια διοικητικής κράτησης -φυλάκισης- χωρίς να έχει διαπραχθεί κανένα αδι-κημα, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του κράτους. Διευκολύνεται και επιταχύνεται η διαδικασία απόρ-ριψης ασύλου καταλήγοντας σε επαναπροωθήσεις των μεταναστών στις χώρες από όπου επέλεξαν αρ-χικά και με ρίσκο να φύγουν. Η υπόθεση των εγκλει-στων στην Σιντική αποτελεί εφαρμογή αυτής της αναβάθμισης, ενώ μας θυμίζει κάτι που είναι ευρέως γνωστό, πως όσο άθλιος κι αν είναι ο νόμος πάντα το κράτος θέλει την πραγματικότητα πέντε επίπεδα πιο βάρβαρη.

Το καμπ της Σιντικής αποτελεί από παράδειγμα της αθλιότητας του κράτους. Θεωρούμε πως η βαρ-βαρότητα που εξαντλείται στο συγκεκριμένο καμπ, αναδεικνύει τη σαπίλα του κι όλης της κοινωνίας, αποτυπώνοντας στο μεγαλείο του τον φυλετικό ρα-

τσισμό. Όσο θέλουν τους μετανάστες αποκομμέ-νους από τον αστικό ιστό και έγκλειστους σε κάποια φυλακή εμείς οφείλουμε να τους στηρίζουμε και να φέρνουμε στο προσκήνιο τους αγώνες τους. Τόσο για αυτούς που προσπαθούν να επιβιώσουν υπό αυ-τές τις άθλιες συνθήκες εντός του καμπ, όσο και για τους 30 φυλακισμένους που τιμωρήθηκαν για την απόδρασή τους από αυτό το κολαστήριο. Οι μετα-νάστες του καμπ Σιντικής διεκδικούν τα αυτονόη-τα, αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής, φάρμακα, γιατρούς, χαρτιά για μετακίνηση και την ελευθερία τους. Να μη κλείνουμε τα μάτια μας στους βασανισμούς και την αθλιότητα που επιβάλλει το κράτος και ο φα-σισμός. Να μην αποδεχτούμε τη σκλαβιά και την απανθρωποποίηση ως όρους ζωής.

Στη δίκη της έφεσης 26 Ιουνίου στις Σέρρες: Θα είμαστε εκεί.

**ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ ΤΩΝ ΚΑΜΠ
Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ
FREE 30 OF SINTIKI
ΘΕΛΟΥΜΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ
ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ
ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ**

✎ **Μαχαλάς, Ανοιχτή Αντιρατσιστική Συνέλευση
στη Δυτική Θεσσαλονίκη**

#ROMALIVESMATTER

ΔΗΚΕΟΣΗΝΙ
JUSTICE FOR ROMA PEOPLE KILLED BY GREEK POLICE

Της Γης οι Κολασμένοι

Στιγμιότυπα ορατότητας από την καθημερινότητα των αοράτων

Σκιαγραφώντας τον πόλεμο

Καθώς ένας ακόμη παγκόσμιος πόλεμος βλέπουμε να διεξάγεται, το ελληνικό κράτος έχει από καιρό διαλέξει τη θέση του, με το να συμμετέχει ενεργά στους πολέμους ΗΠΑ-Ισραήλ εναντίον της Παλαιστίνης και του Ιράν, με το να στέλνει στρατό στην Ερυθρά Θάλασσα και τη Σαουδική Αραβία, και με το να δίνει όπλα στην Ουκρανία.

Επίσης εντείνει τις στρατιωτικές έρευνες των δημόσιων πανεπιστημίων και διαμορφώνει ένα μιλιταριστικό κλίμα στην καθημερινότητά μας, με δηλώσεις και νομοσχέδια όπως του Δένδια, που φέρνουν στο τραπέζι την εθελοντική στράτευση γυναικών, δυσκολεύουν τη διαδικασία απόκτησης Ι5 αλλά και με δηλώσεις όπως ότι η Ευρώπη «δεν αντέχει να δει φέρετρα με σημαία πάνω» ή ότι «συνολικά διεξάγουμε, είτε μόνοι μας, είτε με άλλους, εφτά επιχειρήσεις έξω από τα σύνορά μας».

Παράλληλα τα κράτη εξαγγείλουν συμφωνίες συνεργασίας μεταξύ τους, αλλά και νέα μέτρα για να καταστείλουν τις μεταναστευτικές ροές που τα ίδια έχουν προκαλέσει με την ύπαρξή τους. Πιο συγκεκριμένα ο Υπουργός Ναυτιλίας, Βασίλης Κικίλιας, κατά την επίσκεψή του στα Χανιά ανήγγειλε πως οι μεταναστευτικές ροές στο νησί θα συνεχιστούν τα επόμενα χρόνια. **Και ανακοίνωσε τα εξής:**

- Η Frontex θα αυξήσει τα εναέρια μέσα της από 1 σε 5 (drones, εξ αυτών 2 τύπου Heron). Τα drones αυτά θα έχουν τη δυνατότητα να επιχειρούν, μετά από συμφωνία με τη Δυτική Λιβύη, και στα 12 ναυτικά μίλια.
- Είναι σε εξέλιξη οι διαπραγματεύσεις αξιωματικών του ελληνικού λιμενικού με το λιμενικό της Ανατολικής και της Δυτικής Λιβύης προκειμένου να αποτραπούν από κοινού οι μεταναστευτικές ροές.
- Ο υπουργός μίλησε για επιπλέον μόνιμες 33 θέσεις για το Λιμενικό στην Κρήτη και άλλους 23 λιμενικούς για την καλοκαιρινή περίοδο, ενώ ένα κομμάτι από τις 500 προσλήψεις που έχουν γίνει θα έλθει στην Κρήτη το καλοκαίρι για να συνδράμει.
- Για την εγκατάσταση της Αγιάς επιβεβαιώθηκε η χρήση της ως προσωρινός σταθμός υποδοχής, με φύλαξή της από ένστολους.
- Ξεχωριστή συζήτηση έγινε για το «πάγωμα» του έργου του σταθμού επιβατών στη Σούδα. Από τον Υπουργό ζητήθηκε νομοθετική ρύθμιση για να ξεπεραστούν τα προβλήματα.

«Η Κρήτη θα αντιμετωπίζει μεταναστευτικές ροές για τα χρόνια που έρχονται. Δυστυχώς οι σύγχρονοι λαθρέμποροι και τα δίκτυα έχουν στοχοποιήσει από την απέναντι πλευρά της Λιβύης την Κρήτη, και οφείλουμε να κάνουμε όλα αυτά τα οποία πρέπει, προκειμένου να μπορέσουμε να αντεπεξέλθουμε στις προκλήσεις της επόμενης μέρας»

Λίγες ημέρες πριν τις ανακοινώσεις του Κικίλια, μια έρευνα με θέμα τα pushbacks αποκαλύπτει μερικούς από τους πιο ειδηχθείς τρόπους που χρησιμοποιεί το κράτος για τις επαναπροωθήσεις μεταναστ(ρι)ών.

Η ελληνική αστυνομία χρησιμοποιεί μασκοφόρους μετανάστες για επαναπροωθήσεις άλλων μεταναστών στα σύνορα

Έρευνα του BBC, που διεξήχθη σε συνεργασία με την Consolidated Rescue Group (CRG), αποκάλυψε καταγγελίες για τη χρήση μεταναστών ως «μισθοφόρων» από την ελληνική αστυνομία, με σκοπό την αναγκαστική επαναπροώθηση (pushback) άλλων μεταναστών στην Τουρκία.

Συγκεκριμένα, μάρτυρες ανέφεραν περιστατικά βαρβαρότητας: Μετανάστες έχουν απογυμνωθεί, ληστευτεί, ξυλοκοπηθεί και έχουν υποστεί σεξουαλικές επιθέσεις από μισθοφόρους που φέρεται να απασχολούνται ανεπίσημα στα σύνορα τουλάχιστον από το 2020.

Η έρευνα συγκέντρωσε πληροφορίες από μετανάστες, πρώην μισθοφόρους, αστυνομικές πηγές, επίσημα έγγραφα και διαρροές απομαγνητοφωνήσεων.

Μια Σύρα γυναίκα, η Αμάλ (ψευδώνυμο), αφηγείται στο BBC ότι η οικογένειά της συνελήφθη από την αστυνομία στην Ορεστιάδα το 2025. Παραδόθηκαν σε δύο μασκοφόρους που τους πήραν τα τηλέφωνα και τις ταυτότητες και τους οδήγησαν στα σύνορα με λευκό βαν.

Ένας άλλος Σύρος, ο Αχμάντ, λέει ότι ξυλοκοπήθηκε από την ελληνική αστυνομία και στη συνέχεια φορτώθηκε μαζί με δεκάδες άλλους σε φορτηγό. «Λόγω συνωστισμού και μυρωδιάς, οι άνθρωποι ασφυκτιούσαν. Δεν μπορούσαμε να αναπνεύσουμε». Τους παρέδωσαν σε πέντε ή έξι μισθοφόρους, που τους έγδυσαν, τους έβαξαν και τους χτύπησαν με ξύλα. Τους φόρτωσαν σε φουσκωτές βάρκες και τους ανάγκασαν να πηδήξουν στο νερό. «Δεν τους ένοιαζε αν το νερό παρασύρει τους ανθρώπους».

Αστυνομική πηγή στην περιοχή ανέφερε ότι μισθοφόροι χρησιμοποιούνται για απωθήσεις έως και εκατοντάδων ανθρώπων την εβδομάδα. «Δεν υπάρχει στρατιώτης, αστυνομικός ή αξιωματικός της Frontex που υπηρετεί εδώ και δεν γνωρίζει ότι γίνονται επαναπροωθήσεις» προσέθεσε. Οι μισθοφόροι είναι οι ίδιοι μετανάστες από Πακιστάν, Συρία και Αφγανιστάν, που ανταμείβονται με μετρητά, κινητά τηλέφωνα που έχουν ληστευτεί από άλλους μετανάστες, καθώς και με έγγραφα που τους επιτρέπουν τη διέλευση από την Ελλάδα.

Στρατόπεδο προσφύγων στα Οινόφυτα: Ένας αγώνας που κέρδισε και οι αγώνες που συνεχίζονται

Μετά την τριήμερη κορύφωση του αγώνα τους (15-18 Φεβρουαρίου 2026), που πήρε διαφορετικές μορφές (κινητοποίηση μέσα και έξω από το camp, άρνηση παραλαβής της διανομής φαγητού, δημοσιοποίηση της κατάστασής τους και λήψη εξωτερικής υποστήριξης από αλληλέγγυους ανθρώπους, καταγγελία των συνθηκών στο camp και σχεδιασμός οργάνωσης κινητοποιήσεων στην Αθήνα), οι Κούρδοι/ισσες πρόσφυγες/ισσες που ζουν στο camp των Οινόφυτων κατάφεραν να αναγκάσουν τη διοικήτρια του camp να συντονιστεί με το Υπουργείο μεταναστευσης. Το αποτέλεσμα ήταν η επιτάχυνση των συνεντεύξεων για τις αιτήσεις ασύλου τους, γεγονός που οδήγησε στη συντριπτική πλειοψηφία όσων κινητοποιήθηκαν (περίπου 40 άτομα) να λάβουν άσυλο.

Ο αγώνας συνεχίζεται για λίγους ακόμη ανθρώπους από το Κουρδιστάν που εξακολουθούν να περιμένουν απόφαση, καθώς και για μερικούς άλλους για τους οποίους –σύμφωνα με όσα γνωρίζουμε– γίνονται κινήσεις για την κατάθεση προσφυγών ενάντια στις αρνητικές αποφάσεις. Ο αγώνας αυτός μας θυμίζει την πρόσφατη περίπτωση του πολιτικού πρόσφυγα από την Τουρκία, μεσούτ Αϊντίν, ο οποίος, μέσω της απεργίας πείνας που πραγματοποίησε από το camp στη Φιλιππιάδα, ανάγκασε το ελληνικό κράτος να επισπεύσει τη συνέντευξη ασύλου του (το ζήτημα συζητήθηκε ακόμη και στη Βουλή), γεγονός που τελικά οδήγησε σε θετική απόφαση για τη χορήγηση ασύλου. μας θυμίζει επίσης την περίπτωση της Ρούγιου Χουάνγκ, προσφύγισας από την Κίνα, η οποία κρατήθηκε για ημέρες στο αστυνομικό τμήμα Σερρών, σπάζοντας την απομόνωσή της και κερδίζοντας την ελευθερία της μετά τη δημοσιοποίηση της απεργίας πείνας της και τις κατάλληλες νομικές ενέργειες.

Ο αγώνας συνεχίζεται επίσης για πρόσφυγες-ισσες από το Σουδάν, το Κονγκό, τη Συρία, την Αίγυπτο και άλλες χώρες, που βρίσκονται σε στρατόπεδα προσφύγων όπως στα Οινόφυτα, τη μαλακάσα, τη Ριτσώνα, το Σχιστό και τη Θήβα, καθώς και σε κέντρα κράτησης όπως η Αμυγδαλέζα, η Πέτρου Ράλλη και η Κόρινθος γύρω από την Αθήνα, και σε περιοχές μακριά από αυτήν. Συνεχίζεται για όσους/ες έχουν συλληφθεί για «διακίνηση» στα νησιά και βρίσκονται στις φυλακές Χανίων και Βόλου, για τους εξεγερμένους της Σιντικής που συνελήφθησαν από το ελληνικό κράτος επειδή κινητοποιήθηκαν ενάντια στις συνθήκες των camps, καθώς και για τους πρόσφυγες που συνελήφθησαν επειδή διαδήλωσαν υπέρ της Παλαιστίνης στο camp της Σάμου. Συνεχίζεται ακόμη και μετά την έγκριση του ασύλου, καθώς το ελληνικό κράτος αφήνει όλους τους αναγνωρισμένους πρόσφυγες ουσιαστικά άστεγους και σε εξαιρετικά επισφαλείς συνθήκες, ενώ εργάζονται στις χειρότερες συνθήκες εργασίας και υπό τη συνεχή απειλή αστυνομικών «σκουπών» και κράτησης.

Αυτοί οι αγώνες, πέρα από τη διαδικασία της αντίστασης και της αλληλεγγύης –που από μόνη της έχει έναν εγγενώς απελευθερωτικό χαρακτήρα– μπορούν επίσης να παράγουν και άλλα θετικά αποτελέσματα. Για τον λόγο αυτό, πρέπει να εντείνουμε τις προσπάθειές μας για αντιρατσιστική και αντιαποικιακή στήριξη των αγώνων των προσφύγων και μεταναστών στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο.

<https://athens.indymedia.org/post/1640252/>

ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΘΕΑΤΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΚΑΘΑΡΟ ΟΞΥΓΟΝΟ		TEN DAYS OF STRUGGLE AND FREEDOM IN SKOURIES	16-26/07/26 ΔΑΣΟΣ ΣΚΟΥΡΙΩΝ Μ. ΠΑΝΑΓΙΑ ΧΑΛΚΙΚΗΣ SKOURIES FORREST M. PANAGIA HALKIDIKI
ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΤΙΣ ΣΚΟΥΡΙΕΣ			
PRESENTATIONS DISCUSSIONS PROJECTIONS THEATRE MUSIC FREE CAMPING CLEAN OXYGEN			

Περιβαλλοντικά Νέα

[Γαύδος] Κατεδάφιση ξύλινων καλυβιών από ΜΑΤ και ΟΠΚΕ

Στις 22/04 στη Γαύδο η Αποκεντρωμένη Διοίκηση Κρήτης στέλνει συνεργεία με ΜΑΤ και ΟΠΚΕ ώστε να κατεδαφιστούν 13 ξύλινα καλύβια στην περιοχή του Λαυρακά και του Αη Γιάννη. Είναι ευρέως γνωστό ότι η Γαύδος ως νησί κρατάει ζωντανό έναν χαρακτήρα ελεύθερου κάμπινγκ και είναι προσίτο σε κόσμο να οικειοποιηθεί το δημόσιο χώρο ακόμα και για μεγαλύτερα χρονικά διαστήματα. Ντόπιοι, φορείς, ελεύθεροι κατασκηνωτές που τάσσονται υπέρ της ύπαρξης αυτών των καλυβιών θέτουν στο επίκεντρο της κουβέντας τον συλλογικό χαρακτήρα αυτών των οικισμάτων με έναν χαρακτήρα ήπιας οικειοποίησης του χώρου μακριά από λογικές κέρδους αλλά με κοινοβιακό τρόπο. Η κίνηση να ισοπεδωθούν αυτά τα καλύβια έχει προκαλέσει πόλωση στην τοπική κοινωνία μιας και είναι μια κίνηση που μπορεί να οδηγήσει στην απαρχή της εξευγενοποίησης και του ελέγχου του νησιού, σκεπτικό που εντείνει τον φόβο σε κάποιους ότι μπορεί να εντατικοποιηθεί την εμπορευματοποίηση. Η επιχείρηση μάλιστα για τους προσωρινούς κατοίκους είχε βίαια χαρακτηριστικά εκδίωξης και χρήση μέσων από τους μπάτσους όπως αλυσοπρίονα για την καταστροφή τους. Η δήμαρχος του νησιού Στεφανάκη Λίλιαν ισχυρίζεται ότι εφαρμόζει «το νόμο», ενώ ο αδερφός της απείλησε κάτοικο καλυβιών με μαδέρι από τα μπάζα ότι θα τον σκοτώσει. Σε έναν τόπο έξω από τα φώτα της βιομηχανικής τουριστικοποίησης και του εμπορεύματος, τα σκηνικά αυτά θυμίζουν την φρικτή προβολή του εξευγενισμού που ασκεί το εμπόρευμα στα κέντρα των μεγαλουπόλεων εκτοπίζοντας πληθυσμούς και την ίδια τη ζωή.

Πολυνομοσχέδιο του Υπουργείου Περιβάλλοντος και Ενέργειας: Οδοστρωτήρας για τα δάση και τις περιοχές Natura 2000

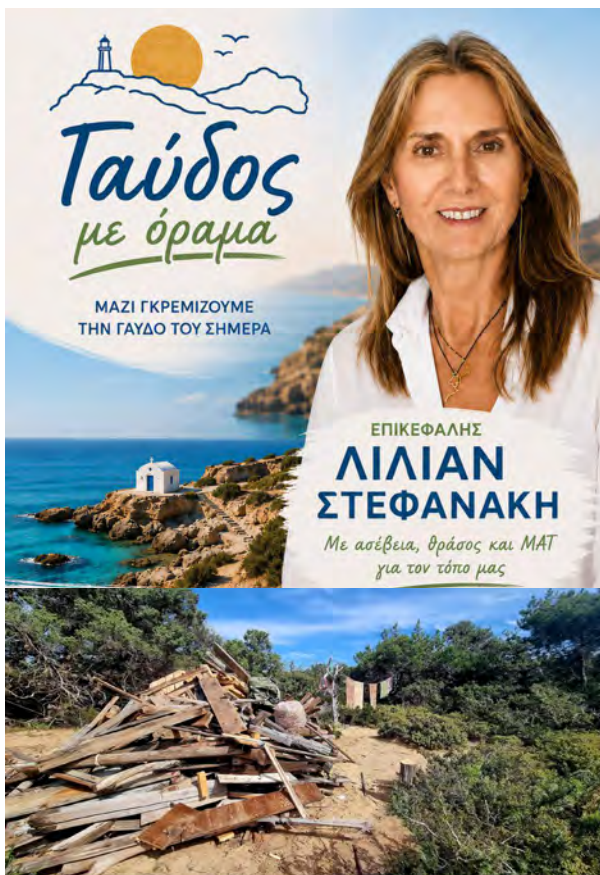
Το νέο νομοσχέδιο του ΥΠΠΕΝ κατατέθηκε προς συζήτηση στη Βουλή στα τέλη του Απριλίου. Το νομοσχέδιο ουσιαστικά προτείνει τη διεύρυνση παρέμβασης και πολεοδόμησης μέσα σε δασικές περιοχές και περιοχές Natura. Παρακάτω παραθέτουμε έναν πολύ εύστοχο σχολιασμό επί του νομοσχεδίου, από κείμενο του Δημήτρη Μπαρνιά:

«Την ίδια περίοδο που οι εργάτες κατεδάφισης και τα ΜΑΤ έφταναν στη Γαύδο, το Υπουργείο Περιβάλλοντος κατέθετε στη Βουλή νομοσχέδιο που ανοίγει τον δρόμο για πολεοδόμηση σε περιοχές Natura. Νομιμοποιεί αυθαίρετες τουριστικές εγκαταστάσεις σε δασικές εκτάσεις ανεξαρτήτως πότε ανεγέρθηκαν και απαλλάσσει προκαταβολικά τα έργα Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας από περιβαλλοντική ευθύνη με “τεκμήριο συμβατότητας”. Αυτή είναι η νομοθετική υποδομή που χτίζεται παράλληλα με τις κατεδαφίσεις.

»Δημιουργεί τον κενό χώρο και αποφασίζει ποιος θα τον γεμίσει. Και δεν είναι σύμπτωση. Είναι η μεγάλη εικόνα που δίνει νόημα στη μικρή, και στα γεγονότα που έλαβαν και λαμβάνουν ακόμα μέρος στη Γαύδο.

»Η παραπάνω ρύθμιση νομιμοποιεί αυθαίρετα αν έχτισες για τουρισμό – κατεδαφίζει αν έζησες απλώς εκεί.

»Ο νόμος δεν εφαρμόζεται αλλά επιστρατεύεται.

Και η επιστράτευση αυτή στοχεύει στη συστηματική μεταφορά κοινών πόρων, γης, ακτής, τόπου, από αδύναμες κοινότητες σε ισχυρά οικονομικά κυκλώματα, με κάλυμμα νομικής τάξης, περιβάλλοντος και αναπτυξιακής αναγκαιότητας. Η Γαύδος δεν είναι τυχαία».

Το σχέδιο «Εύρυτος»

«Η Ευρυτανία έχει μπει στο στόχαστρο των κερδοσκόπων που αυτοαποκαλούνται “επενδυτές”. Εδώ και χρόνια κατακλύζεται από αδειοδοτήσεις για βιομηχανικές εγκαταστάσεις ΑΠΕ, με ανεμογεννήτριες στα βουνά της, με υδροηλεκτρικά στα ποτάμια και τα φαράγγια της, με πλωτά φωτοβολταϊκά και αντλησιοταμιεύσεις στη λίμνη Κρεμαστών και σε όλες τις λίμνες του Αχελώου, και με χερσαία φωτοβολταϊκά σε δασικές εκτάσεις και δηλωμένους βοσκότοπους.

»Η υλοποίηση αυτών των σχεδίων που μετατρέπουν την πράσινη Ευρυτανία σε βιομηχανικό τοπίο, έρχεται σε πλήρη αντίθεση με το μοντέλο ανάπτυξης που έχει ανάγκη ο τόπος, ακυρώνουν κάθε προσπάθεια αξιοποίησης των δυνατοτήτων που θα μπορούσαν να κρατήσουν όσους παραμένουν ακόμα στον νομό, και να ακολουθηθεί μια αντίστροφη πορεία επιστροφής και αναζωογόνησης των σχεδόν εγκαταλελειμμένων χωριών. Αντίθετα, όλα δείχνουν ότι αξιοποιούν την εγκατάλειψη που οι ίδιοι προκαλούν με τις πολιτικές τους, για να παραδοθεί ο τόπος και οι φυσικοί του πόροι στους επιχειρηματικούς ομίλους.

»Σαν να μην έφταναν όλα όσα μέχρι τώρα σχεδιάζονταν και είναι σε εφαρμογή, τον τελευταίο καιρό προστέθηκε και η κυβερνητική εξαγγελία της εκτροπής του Καρπενησιώτη και του Κρικελιώτη στην λίμνη του Εύηνου, με το γνωστό πλέον “Σχέδιο Εύρυτος”, που εισάγει τους ιδιώτες στην εκμετάλλευση του νερού κατά τα πρότυπα της ΔΕΗ, προαναγγέλλοντας την αύξηση του στους καταναλωτές και την μετατροπή του σε εμπόρευμα, επικαλούμενοι τις συνεχώς αυξανόμενες ανάγκες ύδρευσης της Αθήνας».

Το σχέδιο «Εύρυτος» ανακοινώθηκε από την κυβέρνηση στα τέλη του Οκτώβρη 2025, με κόστος 535

εκατομμυρίων ευρώ. Το έργο προβλέπει τη μερική εκτροπή των ποταμών Κρικελιώτη και Καρπενησιώτη (αμφότεροι στον νομό Ευρυτανίας) προς τον Εύηνο, με πρόφαση την αντιμετώπιση της λειψυδρίας, και διακηρυγμένο σκοπό την κάλυψη των αναγκών υδροδότησης της Αθήνας για τα επόμενα 30 χρόνια. Από την ανακοίνωση του έργου έχουν προκύψει αντιδράσεις σε τοπικό επίπεδο, από «φορείς, συλλογικότητες και κινήματα της Ευρυτανίας» (από τους οποίους δανειζόμαστε τα αποσπάσματα εδώ), αλλά και από την ίδια τη Δημοτική Αρχή Καρπενησίου.

Αναδεικνύουν όλοι τους την απουσία στοιχείων έρευνας αποδοτικότητας και τεκμηρίωσης χρησιμότητας του έργου, αλλά και την πλήρη αδιαφορία για την τοπική κοινωνία, που δεν ενημερώθηκε για το έργο, παρά μόνο μετά την ανακοίνωσή του από τον Μητσοτάκη. Αναδεικνύουν παράλληλα τις επιπτώσεις του έργου, τόσο περιβαλλοντικά, και κατ’ επέκταση οικονομικά και κοινωνικά.

«Αυτός ο τόπος πλήρωσε με βαρύ τίμημα τη δημιουργία της λίμνης για τις ανάγκες εξηλεκτισμού της χώρας στην δεκαετία του εξήντα, με πνιγμένα χωριά και με ξεριζωμό χιλιάδων κατοίκων, δεν πρέπει να πληρώσει ξανά σήμερα για τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων. Οι τοπικοί φορείς και οι συλλογικότητες του νομού με ομόφωνες αποφάσεις είναι αντίθετες σε τέτοια έργα. Με κινηματικές δράσεις και νομικά μέσα παλεύουν να αποτρέψουν την υλοποίησή τους».

Η ΕΥΡΥΤΑΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΤΑΜΙΑ ΤΗΣ

[Χανιά] Save Σούγια

Η ανέγερση ενός υπερπολυτελούς ξενοδοχειακού συγκροτήματος 291 κλινών στη Σούγια, από την ΚΛΕΙΝΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ και ΣΙΑ Α.Ε., βρίσκεται πλέον στο στάδιο της προέγκρισης οικοδομικής άδειας, παίρνοντας το πράσινο φως από την Υπηρεσία Δόμησης Χανίων. Η σχεδιαζόμενη κατασκευή, βρίσκεται σε μια περιοχή με ιδιαίτερη περιβαλλοντική και αρχαιολογική σημασία και δεν αποτελεί απλώς μια ακόμη «επένδυση». Πρόκειται για μια βαθιά μεταβολή του τόπου, που επηρεάζει ανεπανόρθωτα, τόσο το περιβάλλον όσο και εμάς τα ίδια, και τον τρόπο διαβίωσής μας. [...] Δεν μπορούμε να αγνοήσουμε τη σύνδεση αυτών των πρακτικών με ευρύτερα σχέδια εκμετάλλευσης, όπως η εξόρυξη υδρογονανθράκων νότια της Κρήτης. Πρόκειται για διαφορετικές εκφάνσεις της ίδιας λογικής: της αντιμετώπισης της φύσης ως πόρου προς εκμετάλλευση, χωρίς ουσιαστικό σεβασμό στο περιβάλλον, το οικοσύστημα και τις τοπικές κοινωνίες. Εκεί που τώρα κορυφές και φαράγγια συναντούν τη θάλασσα, τα μεγάλα ξενοδοχεία τους θα έχουν θέα δεξαμενές και πλατφόρμες εξόρυξης... Η υπεράσπιση της Σούγιας, και κάθε τέτοιου τόπου, δεν είναι μια στενά τοπική υπόθεση. Είναι ένα ζήτημα που αφορά το πώς αντιλαμβανόμαστε την ανάπτυξη, τη σχέση μας με το εν ευρεία έννοια περιβάλλον και τη δυνατότητα οι τόποι μας, οι κοινότητες μας, το φυσικό περιβάλλον να παραμένουν βιώσιμα, ζωντανά και προσβάσιμα για όλες/ους/α.

Δεδομένου λοιπόν του ότι τέτοια έργα μόνο να μας βλάψουν μπορούν, θεωρούμε καθήκον μας να προστατεύσουμε τους τόπους μας, τις κοινωνικές, πολιτικές και πολιτιστικές κοινότητες μας, και το φυσικό περιβάλλον από αυτά.

Αναλυτικές πληροφορίες εδώ: <https://www.facebook.com/profile.php?id=61588250707720>

□ Σκάνδαλα: Η κορυφή του παγόβουνου της εξουσίας

Τι είναι ένα σκάνδαλο; Υπάρχει μία εκτεταμένη συζήτηση για τα σκάνδαλα στη δημόσια σφαίρα. Παρ' όλα αυτά, επειδή τα σκάνδαλα είναι συνδεδεμένα με την κρατική οντότητα, με την εξουσία, τη διαπλοκή και τον ατομισμό, παρουσιάζονται σαν ανωμαλίες του καπιταλιστικού συστήματος. Τα φερέφωνα του συστήματος –ακόμη και τα αντιπολιτευτικά– δεν το κάνουν τυχαία: Είναι ο τρόπος να μην φαίνεται η νομοτελειακή σχέση σκανδάλων και σχέσεων εξουσίας.

Τα σκάνδαλα είναι η κορυφή του παγόβουνου στον βούρκο της κρατικής οντότητας, των καπιταλιστικών και εξουσιαστικών σχέσεων. Είναι το ορατό μέρος της απύθμενης σαπίλας που παράγει η ανάγκη για κέρδος, η υποτίμηση του όποιου Δικαίου, και φυσικά, η ανάγκη διατήρησης των σχέσεων εξουσίας και της αναπαραγωγής της εκμετάλλευσης. Μέσα από το όχημα των σκανδάλων και των σχέσεων που αυτά δημιουργούν είναι το στοίχημα της διατήρησης της εξουσίας.

Τα τελευταία χρόνια μόνο υπάρχει ένα συνεχές ζήτημα ανάδειξης σκανδάλων στη δημοσιότητα. Ενδεικτικά, το ζήτημα του ΟΠΕΚΕΠΕ με τις παράνομες επιδοτήσεις, το μεγάλο ζήτημα των υποκλοπών, οι συγκαλύψεις σε όλα τα κρατικά εγκλήματα (Τέμπη, Πύλος, δολοφονίες από λιμενικό και μπάτσους), τα κούφια φράγματα στη Θεσσαλία, η σύμβαση 717, η Novartis και η σωρεία «απευθείας αναθέσεων» δομούν ένα πλέγμα σχέσεων που διατηρούν το οικοδόμημα της εξουσίας όρθιο. Αν και η κοινωνική βάση πλήττεται από τα παραπάνω, οι σχέσεις μεταξύ των ισχυρών είναι που ορίζουν τις ζωές μας, ειδικά όσο δεν υπάρχουν αντιδράσεις και αντίσταση από τα κάτω.

Η ανάλυση του κάθε σκανδάλου χωριστά θα απαιτούσε μία εκτεταμένη ανάλυση επί των στοιχείων που έρχονται στο φως της δημοσιότητας. Ιστορικά όμως μπορούμε να εντοπίσουμε τα μοτίβα που είναι ίδια ανεξαρτήτως εποχής ή κυβέρνησης. Η παλιότερη υπόθεση των υποκλοπών και των απαγωγών που σχετιζόνταν με αυτές, η υπόθεση Κοσκωτά, οι τεράστιες σπατάλες στα εξοπλιστικά (από τις ελάχιστες υποθέσεις που οδηγήθηκε κάποιος πολιτικός στη φυλακή) αναδεικνύουν με τη σειρά τους την αντιμετώπιση που χρίζουν αυτές οι υποθέσεις. Ασυδοσία, προστασία από τη δικαστική μαφία, αλληλεγγύη από τα πολιτικά πρόσωπα και κάποιες μικρές «κοκορομαχίες» για τις εντυπώσεις και τις ψήφους. Σκοπός όλων των παραπάνω; Να αλλάξουν χέρια στον έλεγχο των δομών, ώστε να βουλευτούν τα δικά μας παιδιά, οι δικοί μας φίλοι, οι κολλητοί επιχειρηματίες μας.

Επιστρέφοντας στο σήμερα, δεν γίνεται να μην σταθούμε σε ένα-δύο σημεία. Αρχικά, η απόπειρα συγκαλύψης της κάθε ιστορίας είναι σε έναν τεράστιο βαθμό πρωτόγνωρη. Είναι δομημένη μία τεράστια μηχανή προπαγάνδας με συγκεκριμένα μοτίβα αντιμετώπισης κρίσεων: Διαστρέβλωση, υπερπληροφόρηση, απαξίωση και εν τέλει, πάντα, «τον τελευταίο λόγο τον έχει η δικαιοσύνη».

Επίσης, ακόμη και οι μεριές του συστήματος που μάχονται την κυβέρνηση στο σήμερα, δεν έχουν να πούνε τίποτα ουσιαστικό, καθώς επί των

ημερών τους συνέβαιναν τα ίδια: Τι θα πει το ΠΑΣΟΚ για τις υποκλοπές, όταν επί της διακυβέρνησής του χιλιάδες πολίτες (ειδικότερα αγωνιστές και αγωνίστριες) παρακολουθούνταν με τα ίδια ανυπόστατα επιχειρήματα που σήμερα παρακολουθούσαν τον πρόεδρο του κόμματος τους; Το ίδιο και για τον ΟΠΕΚΕΠΕ, που είναι κοινό μυστικό τι συμβαίνει με τις περιβόητες επιχορηγήσεις και αποζημιώσεις.

Σε μεγάλο βαθμό το ζήτημα τίθεται με μία προσέγγιση ή φρασεολογία ότι «το κακό έχει παραγίνει». Αυτό ισχύει μόνο για τους εξουσιαστές, γιατί για τους από τα κάτω, για τους αγρότες που μάχονται στην ύπαιθρο, για τις προλετάρειες που κινδυνεύουν να δολοφονηθούν στα εργοστάσια, για τους νέους που παίζουν τη ζωή τους στα ζάρια πάνω στα μηχανάκια για το μεροκάματο, για τους μεσήλικες που ακόμη τσακίζονται στις οικοδομές από κόπωση και ελλιπή μέτρα ασφαλείας, «το κακό έχει παραγίνει» εδώ και δεκαετίες, με όλες τις αποχρώσεις του πολιτικού τόξου, μπλε, πράσινες και ροζ.

Δεν θα μπορούσε να μην υπάρχει ειδική αναφορά στον θεσμό της δικαιοσύνης. Είναι το τελικό στάδιο του ξεπλύματος κάθε κρατικής και καπιταλιστικής αλχημείας, είναι η ταφόπλακα του όποιου συμβολαίου υπάρχει στην κοινωνία το έτος 2026.

Αρχικά, η δικαιοσύνη έχει ταξικό χαρακτήρα. Είναι ένας μηχανισμός δομημένος για τα συμφέροντα των αφεντικών και του κράτους, που υπακούει τις εντολές τους, ώστε όλοι μαζί να διατηρούν τις

θέσεις και τους παχυλούς μισθούς τους. Οι νόμοι που η δικαιοσύνη είναι «αναγκασμένη» να εφαρμόζει προκύπτουν από τους ίδιους τους καταπιεστές, τους καταχραστές δημοσίου χρήματος, τους συγκαλυπτές, τους πολιτικούς προϊσταμένους των εκάστοτε δολοφόνων (μπάτσοι, λιμενικό, Τέμπη, Βιολάντα, κ.λπ.). Έτσι, η δικαιοσύνη δικάζει κρυφοκοιτάζοντας με το ένα μάτι ανοιχτό και στραμμένο εναντίον των φτωχών και των αποκλεισμένων. Με το άλλο μάτι –το τυφλό– δεν βλέπει όλα όσα συμβαίνουν από τα καθάρματα της εποχής μας.

Με αυτούς τους όρους η αστική δικαιοσύνη αποδίδει το Δίκαιο. Μαφιόζοι, μπάτσοι, λιμενικοί, αφεντικά, κρατικοί μηχανισμοί, πολιτικά πρόσωπα, αχυράνθρωποι του καθεστώτος είναι στο απυρόβλητο ή πέφτουν στα μαλακά, και οι από τα κάτω κινδυνεύουν πραγματικά να μπουρνε φυλακή για μικροπαραπτώματα. Ειδικότερα, με την αυστηροποίηση του ποινικού κώδικα και του κώδικα ποινικής δικονομίας, η έκτιση ποινής στις μέρες μας έχει γίνει πιθανό σενάριο, χωρίς καμία αναλογικότητα της βαρύτητας των πράξεων που οδηγούν ανθρώπους στη φυλακή.

Δεν πέφτουμε από τα σύννεφα. Ο αγώνας για επιβίωση στις μέρες μας είναι τόσο σημαντικός όσο το οξυγόνο. Οι φτωχές που κλέβουν από τα σούπερ μάρκετ, οι εργαζόμενοι που παίρνουν πίσω κομμάτι από τα κέρδη του αφεντικού, οι ληστές τραπεζών που αρνούνται την υποταγή της μισθωτής σκλαβιάς και απαντούν, οι μικρο-παραβατικοί νέοι, αλλά και οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες που πληρώνουν πάντα βαρύ ποινικό τίμημα για τις επιλογές τους είναι το μωσαϊκό των ανθρώπων που έχουμε να βασιστούμε, είναι ότι έχουμε η μία την άλλη, και ότι οι διπλανοί μας δεν είναι εχθροί μας, ανεξαρτήτως φύλου, θρησκείας ή εθνικότητας.

Η δικαιοσύνη εξαντλεί την εκδικητικότητά της επάνω στα σώματα εκατοντάδων ανθρώπων, ώστε να χτυπήσει το παράδειγμα που τα άτομα αυτά προάγουν και αναπαράγουν ζώντας τις σκατοζωές που είμαστε υποχρεωμένοι να ζούμε. Με αυτόν τον τρόπο εξηγούνται οι αποφάσεις για εκατοντάδες χρόνια φυλακής ενάντια σε μετανάστες και μετανάστριες, σε διαδηλωτές, σε αγωνιστές και αγωνίστριες, σε ένοπλους αγωνιστές και αγωνίστριες με σκοπό να χτυπήσουν το παράδειγμα της απόπειρας να ζήσουμε ζωές που αξίζουν να βιώνονται. Χτυπάν τα φωτεινά σημεία του σήμερα, ώστε να κάμψουν τη διάθεση μας για αγώνες, για αντιστάσεις και έτσι να μπορούν να κάνουν πραγματικά ό,τι θέλουν χωρίς κανέναν περιορισμό.

Παρ' όλα αυτά, δεν ξεριζώνεται η αντίσταση. Είναι πολλά τα παραδείγματα ανθρώπων που ακόμη λογίζονται ως τέτοιοι και συνεχίζουν τον αγώνα τους. Αυτό που λείπει αυτή τη στιγμή και είναι το ζητούμενο της εποχής μας είναι αυτές οι ατομικές ή σε μικρή κλίμακα μάχες να ενωθούν, να γιγαντώνονται και να απειλούν την εξουσία και τα τσιράκια της. Να ξαναγίνουμε επικίνδυνοι με συλλογικούς και μαχητικούς όρους για τις πολύ δύσκολες μέρες που είναι μπροστά μας.

Κατά την ακροαματική διαδικασία:
Κατηγορούμενοι/ες, συνήγοροι υπεράσπισης,
και στο βάθος κουκουλοφόροι μπάτσοι της Ειδικής Ομάδας Μεταγωγών (ΕΟΜ).
Σκίτσο: Παναγιώτης Μητσομπόνος / <https://mitsobosatira.blogspot.com/>

Ανταπόκριση και σχολιασμός από τη δίκη σε α' βαθμό για την υπόθεση των Αμπελοκήπων

Μια συναισθηματική καταγραφή της δίκης για την υπόθεση των Αμπελοκήπων

Εκινώντας να γράφω αυτό το κείμενο θα ήθελα να αναφέρω πως εδώ δεν πρόκειται να διαβάσετε μια λογική καταγραφή και κατ' επέκταση ενημέρωση της δίκης. Πρόκειται για ένα κείμενο βιωματικό το οποίο θα προσπαθήσει να περάσει στον αναγνώστη τον αγώνα που δόθηκε για περίπου έναν μήνα, 12 δικασίμους συνολικά, στις δικαστικές αίθουσες του εφετείου Αθηνών. Αλλά και ενάμισι χρόνο πριν, σε συνελεύσεις, αφισοκολλήσεις, δράσεις αλληλεγγύης, εμπρηστικές επιθέσεις και επισκεπτήρια. Έναν αγώνα που μαζί με τις/τους κατηγορούμενες/ους, τον έδωσε και το ακροατήριο, τα άτομα τα οποία γέμιζαν την αίθουσα όλες αυτές τις ημέρες για να βρεθούν διπλά στις συντροφισσες και τους συντρόφους τους, τις φίλες, τους συγγενείς, τους συγκατοίκους τους, τους ανθρώπους τους. Τον αγώνα αυτόν τον έδωσε και ο αλληλέγγυος κόσμος που βρισκόταν κάθε φορά απ' έξω με συγκεντρώσεις αλληλεγγύης, διεκδικώντας την παρουσία του εκεί, μην κάνοντας ούτε βήμα πίσω, αντιπαρτιθέμενος με τους μπάτσους κάθε φορά που τολμούσαν να μας πάρουν έστω και μία σπιθαμή από τον χώρο τον οποίο διεκδικήσαμε, φωνάζοντας δυνατά με κάθε ευκαιρία πως το πάθος για τη λευτεριά δεν μπορούνε και ούτε θα το κατανοήσουν ποτέ οι προσκυνημένοι αυτού του κόσμου και τα τσιράκια τους, μπάτσοι – δικαστικοί και οποιοδήποτε άλλο κατακάθι συντηρεί αυτή την μαφία που ονομάζουν δημοκρατία.

Ήταν Δευτέρα 1 η Απριλίου, όλο το προηγούμενο διάστημα είχε κυλίσει με συζητήσεις, κινήσεις αλληλεγγύης, την καμπάνια που έτρεξε από τη συνέλευση αλληλεγγύης στους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές η οποία σήκωσε και ένα τεράστιο βάρος για την ανάδειξη αυτής της υπόθεσης από την αρχή της, και πραγματικά το έφερε εις πέρας. Εκείνη η 31η Οκτώβρη ξύπνησε εποχές που άλλοι είχαν αρχίσει να ξεχνούν, και άλλες ίσως δεν έζησαν ποτέ ως τότε. Τον ενάμιση χρόνο που ακολούθησε οι νυχτερινές επιθέσεις είχαν πάρει φωτιά, δράσεις που χρησιμοποιούσαν το όνομα του συντρόφου μας Κυριάκου Ξυμητήρη, σαν ο Κυριάκος να έβαζε φωτιά πάλι σε μπάτσους, δικαστικούς, τράπεζες, αστυνομικά τμήματα σε όλη την Αθήνα, την επαρχία αλλά και διάφορες

γωνίες του εξωτερικού. Πολλά συντρόφια εμπνεύστηκαν από αυτήν την υπόθεση, και εκείνη τη Δευτέρα αυτό φάνηκε από τις 8 το πρωί. Δεκάδες κόσμος ήταν ήδη μαζεμένος έξω από το εφετείο της οδού Λουκάρεως, ενώ η αίθουσα στον 4ο όροφο ήταν ήδη γεμάτη. Η συνέλευση αλληλεγγύης είχε βγάλει κάλεσμα για τις 8:30, 8:12 γίνεται η μεταγωγή, συνθήματα, παλμός, σηκωμένες γροθιές και το αίμα να βράζει. Τα σημάδια για το τι θα επακολουθήσει τις επόμενες μέρες φάνηκαν ήδη από εκείνη τη Δευτέρα. Μέσα στην αίθουσα ο πρόεδρος του δικαστηρίου, Σπύρος Γεωργουλέας, μαζί με την εισαγγελέα, Αλεξάνδρα Πίσχοινα, κάνανε ξεκάθαρο πως η δίκη αυτή θα τελειώσει με συνοπτικές διαδικασίες. Ενώ τα αλληλέγγυα άτομα έξω από την αίθουσα –300+ θα πούνε κάποιοι για την πρώτη μέρα– θα κάνανε επίσης ξεκάθαρο στους μπάτσους πως θα είναι εκεί, πως δεν θα αφήσουν κανένα μονό, και πως το σύνθημά μας ούτε βήμα πίσω θα γίνει πραγματικότητα. Όπως έγινε και στην πορεία στις 31/10/25, όπως έγινε και στις 06/12/25, οπου οι πάνοπλοι πραιτοριανοί του καθεστώτος χτυπούσαν και κυνηγούσαν αφηνιασμένοι, μην μπορώντας να πιστέψουν την μη υπακοή μας απέναντι στην υπεροπλία τους, όπως έγινε και εκείνη τη μέρα στον 4ο όροφο του εφετείου, με τους μπάτσους να λουφάζουν πίσω από τις εντολές του επικεφαλής τους μετά την ήττα τους κατά τη συμπλοκή με τον αλληλέγγυο κόσμο. Γεωργουλέας και Πίσχοινα δύο εφότες αρκετά διαβασμένοι και με ένα ακραία κρατιστικό τουπέ, προσπάθησαν να δώσουν την εικόνα του αδέκαστου δικαστή, που υπακούει στους νόμους και που θα κρίνει μόνο με γεγονότα και στοιχεία, θα είναι εκεί να ακούσει όλες τις απόψεις και ας ήταν ήδη ειλημμένη η έκβαση της δίκης. Και εφόσον τα στοιχεία ήταν μηδαμινά έως ανύπαρκτα, το μόνο που δικάστηκε στην αίθουσα αυτές τις μέρες ήταν η συντροφικότητα, η αλληλεγγύη, η αξιοπρέπεια, η πίστη στον αγώνα, η μη μεταμέλεια. Αυτά βρήκαν και δίκασαν στα πρόσωπα των συντροφισσών Μαρίας Μανουρά και Δήμητρας Ζαραφέτα. Όπως τα δίκασαν και στο πρόσωπο του ένοπλου αναρχικού επαναστάτη Κυριάκου Ξυμητήρη, γιατί η Μαριάνα, η Δήμητρα αλλά και πάρα πολλοί μάρτυρες υπεράσπισης φρόντισαν να τον φέρουν και αυτόν μέσα στην

► αίθουσα, ώστε να μιλήσει και αυτός για τις αξίες και τα ιδανικά που τον οδήγησαν στην επιλογή του ένοπλου αγώνα, μια επιλογή που πήραν πολλοί/ες πριν από αυτόν, και που σίγουρα θα ακολουθήσουν και άλλες μετά. Και όταν λοιπόν οι μάρτυρες μίλησαν και υπερασπίστηκαν την ένοπλη πάλη, τα πρόσωπα της δικαστικής μαφίας αλλοιώθηκαν, γιατί εκεί είδαν εαυτούς ως κατηγορούμενους, είδαν πως το τιμωρό χέρι του λαού μπορεί να τους δικάσει και αυτούς με τους δικούς του νόμους. Τόσο υπερόπτες είναι όμως που έκαναν απέλπιδες προσπάθειες να βγουν από πάνω, λοιδорώντας τις επιλογές αλλά ακόμα και τον ίδιο τον Κυριάκο. Και ήμασταν πάλι όλες και όλοι εκεί για να σταματήσουμε την υπεροψία τους. Και κάπου εκεί, μοιράσανε τα χρόνια σαν στραγάλια. 19 χρόνια για τη συντρόφισσα Μαριάννα και 8 χρόνια για τη συντρόφισσα Δήμητρα. 27 χρόνια κοστολόγησαν την αδιαπραγμάτευτη στάση των συντροφισσών μας, με την Μαριάννα να αναλαμβάνει την ευθύνη που της αναλογούσε, και μαζί με τη Δήμητρα να αναλαμβάνουν την υπεράσπιση της μνήμης του συντρόφου και φίλου Κυριάκου Ξυμητήρη. 27 χρόνια κοστολόγησαν και τον φόβο τους, γι' αυτό και τρέξαν με την ουρά κάτω από το σκέλια μετά την απόδοση της ποινής, καμία αιτιολόγηση. Γιατί γνωρίζουν πολύ καλά και αυτοί και οι πολιτικοί τους προϊστάμενοι πως το τέλος της μεταπολίτευσης που διαλαλούν από τα έδρανα της βουλής, τα μίντια και τις δικαστικές αίθουσες, ούτε ήρθε αλλά δεν πλησιάζει καν. Εκεί έγκειται ο φόβος τους και υπάρχουν ακόμα συντρόφια να τους τον υπενθυμίζουν.

Μπορείτε να βρείτε τις αναλυτικές ενημερώσεις από τη δική των Αμπελοκήπων στο Athens Indymedia
<https://athens.indymedia.org/author/Απατρις>

Οι δίκες να γίνουν του κράτους καταδίκες

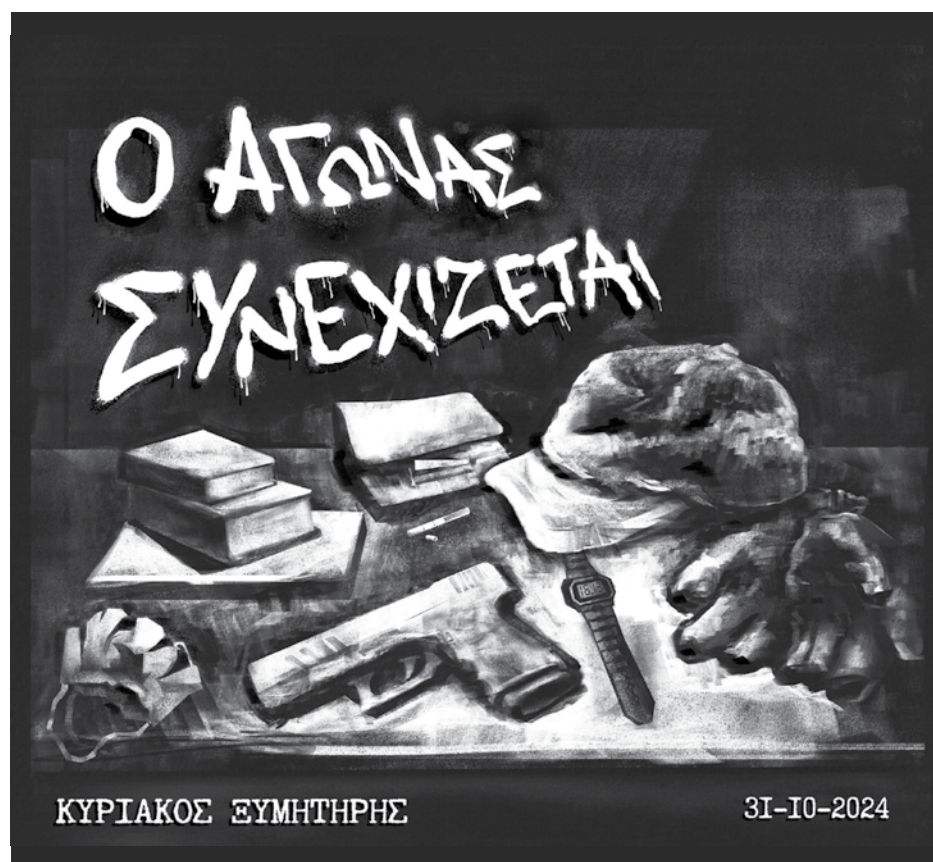
Η δικαστική εξουσία ασκείται μέσα από τον μηχανισμό της αστικής δικαιοσύνης: Έναν μηχανισμό που αποτελείται από διαφορετικές βαθμίδες δικαστών και εισαγγελέων, που είναι αρμόδιοι να επεξεργαστούν τις διαφορές μεταξύ πολιτών, κοινωνικών οργανισμών, θεσμών κ.ο.κ., εξασκώντας το τρέχον νομικό πλαίσιο, λαμβάνοντας ταυτόχρονα υπόψη τη νομολογία.

Μέσα από την αστικοδημοκρατική προσέγγιση, ο θεσμός της δικαιοσύνης αντιμετωπίζει κάθε τέτοια διαφορά, ως διαφορά μεταξύ ίσων, προσπερνώντας τις de facto ταξικές-κοινωνικές ανισότητες, τα προνόμια, εν τέλει τον ίδιο τον κοινωνικό ανταγωνισμό. Στην πραγματικότητα, παραμένει σε ισχύ το δίκαιο του ισχυρού, το οποίο καμουφλάρεται από τη δημοκρατική ισότητα και ισονομία. Η εφαρμογή του πλαισίου κανόνων του νόμου, κανονικοποιεί τον εκμεταλλευτικό και καταπιεστικό τρόπο οργάνωσης της κοινωνίας. Στο όνομα του δικαίου, η δικαιοσύνη παρέχει δικαστική θωράκιση στη θεσμοθετημένη αδικία – στη βαρβαρότητα που επιβάλλεται ως δομικό στοιχείο της καθημερινότητας.

Οι πολιτικές δίκες αποτελούν ξεχωριστή κατηγορία, καθώς θέτουν στο εδώλιο τη συνειδητή αμφισβήτηση αυτής ακριβώς της αδικίας. Οι πολιτικοί αντίπαλοι της δικαιοσύνης είναι οι άνθρωποι που ενεργούν στο όνομα ενός δικαίου που έρχεται μέσα από και για την κοινωνία, και όχι έξω και πάνω από αυτήν, εις βάρος της.

Όλες οι πολιτικές δίωξεις, και αντίστοιχα όλες οι πολιτικές δίκες, δικάζουν στιγμιότυπα της άρνησης αυτού του κόσμου. Στιγμιότυπα μιας συλλογικής έγνοιας και κίνησης, τα οποία εξατομικεύονται και επιβαρύνουν μεμονωμένα συντρόφια. Σε κάθε τέτοια δίωξη/δίκη, όσο απλή ή σύνθετη κι αν είναι, το κράτος διεκδικεί τον χώρο αφενός να εξασκήσει τις μεθοδεύσεις νομικής αφαίμαξης και ποινικής εξόντωσης των αγωνιζόμενων, και αφετέρου να παραδειγματίσει τον κοινωνικό και πολιτικό περίγυρό τους, επιχειρώντας –πάντα– να παρουσιάζεται ως ο αποκλειστικός και αυτοδίκαιος διαμεσολαβητής-ρυθμιστής της κοινωνικής ζωής.

Για το ευρύτερο ριζοσπαστικό κίνημα, μια συνολική απάντηση σε όλα τα παραπάνω προϋποθέτει τη δημοσιοποίηση των διωκτικών μεθοδεύσεων, και την αντιμετώπισή τους ως συλλογική υπόθεση. Να μην αφήνουμε κανένα μόνο του στα χέρια του κράτους. Σε δεύτερο χρόνο, είναι κομβικό το κίνημα «να ξεθάψει το πολιτικό όπλο της κάλυψης των πολιτικών δικών και της πλατιάς δημοσίευσης των πρακτικών, των τεκταινομένων και των νομικών και πολιτικών προεκτάσεων που κάθε δίκη έχει. Αποτελεί πολιτικό επίδικο όχι μόνο η απαλλαγή και η αθώωση των συντρόφων μας, αλλά και η πλατιά δημοσιοποίηση κάθε διωκτικής, νομικής και ποινικής μεθόδευσης του καθεστώτος απέναντί τους. Η πολιτική στάση απέναντι στην δικαστική εξουσία παραμένει μια αγωνιστική στάση μέσα στο οπλοστάσιο του κοινωνικού-ταξικού ανταγωνισμού, [στάση] που επιχειρεί να αποκρούσει και να ακυρώσει τις κατασταλτικές μεθο-

δεύσεις του κράτους, αλλά και να αντεπιτεθεί μέσα από το φούντωμα της κοινωνικής αλληλεγγύης, μέσα από την αποκάλυψη των αντιφάσεων της αντίπαλης πλευράς, μέσα από τη μαχητική υπεράσπιση του δικαίου που κουβαλούν και μεταδίδουν οι πράξεις των αγωνιστικών υποκειμένων που δικάζονται από τους υπαλλήλους της δικαστικής εξουσίας».¹

Σε κάθε πολιτική δίωξη, σε κάθε πολιτική δίκη, να υπερασπιστούμε το δικαίο του αγώνα, και το αδιαχώριστο των διαφορετικών μορφών του. Να υπερασπιστούμε πολιτικά τον ίδιο τον αγώνα, και να επιστρέψουμε τις κατηγορίες στο κράτος. Συλλογικά, το ένα δίπλα στην άλλη, μέσα κι έξω από τα ανακριτικά γραφεία και τις δικαστικές αίθουσες, για να μετατρέψουμε κάθε κρατική μεθόδευση σε καταδίκη του κράτους.

ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

“

Η αξιοπρέπεια του αγώνα μας πρέπει να συμβαδίζει με την σημαντικότητα και την ακεραιότητα των πεποιθήσεων μας. Αν πρέπει να χρησιμοποιήσουμε φυσική βία, τον κατ' ευφημισμόν ένοπλο αγώνα, αυτό θα γίνει σε απάντηση των ποταπών ενεργειών των καταπιεστών μας και όχι για λόγους φήμης και δημοσιότητας ή για την ικανοποίηση της εκκεντρικής προσήλωσης κάποιον στην βία.

Σε κάθε περίπτωση η φυσική βία είναι ένα καταναγκαστικό μέσο ενός σκοπού. Ώρες ολόκληρων συζητήσεων μας έχουν οδηγήσει εκεί από όπου ξεκινήσαμε. Είναι απίθανο δημιουργηθεί μια ελεύθερη κοινωνία από ένα καταναγκαστικό μέτρο, όπως είναι επίσης απίθανο να γεννηθεί μέσα από ένα καταπιεστικό εξουσιαστικό καθεστώς. Αν επιλέξουμε την φυσική βία έχουμε εκατό φορές μεγαλύτερη υποχρέωση στην κοινωνία και τους εαυτούς μας, να διατηρήσουμε και να προωθήσουμε μια θεωρία και πρακτική κοινωνικής οργάνωσης που δεν θα υπάρχει υποδούλωση, φυλάκιση, στρατολόγηση ή φορολογία. Το παράδειγμα μας πρέπει να είναι τέτοιο ώστε να πείθονται όλοι για τον σκοπό μας. Αυτός ο σκοπός είναι μια κοινωνία ελευθερίας και αυτοδιάθεσης.

Ομάδα «1η Μάχη» – Διεθνές κίνημα επαναστατικής αλληλεγγύης

”

Το τέλος της ένοπλης αμφισβήτησης – Ιστορικό πλαίσιο

Μία από τις βασικές επικοινωνιακές διακηρύξεις της Νέας Δημοκρατίας, τόσο προεκλογικά από το 2019, όσο και κατά τη διάρκεια των 2 αυτών τετραετιών, αφορά το «τέλος της μεταπολίτευσης». Προφανώς δεν μπαίνει

στο στόχαστρο μια ολόκληρη η μεταδικτατορική περίοδος, αλλά συγκεκριμένα «πολιτικά» χαρακτηριστικά της, και κυρίως οι κοινωνικές προεκτάσεις τους. Αυτό με το οποίο θέλουν να ξεμπερδεύουν είναι το «ηθικό πλεονέκτημα» της «αριστερής ηγεμονίας». Και πάλι, δεν μπαίνει στο στόχαστρο ολόκληρη η αριστερά, αλλά μια διάχυτη παράδοση λαϊκής ανταρσίας, μια συνισταμένη ατομικών και συλλογικών αρνήσεων, στάσεων, προτύπων, κινήσεων, αναχωμάτων, ορίων και αγώνων, που όλα έχαιραν –και κάποια ακόμα χαίρουν– ευρείας κοινωνικής νομιμοποίησης.

Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η κοινωνική αντιβία – και ειδικά η ένοπλη πάλη, ως η πιο ευθεία αμφισβήτηση της παντοδυναμίας κράτους και κεφαλαίου. Πολλά έχουν αλλάξει από το «μια 17 Νοέμβρη μάς/σας χρειάζεται». Αυτό το υπογραμμίζει με emphaticό τρόπο η παρουσία του «διαπαρταξιακού» υπουργού καταστολής, Μιχάλη Χρυσοχοϊδη, στο ντοκιμαντέρ «Φάκελος 17N»: Αυτός που έχει συνδέσει εδώ και δεκαετίες το όνομά του με την εντεινόμενη καταστολή των κοινωνικών αντιστάσεων, παρουσιάζεται ανθρώπινος, να μιλήσει για την πιο δημοφιλή εγχώρια επαναστατική οργάνωση, από την ασφάλεια και την απόσταση του χρόνου. Η κυριαρχία γιορτάζει το τέλος της ένοπλης αμφισβήτησης. Η μουσειοποίηση της 17N προωθείται ως επικοινωνιακή ταφόπλακα μιας εποχής που έχει παρέλθει. Και μαζί της μιας επιλογής που –θαρρούν– πως ανήκει πια στην ιστορία.

Άρνηση με όλα τα μέσα – Υπόθεση Αμπελοκήπων

Η υπόθεση Αμπελοκήπων εμφανίστηκε σε αυτό το περιβάλλον, και επεσήμανε με τον πιο τραγικό τρόπο προς όλες τις κατευθύνσεις πως αυτή η επιλογή –και αυτή η ευθύνη– δηλώνει παρούσα.

Τα δύο συντρόφια που βρίσκονταν στο διαμέρισμα της Αρκαδίας, ο Κυριάκος Ξυμητήρης και η Μαριάννα Μανουρά, είναι δύο άτομα με σταθερή και συνεπή παρουσία σε όλα τα πεδία ριζοσπαστικού αγώνα στην αθηναϊκή μητρόπολη, διατηρώντας πολύ καλή σχέση με μεγάλη μερίδα του κινήματος. Οι ίδιοι άνθρωποι, παρόντες σε όλα τα μέτωπα, αξιοποιώντας μία γκάμα από μέσα που φέρουν διαφορετικές ευθύνες και ρίσκα – από το μοίρασμα εντύπων ως την επεξεργασία εκρηκτικών υλών. Το γεγονός ότι διπλανοί μας, άνθρωποι τόσο κοντά μας, είναι εκείνοι που πήραν αυτή την επιλογή, μοιραία έφερε και την ίδια την επιλογή πιο κοντά μας – την έκανε απτή και προσιτή. Και ακριβώς λόγω της αναγνωρισιμότητας, της συμπάθειας, της εκτίμησης και της αγάπης προς τα συντρόφια –απότοκο της συνεπούς διαδρομής και ειλικρινούς στάσης τους– πέρα από προσιτή, αυτή η επιλογή αναδύεται οικειοποιησίμη.

Η διεργασία αυτή έλαβε χώρα από την πρώτη στιγμή –από το μάθημα της είδησης– και βρίσκεται εν εξελίξει, έχοντας επηρεάσει πολυεπίπεδα το ελλαδικό –και όχι μόνο– κίνημα. Εκατοντάδες αγωνιζόμενα έχουν εμπνευστεί από τη συνειδητοποίηση του πολιτικού βάθους των γεγονότων, και –βέβαια– από την ακεραιότητα της Μαριάννας και της Δήμητρας. Και είναι πολύτιμο που η πλειοψηφία αυτών των συντρόφων ανήκει σε νεότερες γενιές αγωνιστών που έρχονται για πρώτη φορά «σε επαφή» με αυτή την επιλογή, καθώς δεν έχουν βιώσει το προηγούμενο κύμα ένοπλης επαναστατικής δράσης, ή αντίστοιχες διώξεις και δίκες.

Τα πολιτικά επίδικα της υπόθεσης Αμπελοκήπων

Τα πολιτικά επίδικα στη δίκη της υπόθεσης Αμπελοκήπων πηγάζουν από τα χαρακτηριστικά που έδωσε το κίνημα στην υπόθεση από την πρώτη στιγμή – εξ ου και ολόκληρη η παραπάνω αναφορά.

Για τον κόσμο του αγώνα και το αναρχικό κίνημα, τα διακυβεύματα ήταν και είναι πολλά: Από την υπεράσπιση της μνήμης του θάνατου ένοπλου αναρχικού αγωνιστή Κυριάκου Ξυμητήρη, την ολόψυχη αλληλεγγύη στη Μαριάννα, την υπεράσπιση των επιλογών τους και συνολικά της Επαναστατικής Υπόθεσης, μέχρι την αλληλεγγύη στη Δήμητρα, και την υποστήριξη των υπόλοιπων διωκόμενων. Η ακεραιότητα της Μαριάννας και της Δήμητρας, και τα οξυμένα κινηματικά αντανακλαστικά κράτησαν την υπόθεση στην επιφάνεια για όλο το διάστημα που μεσολάβησε ως τη δίκη, και κατάφεραν με κόστος να διαφυλάξουν τα παραπάνω επίδικα κατά της διάρκειάς της. Η ευθύτητα και η ειλικρίνεια των συντροφισσών, η κομβική και πληθωρική συνεισφορά των μαρτύρων υπεράσπισης, συντρόφων και συγγενών, η στάση των αλληλέγγυων μέσα κι έξω απ' την αίθουσα, δεν άφησαν το παραμικρό περιθώριο να σπλωθεί η μνήμη του Κυριάκου, ενώ παράλληλα συντέλεσαν στην αθώωση 3 εκ των κατηγορουμένων.

Για το κράτος, πέραν από την ποινική εξόντωση των κατηγορουμένων, ύψιστη προτεραιότητα αποτέλεσε η αναχαίτιση της διεργασίας οικειοποίησης των

ένοπλων επιλογών. Μέσα στη δίκη, αυτό επιχειρήθηκε ηθικά, πολιτικά, και εν τέλει ποινικά.

Ηθικά, ήταν συνεχείς οι υπαινιγμοί, τόσο από τον πρόεδρο του δικαστηρίου, Σπύρο Γεωργουλέα, όσο και από την εισαγγελέα, Αλεξάνδρα Πίσχοινα, περί μη ηθικής ακεραιότητας του Κυριάκου, της Μαριάννας ή της Δήμητρας. Ενώ ποινικά αυτό θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί από την έδρα για να τεκμηριώσει τον δόλο (στην κατηγορία της έκρηξης), κατά την εκφώνηση της απόφασης και των ποινών, φάνηκε πως δεν στάθηκαν σε αυτόν. Η ηθική αποδόμηση απευθυνόταν αποκλειστικά στον κόσμο που εμπνέεται από την υπόθεση. Στην ίδια εμπνευση, με διαφορετικούς όρους, απευθυνόταν και η προσπάθεια ανάδειξης των «δημοκρατικών αδιεξόδων» της ένοπλης πάλης, προσπάθεια που οριοθετήθηκε στιβαρά, και σε όλους τους τόνους, από τους μάρτυρες υπεράσπισης. Από κοινού, η αταλάντευτη στάση των συντροφισσών και η ανυποχώρητη αλληλεγγύη του κινήματος «καθήλωσαν» αυτές τις δικαστικές πρακτικές.

Με αυτό το προηγούμενο, η παραδειγματική τιμώρηση με 19 και 8 χρόνια αντίστοιχα, για τη Μαριάννα και τη Δήμητρα, ήρθε να καλύψει το πολιτικό «κενό» της δίκης: Αφού απέτυχε να αποδομήσει ηθικά και πολιτικά τις επιλογές και τις στάσεις των συντροφισσών, η έδρα κατέφυγε στο μοναδικό πραγματικά διαθέσιμο μέσο της – στην ουσία της δικαστικής καταστολής: Για να εμπεδώσουμε κι εμείς πως η ευθεία και συγκροτημένη αντιπαράθεση με το κράτος έχει βαριές συνέπειες, προχώρησαν στην παραδειγματική τιμωρία των συντροφισσών, που δεν αποκήρυξαν τον Κυριάκο, τις επιλογές του, το επαναστατικό κίνημα· που στάθηκαν απέναντί τους, χωρίς να κάνουν ούτε βήμα πίσω.

“

Η αστική δημοκρατία όμως ευαγγελίστηκε την ελευθερία, τη δικαιοσύνη, την ισότητα και την ειρήνη, και γι' αυτούς τους σκοπούς συγκέντρωσε και στα χέρια της το κρατικής μονοπώλιο στη βία. Ποια είναι η εμπειρία της συντριπτικής κοινωνικής πλειοψηφίας μέσα σε αυτούς τους αιώνες; Ποια από τα παραπάνω αγαθά πραγματώθηκαν; Αλλά και τι ζούμε σήμερα; Τι υπερασπίζονται οι εξουσιαστές; Τι υπερασπίστηκε τελικά «διαφημίζοντας» έστω και ασθμαίνοντας αυτό το δικαστήριο; Τη διαιώνιση του συστήματος εκμετάλλευσής και καταπίεσης.

Ενάντια σε αυτή την συνθήκη αποφάσισε να αγωνιστεί και ο σύντροφός μου Κυριάκος Ξυμητήρης. Υιοθέτησε το εργαλείο ένοπλης προπαγάνδας, θέλοντας να αποκαλυφθεί, να βγει στην επιφάνεια το πραγματικό πρόσωπο της αστικής δημοκρατίας και του νεοφιλελευθερισμού. Να αντιστρατευθεί στους μηχανισμούς που παράγουν τη βία των αστικών συμφερόντων, και στις δομές που υπηρετούν την παραγωγή και την αναπαραγωγή του καθεστώτος εξαθλίωσης. Αποφάσισε να προωθήσει μέσω της ένοπλης δράσης την υπόθεση της κοινωνικής επανάστασης. Επέλεξε την ίδια την ρήξη και την άρνηση στο εδώ και το τώρα, θέτοντας μια οριστική, διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην αστική και την προλεταριακή ηθική. Θέλησε να δώσει το παράδειγμα της ανιδιοτέλειας, της προσφοράς και της κοινωνικής αλληλεγγύης. Κι ακόμα και αν η καρδιά του σταμάτησε στις 31/10, το επαναστατικό του όραμα συνεχίσει να ζει. Η επαναστατική διεργασία που ξεκίνησε θα συνεχιστεί από άλλα χέρια, νέων συντρόφων και συντροφισσών που θα αντιληφθούν και αυτοί με την σειρά τους τον ρόλο τους στην ιστορία.

Από την τελευταία δήλωση
της συντρόφισσας Μαριάννας Μανουρά
στο δικαστήριο για την υπόθεση Αμπελοκήπων,
12η δικάσιμος, 24/04/2026

”

Ούτε βήμα πίσω

Η στενή αντικειμενική θεωρία του κράτους δεν επιτρέπει την πολιτική διάσταση της δίκης. Στις απογυμνωμένες από ζωή γκρίζες αίθουσες δικαστηρίων δικάζεται και ποινικοποιείται η συνειδητή αμφισβήτηση του κυρίαρχου θεμελιακά ανισότιμου κόσμου. Όμως στις ίδιες αίθουσες όπου προσπερνάται το πολιτικό κίνητρο και εξισώνεται το πολιτικό έγκλημα με απογυμνωμένο ποινικό έγκλημα, διασταυρώνονται τα πύρινα βλέμματα των κατηγορουμένων συντροφισσών και συντρόφων μας, με τα δικά μας. Τα ίδια βλέμματα ανταλλάξαμε και θα ανταλλάζουμε στο δρόμο. Βλέμματα που υπόσχονται/αναδεικνύουν

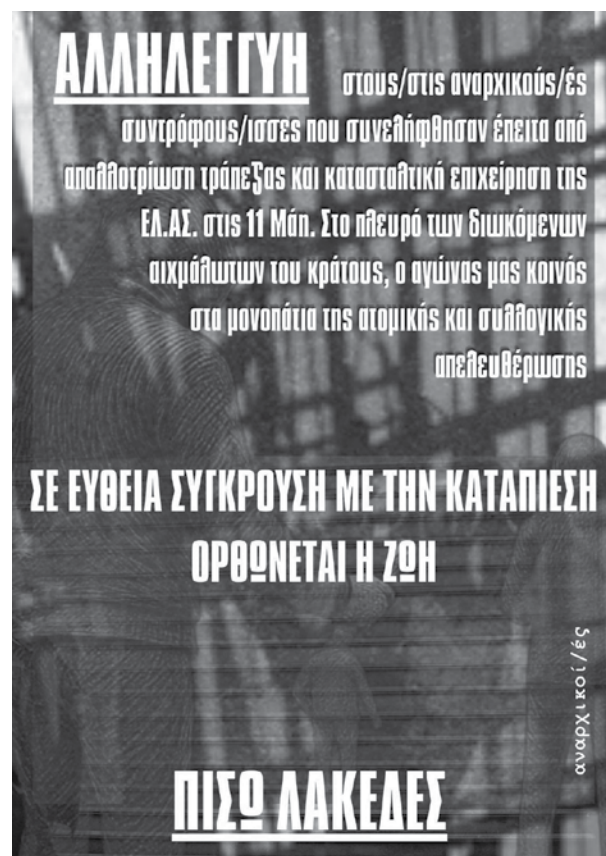
► πως ο αγώνας για έναν κόσμο ισοτιμίας και ελευθερίας συνεχίζεται. Στις γκρίζες απογυμνωμένες από ζωή αίθουσες δικάζεται μεν η συνείδηση μας, θωρακίζεται δε. Ακόμα και το χωροταξικό χάσμα που επιβάλλεται ανάμεσα στα διωκόμενα συντροφιά και εμάς, γεφυρώνεται είτε μέσα από την ίδια την στάση των συντροφιών είτε από τις καταθέσεις των μαρτύρων υπεράσπισης.

Χωρίς να θέλουμε να αναπαράγουμε το κρατικό αφήγημα, είναι άξιος αναφοράς ο παραλογισμός του. Προσπερνιέται η διαφάνεια, που θέλει ο ίδιος ο κρατικός-δικαστικός μηχανισμός να φαίνεται ότι φέρει.

Ποιος τρομοκρατεί τελικά; Το χιλιοειπωμένο πρόταγμά μας, που ακούγεται στις αίθουσες δικαστηρίων, που γράφεται στα πανό αλληλεγγύης και κραυγάζεται στον δρόμο και τις συγκεντρώσεις, «κράτος και κεφάλαιο οι μόνοι τρομοκράτες», θέτει το παράλογο και απαντά στο ερώτημα.² Η αντιτρομοκρατική υπηρεσία όπως και ο νόμος 187Α με την μεροληπτική λειτουργία του, πέρα από παράλογα, σαφώς είναι βίαια.

Αυτή η βίαιη μεροληψία χαρακτηρίζεται και στα λόγια του συντρόφου Αργυρού, ο οποίος κατέθεσε ως μάρτυρας υπεράσπισης στο δικαστήριο: «Τελειώνοντας αν κάτι μας διδάσκει αυτή η ιστορία, είναι ότι η αναγκαιότητα των ένοπλων επιλογών, του ένοπλου αγώνα για την αποσταθεροποίηση και την επίτευξη των σκοπών της αναρχίας επιβεβαιώνεται μέσα από πολύ δύσκολες συνθήκες, γιατί ο Κυριάκος Ξυμητήρης έκανε επιλογές σε πολύ δυσκολότερες συνθήκες από αυτές που έκανα εγώ, σε συνθήκες γενικευμένης οπισθοχώρησης του κινήματος. Στην ερώτηση αν ο ένοπλος αγώνας σήμερα είναι επίκαιρος, την απάντηση τη δίνουν τα Τέμπη, η Βιολάντα, η Πύλος, κραυγαλέα κρατικά εγκλήματα στα οποία κανείς δεν δικάζεται με τον 187Α. Μιλώντας για Τέμπη και το κρατικό έγκλημα της σύγκρουσης των τραίνων, μπορείτε να αναθέσετε στην αντιτρομοκρατική να αναλάβει τα δρομολόγια των τραίνων, εφόσον ξέρουν ανά πάσα στιγμή ποιος κάνει τι και πού βρί-

σκεται, σε μια υπόθεση που βγήκε ο υπουργός και είπε είναι ντροπή να τίθενται θέματα ασφάλειας, και μετά να συγκρούονται τα δύο βαγόνια. Κατά τα άλλα μιλάτε για γενική διακινδύνευση πληθυσμού. Ο Νετανιάχου πετάει ελεύθερος και ανενόχλητος από το ελληνικό FIR, ένας δολοφόνος μιας γενοκτονίας. Έχουν ελαστικότητα με τις νομολογίες τους. Θα έπρεπε να αποτελεί ποινικό αδίκημα το να καταστρέφεις τις ζωές των ανθρώπων έτσι, με τον 187Α».

Αυτές και τόσες άλλες τοποθετήσεις ενώπιον του δικαστηρίου, όχι μόνο έρχονται να αγκαλιάσουν την αξιοπρεπή στάση που κράτησαν οι συντρόφισσες κατά τη δίκη, αλλά αγκαλιάζουν και την ακεραιότητα της συνείδησής μας, όπως και τη βαρύτητα των επιλογών του συντρόφου μας, Κυριάκου Ξυμητήρη.

Μας υπενθυμίζουν πως η συντροφικότητα και η αλληλεγγύη είναι εννοείς βιωμένες, απτές. Η αδιάκοπη προσπάθεια μέσα στον αγώνα για τη λεφτεριά είναι συνάμα μια υπόσχεση. Όπως υπόσχεση είναι, οι έξω να σταθούμε στο ύψος των περιστάσεων. Θα στεκόμαστε πάντα δίπλα στα συντροφιά μας και τις επιλογές τους.

Μια εικόνα λέμε, είναι χίλιες λέξεις. Μια λέξη μπορεί να είναι χίλιες εικόνες. «Ζήτω η αναρχία», «Περηφάνεια, κεφάλι ψηλά και πάντα χαμόγελο» κραυγάζανε μέσα από το μεταγωγικό τα συντροφιά που κατηγορούνται για τη ληστεία στην κάτω Τιθορέα. Η υπόσχεση παραμένει. Απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο, που με κάθε τρόπο προσπαθεί να μας εξαλείψει, ο αγώνας για την αναρχία θα επιμένει να αντιστέκεται κόντρα στο καιρό, με όλα τα μέσα.

Ο αγώνας συνεχίζεται.

1. Απόσπασμα από τη δημοσίευση των «Δαιμόνιων Αντιρεπόρτερς» με τίτλο «Εσείς της μιλάτε για την κρατική δολοφονία του Μανιουδάκη, αυτή γνωρίζει μόνο τον Μανιαδάκη...», που αποτελεί ανταπόκριση της υπόθεσης του συντρόφου Γιάννη Α., που καταδικάστηκε για «διέγερση σε τέλεση κακουργημάτων ή εγκληματικών πράξεων» για την κατοχή αντιιμπεριαλιστικών-αντικατασταλτικών αυτοκόλλητων που έγραφαν «Αφού μας θέλουν αναλώσιμους, ας πεθάνει και κανένας μπάτσος» και «Να ματώσουμε τους δολοφόνους της ΕΛ.ΑΣ Ν.Σαμπάνης, 20 χρονών Πέραμα - Κ.Φραγκούλης, 16 χρονών, Θεσσαλονίκη - Κ.Μανιουδάκης, 58 χρονών, Κρήτη - Χ.Μιχαλόπουλος, 17 χρονών, Θήβα - Αϊσέ, 19 χρονών, Ξάνθη». Η δίκη πραγματοποιήθηκε στις 30/10/2024, μία ημέρα πριν την έκρηξη στο διαμέρισμα των Αμπελοκήπων.

<https://athens.indymedia.org/post/1633178/>

2. Κείμενο της συντρόφισσας Μαριάννας, που αναδεικνύει αυτό ακριβώς το παράδοξο: Ποιοι βάζουν τις ζωές μας σε κίνδυνο;

<https://www.athens.indymedia.org/post/1639019/>

Αριστερά

Κατά την ακροαματική διαδικασία:

Η ΕΟΜ γύρω από τους κατηγορούμενους/ές, η Μαριάννα στο εδώλιο ενώπιον της έδρας

Σκίτσο: Παναγιώτης Μητσομπόνος
<https://mitsobosatira.blogspot.com/>

Δεξιά

Κάθε αποσύλληψη είναι ένα «ταρακούνημα», δηλαδή κάθε μία είναι μια μικρο-ιντιφάντα που μπορεί να εξαπλωθεί και να εμπνεύσει άλλες, μέχρι να μπορέσουμε τελικά να αποτινάξουμε την καταστροφική άρχουσα τάξη στο σύνολό της.

Εγχειρίδιο αποσύλληψης

<https://athens.indymedia.org/post/1632594/>

Η ελπίδα ποιανών το δίκιο θα εκφράσει;

πρόχειρες σημειώσεις για την αλλαγή συσχετισμών στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό

I

Η ρευστότητα της εγχώριας πολιτικής σκηνής ενδεχομένως αποτελεί δείκτη ότι μπαίνουμε ουσιαστικά σε προεκλογική περίοδο. Η «σταθερότητα» που χαρακτήριζε την πορεία του κυβερνώντος κόμματος, της Νέας Δημοκρατίας, φαίνεται κλονισμένη: Από τη μία, τα αλλεπάλληλα σκάνδαλα έχουν αποκαλύψει –μεταξύ άλλων– ένα τεράστιο φαγοπότι μιας μερίδας της ΝΔ, και έχουν συντελέσει στην όξυνση των εσωτερικών τριβών. Από την άλλη τα νέα κόμματα, Καρυστιανού και Τσίπρα, αλλάζουν άρδην τα δεδομένα, ενώ αναμένεται και νέος σχηματισμός από τον Σαμαρά.

II

Οι εσωκομματικές συγκρούσεις στη Νέα Δημοκρατία βρίσκονται σε ιστορικό υψηλό. Οι περιπτώσεις εμπλοκής βουλευτών και άλλων στελεχών του κόμματος σε σκάνδαλα είναι πολλές, και δεν έχουν μόνο οικονομική διάσταση. Αφήνουμε για την επόμενη ενότητα όλη την κριτική περί διαφάνειας, παραβίασης καθηκόντων και κατάχρησης εξουσίας – τέτοιου τύπου σκάνδαλα, άλλωστε, αποτελούν διαχρονική «παρενέργεια» της εξουσίας, και ειδικευση των δεξιών υπέρμαχων του καπιταλισμού. Υπάρχουν, βέβαια, δύο σημεία που προκαλούν ενόχληση μέσα στο «κόμμα της Δεξιάς»: Το πρώτο είναι πως όλα αυτά τα σκάνδαλα συνηγορούν στην ύπαρξη ενός εσωκομματικού μηχανισμού που, με την κάλυψη του πρωθυπουργικού γραφείου, εξασφάλιζε εκατομμύρια (δημόσιου χρήματος) σε συγκεκριμένα πρόσωπα και τον περίγυρό τους. Το –διαχρονικό– πρόβλημα των δεξιών είναι γιατί δεν πήραν μέρος κι άλλοι σε αυτό το φαγοπότι. Το δεύτερο σημείο αφορά συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές του πρωθυπουργικού γραφείου. Η κριτική έχει ξεκινήσει από το σκάνδαλο των Τεμπών, εστιάζοντας στον εμπαιγμό του πόνου των οικογενειών, στο όνομα μιας παραδοσιακής ελληνικής δικαιοσύνης, και κατόπιν έχει επεκταθεί σε θέματα εθνικής ασφάλειας, με επίκεντρο την εκχώρηση του ελέγχου «κρίσιμων» πληροφοριών της ΕΥΠ σε ισραηλινούς παράγοντες (βλ. σκάνδαλο υποκλοπών). Η πολιτική διάσταση του δεύτερου επισκιάζει την οικονομική του πρώτου – χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν είναι εξίσου σημαντικές για τους εσωτερικούς επικριτές.

III

«Η πλειοψηφία των ψηφοφόρων της ΝΔ δεν την ψηφίζει παρά τα σκάνδαλα, αλλά εξαιτίας των σκανδάλων. Γιατί γνωρίζουν πολύ καλά με την πάροδο των χρόνων ότι είτε πάρουν ψίχουλα, είτε καλό μερτικό, κάτι έχουν να περιμένουν κι αυτοί να φάνε από την “πίτα”. Η ψήφος στη Νέα Δημοκρατία είναι μια συνδιαλλαγή. Και είτε πρόκειται για ατομικό όφελος, είτε για οικογενειακό, δεν είναι ποτέ μια διαδικασία που στοχεύει σε ένα κέρδος/συμφέρον πιο συλλογικό. Ο αγοραστής του οικονομικού πακέτου “διακυβέρνηση ΝΔ” θέλει διακαώς εκείνος –άντε και οι κοντινοί του– να απολαύσουν αυτοί τους καρπούς της ρεμούλας και όχι ένα ευρύτερο σύνολο, και αν συνέβαινε κάτι διαφορετικό θα ένωθε ριγμένος, έως και μαλάκας. Εξ ου και τα χάχανα που πρέπει να προκαλούν οι αριστερές αναλύσεις για εκλογικό κόστος της κυβέρνησης από τα σκάνδαλα. Ευσεβείς πόθοι. Ακόμα και εκεί μόνο κέρδος θα προκύψει από τον μεγάλο πυρήνα αριβιστών που κατακλύζει τη χώρα, με όλο το δεξιό και το απολίτικο σι-

νάφι να επιθυμεί διακαώς μια νέα εκλογή Μητσοτάκη ώστε να ανανεώσουν τη “σύμβαση” κέρδους».¹

IV

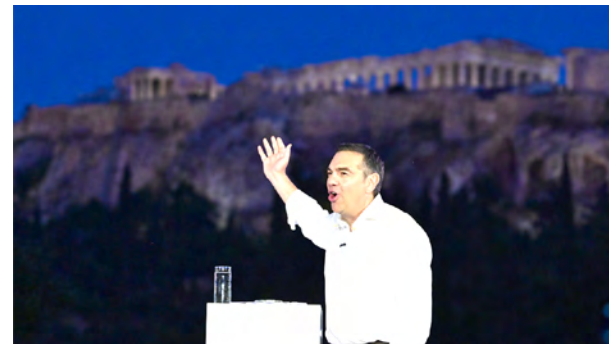
Σε αυτή τη φάση, η Νέα Δημοκρατία βρίσκεται με αρκετούς βουλευτές της έκθετους-υπόδικους από την ευρωπαϊκή εισαγγελία, και με πιο έντονη από ποτέ την εσωκομματική αντιπαράθεση. Η ανακοίνωση του κόμματος Σαμαρά φαντάζει ως απειλή, που θα επιφέρει διαρροή από τα δεξιά. Ταυτόχρονα, ο Τσίπρας, ως ένας κατ’ εξακολούθηση έμπορας ελπίδας, ποντάρει στη μεγάλη κερδισμένη των προηγούμενων εκλογών, την «Αποχή». Και οι γαλάζιοι κυβερνώντες έχουν χεστεί απάνω τους με την ανακοίνωση του κόμματός του – μια συνθήκη που θα ήταν αστεία, αν δεν αντανάκλασε την κοινωνική πραγματικότητα.

V

Η διάλυση της αντιπολίτευσης υπήρξε πολυεπίπεδη διεργασία, με ευθύνη των αριστερών παρατάξεων, και κομβική συνδρομή της κυβέρνησης και του βαθέος κράτους. Συγκεκριμένα, ό,τι απέμεινε απ’ το κυβερνητικό τσίρκο του ΣΥΡΙΖΑ, ήρθε να το αποτελειώσει η τεχνοκρατική τάση Κασσελάκη, και η αδυναμία αντιπαράθεσης με αυτήν από τα υπόλοιπα στελέχη (που πλέον έχουν όλα δικά τους κομματίδια). Ταυτόχρονα, οι υποκλοπές-παρακολούθησεις εξασφάλισαν στον στενό πυρήνα της κυβέρνησης πληροφορίες τόσο ισχυρές για άτομα όπως ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, Ανδρουλάκης, που ενώ είναι τυπικά «αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης», κατ’ ουσίαν εκβιάστηκε να περιοριστεί στον ρόλο του πολιτικού κακομοίρη: Πώς αλλιώς να χαρακτηριστεί, εφόσον, από αυτήν ακριβώς τη θέση, δεν έκανε τίποτα για να «τρέξει» το σκάνδαλο των υποκλοπών, μέσα στο οποίο περιλαμβάνεται προσωπικά η παρακολούθησή του;

VI

Σε αυτήν τη φάση, αυτό που φοβάται η ΝΔ είναι αυτό που νιώθει μεγάλη μερίδα της κοινωνίας: Πως αυτό το αντιπολιτευτικό κενό θα έρθει να το καλύψει ο Τσίπρας, ο μόνος με πρωθυπουργική εμπειρία, άρα και ο μόνος –τρόπον τινά– «ικανός». Αν κάτι είναι τραγικό σε όλο αυτό, είναι πως υπάρχει μεγάλη μερίδα ανθρώπων από τον προοδευτικό χώρο, που ακόμα αναζητούν έναν ηγέτη, στον οποίον θα εναποθέσουν την ευθύνη της ζωής τους. Αυτό το «ακόμα» έρχεται να υπογραμμίσει το πόσο κοντή είναι η κοινωνική μνήμη. Ή πόσο κοντή γίνεται όταν μαστίζεται από τη βαρβαρότητα, ώστε ξανατρώει αμάσητο το παραμύθι μιας –κατεψυγμένης πλέον– ελπίδας. Η δική μας μνήμη αναδεικνύει κάτι άλλο: Ο «μεσσίας» Τσίπρας, ως εκφραστής μιας πολιτικής τάσης του ελληνικού καπιταλισμού, σε μια συγκυρία με πολύ ειδικά χαρακτηριστικά, ήταν αυτός που επισφράγισε τη μνημονιακή αναδιάρθρωση του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού, την εφαρμογή της οποίας σήμερα βιώνουμε στο πετσί μας. Αυτή η διεργασία δεν θα μπορούσε να στεφθεί με επιτυχία, αν δεν είχε προηγηθεί η αφομοίωση και η εκτόνωση των κοινωνικών αγώνων της περιόδου που προηγήθηκε της «αριστερής» διακυβέρνησης – και τότε στο όνομα της ελπίδας.²

Με φόντο την Ακρόπολη
Αρχαία Ελλάδα και εγχώριο τουριστικό προϊόν
η σημειολογία κατά την ιδρυτική διακήρυξη του
κόμματος ΕΛ.Α.Σ.

VII

Επικοινωνιακά, το νέο κόμμα βαδίζει στα χνάρια της ΝΔ, με μια κλιμακούμενη καμπάνια μέσω social media. Ακόμα και το όνομα του κόμματος, ΕΛ.Α.Σ., επιλέχθηκε πρώτα και κύρια για το επικοινωνιακό παιχνίδι, και δευτερευόντως για να συμπυκνώσει τις πολιτικές αρχές του: Για να συνομιλεί με τα προοδευτικά αντανάκλαστικά, και έτσι ο Τσίπρας να φιγουράρει σε σοσιαλμιντιακά memes και stories ως Τσε και Βελουχιώτης, αλλά και με τα συντηρητικά, που ακούγοντας το όνομα σκέφτονται αστυνομία και Ελλάδα. Η σημειολογική μετατόπιση από τον ΣΥΡΙΖΑ είναι αισθητή. Το σίγουρο είναι πως η κατεψυγμένη αριστερή ελπίδα δείχνει τα πατριωτικά δόντια της.

VIII

Το κόμμα Καρυστιανού, υπό το όνομα «Ελπίδα για τη Δημοκρατία», φαίνεται να έχει ξοφλήσει ήδη στο παζάρεμα της ελπίδας. Κρατάμε ως θετικό το ότι το δίκιο των Τεμπών δεν κατάφερε να κομματοποιηθεί. Κατά τα άλλα, οι δηλώσεις της προέδρου υπονοούν μια χριστιανική εθνοκεντρική αγανάκτηση με έμφαση στη δικαιοσύνη – χαρακτηριστικά που μόνο καχυποψία θα έπρεπε να μας προκαλούν, ειδικά όσον αφορά το Δίκιο, όπου η εθνική ιδεολογία μόνο συσκότιση μπορεί να επιφέρει.

IX

Αναλύοντας τον συσχετισμό των πολιτικών δυνάμεων, μπαίνουμε μοιραία σε ένα πλαίσιο μικροπολιτικής. Η ανάλυση αυτή γίνεται αποκλειστικά για μια καλύτερη αντίληψη της συγκυρίας, και πώς αυτή αποτυπώνεται κομματικά. Από ‘κει και έπειτα, είναι βέβαιο πως κανένας πεφωτισμένος, καμία ηγέτιδα, κανένα κόμμα δεν μπορεί να εκφράσει τις αγωνίες μας ή τα συμφέροντά μας, και να επιλύσει τα αδιέξοδά μας. Η ευθύνη αυτή βαραινεί αποκλειστικά εμάς. Σε μια εποχή που όποιος κι αν αναλάβει την εξουσία, θα συρθεί στον χορό του πολέμου, το να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας είναι παραπάνω από επιτακτικό.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΚΕΡΑΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΜΟΝΗ ΕΛΠΙΔΑ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΝΑ ΟΞΥΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

■/ Φτηνή Βιασύνη

1. Απόσπασμα από την ανάληψη ευθύνης για την εμπρηστική επίθεση στο κτίριο του ΟΠΕΚΕΠΕ, που πραγματοποιήθηκε στις 8 Μαΐου από τους «Πυρήνες Άμεσης Δράσης».

<https://athens.indymedia.org/post/1641310/>

2. Πιο αναλυτικά στο σχόλιο της Φεντεραλιστικής Ένωσης Αναρχικών για το νέο κόμμα Τσίπρα, <https://www.athens.indymedia.org/post/1641390/>

[Μεσόγειος]

**Η αναχαίτιση του Global Sumud Flotilla από τον IDF
ως αναβαθμισμένο πολεμικό στιγμιότυπο**

Η επιχείρηση των ισραηλινών ναυτικών δυνάμεων απέναντι στον στόλο του Global Sumud Flotilla, στις 29/04/2026 έλαβε χώρα σε διεθνή ύδατα, εντός της περιοχής ευθύνης, έρευνας και διάσωσης (SAR) της Ελλάδας, ανοιχτά της Κρήτης. Πλοία καταστράφηκαν, και όλοι οι ακτιβιστές, 175 στο σύνολο, προσήχθησαν. Δύο εξ αυτών, οι Saif Abukeshk και Thiago Ávila δεν απελευθερώθηκαν αμέσως, αλλά κρατήθηκαν ως τις 10/05 στη φυλακή Askelon, κατηγορούμενοι για εμπλοκή σε τρομοκρατικές οργανώσεις, και εν τέλει απελάθηκαν.

Στο πρόσφατο παρελθόν, έχουν υπάρξει αρκετές στρατιωτικές επεμβάσεις σε ξένα εδάφη, που ποτέ δεν χαρακτηρίστηκαν πολεμικές – επεμβάσεις που σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις έγιναν στο όνομα της αντιμετώπισης της τρομοκρατίας. Πρωτοπόρο σε αυτού του είδους τις επιχειρήσεις υπήρξε το κράτος των ΗΠΑ, ξεδιπλώνοντας το διαρκώς αναβαθμιζόμενο στρατιωτικό δόγμα της αντιξέγερσης, επιχειρώντας ουσιαστικά να επιβάλλει μια δυτικής κοπής δημοκρατία και καπιταλισμό, με σκοπό τη διατήρηση της εκμετάλλευσης των πάλοι ποτέ αποικιών. Μικροί πόλεμοι καμουφλαρισμένοι από «ευγενείς» σκοπούς, όπως η πάταξη της τρομοκρατίας.

Η πρόσφατη επιχείρηση του IDF έχει την ιδιαιτερότητα ότι στόχευσε όχι μια «εχθρική εθνότητα» ή κρατικές υποδομές, αλλά τα πληρώματα ενός στόλου, μια οργανωμένη και συλλογική πολιτική κίνηση, που συγκροτήθηκε στη βάση της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Το ίδιο κράτος που διακηρυγμένα επιθυμεί να συνεχίσει τις πολεμικές επιχειρήσεις σε Ιράν, Λίβανο και Συρία, καταστέλλει εκτός των συνόρων του, μια πολιτική κίνηση. Η κίνηση αυτή σαφώς εντάσσει το ελληνικό κράτος σε μια «πρωτόγνωρη» πραγματικότητα, όπου η συνέργειά του δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, παρά τις διαβεβαιώσεις των κυβερνητικών παραγόντων. Και όλα αυτά λαμβάνουν χώρα ενώ η δομική κρίση του καπιταλισμού βαθαίνει· ενώ το σύννεφο εν νέου παγκοσμίου πολέμου πλανάται πάνω από τη Μεσόγειο και τη νοτιοδυτική Ασία.

Ο πόλεμος διαστέλλεται και επεκτείνεται. Ενώ το δυτικό μπλοκ συμφερόντων διακηρύσσει, μέσω του Τραμπ, την εφαρμογή μιας Παγκόσμιας Ειρήνης, τα πολεμικά επεισόδια εμπλουτίζονται με νέες μεθοδολογίες, νέες συμμαχίες, νέες κατηγορίες αντιπάλων. Η «αστυνομική» επέμβαση του IDF, σε διεθνή ύδατα, παίρνοντας

μάλιστα αιχμάλωτους δύο αγωνιστές από ζώνη εκτός της δικαιοδοσίας του κράτους του Ισραήλ, πρέπει να ιδωθεί ως ένα αναβαθμισμένο πολεμικό στιγμιότυπο, σε έναν ολοκληρωτικό πόλεμο που επιμένει να μας χτυπάει την πόρτα.

**ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ
ΕΛΛΑΔΑΣ-ΙΣΡΑΗΛ**

**ΝΑ ΠΥΚΝΩΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ
ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ**

ΥΓ.: Τρεις εβδομάδες μετά, στις 18/05, το πολεμικό ναυτικό του Ισραήλ αναχαίτισε το νέο κύμα αλληλεγγύης που επιχείρησε να σπάσει τον ναυτικό αποκλεισμό της Γάζας. Το νέο αυτό πολεμικό στιγμιότυπο «επισκιάστηκε» από τις εικόνες των ισραηλινών υπουργών Ιταμάρ Μπεν Γκβίρ και Μίρι Ρέγκεβ, που προέβησαν σε διαπόμπευση και βιαιοπραγίες έναντι των απαχθέντων μελών του Global Sumud Flotilla. Οι εικόνες αυτές επέφεραν διεθνή κατακραυγή ακόμα και από κράτη φιλικά προσκείμενα στο Ισραήλ, με το τελευταίο να αναγκάζεται να απελάσει «πρόωρα» (σε αντίθεση με τα τέλη Απρίλη) τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες.

✎ **Γιάννης Φρούζης**

**Η χυδαιότητα
του λεξιλογίου των ισχυρών**

«Εμείς είμαστε οι αληθινοί παν αφρικανοί (pan-africans). Πιστεύουμε ότι η Αφρική είναι μια ήπειρος και ότι αυτή η ήπειρος έχει ένα τεράστιο ποσό για να χτιστεί».

~Εμανουέλ Μακρόν, πρωθυπουργός Γαλλίας

Πανφρικανοί οι Γάλλοι λοιπόν, και μάλιστα πιο αληθινοί και από τους ίδιους τους Αφρικανούς. Τι να ξέρουν άλλωστε αυτοί οι απολίτιστοι τριτοκοσμικοί, βάρβαροι φτωχοί σκλάβοι; Η Ευρώπη έτσι έχει μάθει άλλωστε να διαβάζει την υπεροχή της, αιώνες τώρα. Επιχειρήσεις ειρήνευσης και εκπολιτισμού των «κατώτερων αγώνων» τους, προστασία του πολιτισμικού τους πλούτου στα ασφαλή μουσεία της, ανθρωπιστικές βοήθειες στα υποσιτισμένα παιδιά. Έτσι ορίζει η γλώσσα και η αφήγηση της κυριαρχίας. Έτσι ορίζει η συνείδηση των βολεμένων και των αστών. Η λέξη φρανκαφρίκ (francafrique) από την άλλη, χρησιμοποιείται από το 1955 για τον ορισμό της νεοαποικιοκρατικής δράσης της Γαλλίας στην Αφρική. Περιγράφει κατά μία έννοια τη διατήρηση ειδικών σχέσεων του γαλλικού κράτους και κεφαλαίου με τις πρώην αφρικανικές αποικίες (και όχι μόνο), μετά την ανεξαρτησίαν τους, σε οικονομικό, στρατιωτικό και πολιτικό επίπεδο. Ο πλέον καθιερωμένος όρος επαναλαμβάνεται από τα μμε και χρησιμοποιείται ενίοτε για την επανεξέταση-κριτική της εξωτερικής πολιτικής της Γαλλίας στην Αφρική.

Η πολιτική αυτή δεν ξεκινάει αρκετά πίσω. Από

το 1830 με την εισβολή στην Αλγερία και τη σταδιακή κατάκτηση εδαφών στη βόρεια, δυτική, κεντρική Αφρική, καθώς και ανατολικά στο Τζιμπουτί, μέχρι το 1914, η γαλλική αυτοκρατορία έλεγχε περίπου 60 εκατομμύρια ανθρώπους. Έκτοτε δεκάδες παρεμβάσεις έχουν πραγματοποιηθεί για αλλαγή της ισορροπίας ισχύος μεταξύ των δύο μερών, όχι μόνο μέσω κατοχής εδαφών αλλά και μέσω οικονομικού ελέγχου. Η δημιουργία ολιγοπωλίων σε βασικά αγαθά, η παροχή εμπορικών προνομίων για γαλλικά προϊόντα, αποσκοπούν στον πλουτισμό της γαλλικής άρχουσας οικονομικής τάξης. Η στρατηγική της Γαλλίας απεικονίζεται επίσης χαρακτηριστικά με το «CFA Franc», νόμισμα που ακόμα χρησιμοποιούν χώρες της δυτικής Αφρικής με ισοτιμία 1 ευρώ προς 656,51 φράγκα, και φυσικά με τη συσσώρευση συναλλάγματος ύψους μέχρι και 65%, που κατατίθεται υποχρεωτικά στις γαλλικές τράπεζες από τα αφρικανικά κράτη.

Στο τώρα και μετά την απόσυρση των στρατευμάτων του από το Μάλι, τη Μπουρκίνα Φάσο και τον Νίγηρα μεταξύ του 2020-2023, το κράτος της Γαλλίας όπως όλες οι μεγάλες δυνάμεις εν καιρώ αναδιάρθρωσης, πόλεμου, κρίσης και ξαναμοιράσματος της πίτας, συνδιοργάνωσε σύνοδο κορυφής στο Ναϊρόμπι της Κένυα στα μέσα του περασμένου Μάη. Με τη συμμετοχή τριάντα ηγετών και μελών της αφρικανικής ελίτ στο «Africa Forward», ο Μακρόν προτρέπει τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις για νέες επενδύσεις, και ανακοινώνει ότι θα διαθέσει 23 δισεκατομμύρια με στόχο την ενεργειακή μετάβαση, την ψηφιακή τεχνολογία, την τεχνητή νοημοσύνη και τη λεγόμενη γαλάζια οικονομία. Χρήματα που θα μοιραστούν φυσικά μεταξύ γαλλικών και αφρικανικών εταιριών. Τάξει

ακόμα νομικές τροποποιήσεις για επιστροφή των λεηλατημένων αφρικανικών έργων τέχνης, και κοκορεύεται για την ανωτερότητα της κυβέρνησής του, για την απόφαση να σταθεί πολιτικά ορθώς στις διπλωματικές της σχέσεις. Όπου ακούς όμως ανάπτυξη, βρωμάει εκμετάλλευση, και όπου ακούς ειρήνη έρχεται σφαγή.

Η εποχή της αποικιοκρατίας φαίνεται να μην έχει τελειώσει. Η κυρίαρχη αφήγηση προσπαθεί στοχευμένα για μετατόπιση, επαναπροσδιορισμό, νέο καθορισμό της ιστορικής συνέχειας και μνήμης, με σλόγκαν και δηλώσεις όπως του Μακρόν ή του Τραμπ. Όσο κι αν προσπαθούν όμως, κάποια πράγματα δεν ξεχνιούνται. Δεν ξεχνάμε τα σκλαβοπάζαρα και τους ανθρώπινους-ζωολογικούς κήπους, όπου η αστική ευρωπαϊκή τάξη χάζευε ακρωτηριασμένα παιδιά και γυναίκες βίαια αρπαγμένες από τον τόπο τους. Θυμόμαστε καλά τον ρόλο της Γαλλίας στη γενοκτονία των Τούτσι στη Ρουάντα το 1994, στις στρατιωτικές επεμβάσεις στην Ακτή Ελεφαντοστού και στο Μάλι, στις στρατιωτικές ασκήσεις με συμμετοχή και της Ελλάδας στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία. Θυμόμαστε τη δολοφονία του Thomas Sankara, τις υποθέσεις των Kwame Nkrumah από τη Γκάνα και Patrice Lumumba από το Κονγκό, την παρέμβαση του ΝΑΤΟ για την αλλαγή καθεστώτος στη Λιβύη. Κανονικά, θα περίμεναν λοιπόν να πέσουμε στα γόνατα και να τους δοξάσουμε ως σωτήρες. Δεν τρώμε όμως το παραμύθι τους και θα αντιστεκόμαστε για πάντα φωνάζοντας: **Κάτω τα ξερά σας από την Αφρική – Θάνατο στους αποικιοκράτες!**

✎ **ManoRoco**

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

[Η.Π.Α.] Κύμα διαμαρτυριών σάρωσε τους δρόμους εκατοντάδων πόλεων στα τέλη Μαρτίου (όπως Νέα Υόρκη, Ουάσινγκτον, Σικάγο, Βοστώνη, Φιλαδέλφεια, νησί Τζέκιλ, Αλαμπάμα, Ουαϊόμινγκ κ.α.). Περίπου 9 εκατομμύρια διαδηλωτές συμμετείχαν στη διαδήλωση «No Kings» με σύνθημα: όχι στη μοναρχία, όχι στον εξτρεμισμό, όχι στους πολέμους. Στην πλατφόρμα που οργανώθηκε η κινητοποίηση ενός ευρέως συνασπισμού κοινωνικών κινημάτων και προοδευτικών ομάδων αναφέρεται πως «Ο Τραμπ θέλει να μας κυβερνήσει σαν τύραννος. Αλλά η εξουσία ανήκει στον λαό, όχι σε αυτόν ή στους δισεκατομμυριούχους συμμάχους του».

[Γερμανία] Αρχές Μάη, ξεκίνησε σε δικαστήριο υψίστης ασφαλείας στη Στουτγάρδη η δίκη των «Ulm 5», μιας ομάδας ακτιβιστών που κατηγορούνται για δράση εναντίον της ισραηλινής εταιρείας όπλων Elbit Systems στην Ουλμ της Γερμανίας τον Σεπτέμβριο του 2025, καταγγέλλοντας τη γενοκτονία στη Γάζα. Οι ακτιβιστές οι οποίοι φέρεται να προκάλεσαν σημαντικές υλικές ζημιές στο εργοστάσιο, παραμένουν σε προφυλάκιση υπό ακραίες συνθήκες και αντιμετωπίζουν κατηγορίες, μεταξύ των οποίων συμμετοχή σε «εγκληματική οργάνωση».

Λίγες ημέρες νωρίτερα στην Ουλμ μία ακόμη ακτιβίστρια καταδικάστηκε από δικαστήριο γιατί είχε ανοικτά εκφράσει την άποψή της κατά της γενοκτονίας στη Γάζα. Ολόκληρη η απολογία της εδώ: <http://infolibre.gr/2026/05/05/se-dikastiki-meggeni-aktivistes-gia-tin-palaistini-sti-germania-archise-i-diki-ton-ulm5/>

[Χιλή] Χιλιάδες διαδηλωτές, μαθητές και φοιτητές κατέκλυσαν τους δρόμους του Σαντιάγο τον περασμένο Απρίλη, αντιδρώντας στις περικοπές που προωθεί η κυβέρνηση και εκφράζοντας έναν βαθύτερο φόβο: ότι η εκπαίδευση μετατρέπεται ξανά σε πεδίο ανισοτήτων. Η Χιλή δεν είναι μια χώρα όπου οι φοιτητικές κινητοποιήσεις εμφανίζονται περιστασιακά. Αντίθετα, αποτελούν διαχρονικά κινητήρια δύναμη κοινωνικών αλλαγών. Οι περικοπές στον προϋπολογισμό μπορεί να φαίνονται τεχνικές. Στην πράξη, όμως, επηρεάζουν την καθημερινότητα χιλιάδων νέων και διαμορφώνουν το μέλλον τους. Για τους διαδηλωτές, το μήνυμα είναι σαφές: η εκπαίδευση δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται ως δαπάνη προς μείωση, αλλά ως επένδυση.

[Ιταλία] Μια συγκλονιστική επίδειξη δύναμης πραγματοποίησε ο αντιφασιστικός κόσμος της Ιταλίας, με εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους να κατακλύζουν τους δρόμους των μεγάλων πόλεων για να γιορτάσουν την 81η επέτειο από την απελευθέρωση της χώρας από το φασιστικό καθεστώς του Μπενίτο Μουσολίνι και τα ναζιστικά στρατεύματα κατοχής το 1945. Σε περισσότερες από 100 ιταλικές πόλεις, από το Μιλάνο και τη Ρώμη μέχρι τη Νάπολη και το Τορίνο, οι πλατείες γέμισαν με κόκκινες σημαίες, αντιφασιστικά συνθήματα και το εμβληματικό τραγούδι των Παρτιζάνων, στέλνοντας ένα ηχηρό μήνυμα σε μια συγκυρία όπου η ακροδεξιά κυβέρνηση της χώρας επιχειρεί συστηματικά να υποβαθμίσει τη σημασία της Αντίστασης.

[Ισραήλ] Χιλιάδες στους δρόμους για 6 συνεχόμενα Σάββατα του Απρίλη σε αντιπολεμικές κινητοποιήσεις. «Διαδηλώνουμε στο Τελ Αβίβ ενάντια στον πόλεμο και την κυβέρνηση του θανάτου. Εβδομάδα με την εβδομάδα μεγαλώνουμε, εβδομάδα με την εβδομάδα μειώνεται η υποστήριξη του κοινού στον πόλεμο στο Ιράν, τον Λίβανο και τη Γάζα. Υπάρχει άλλος δρόμος, δρόμος ειρήνης, και γι' αυτόν παλεύουμε». Παραμερίζεται σιγά σιγά ο φόβος στους κατοίκους του Ισραήλ και βγαίνουν να αντιταχθούν στον σφαγέα Νετανιάχου, τη γενοκτόνα και εγκληματική πολιτική του, τις στρατιωτικές επεμβάσεις. Με αυτόν τον σφαγέα κάνει συμφωνίες το ελληνικό κράτος σε εξοπλιστικά, κοινές στρατιωτικές ασκήσεις και γενικευμένες στρατιωτικοπολιτικές και οικονομικές συνεργασίες.

πηγή: trochia.espiivblogs.net

[Ρωσία] Στις 27 Απριλίου, ο αναρχικός και αντιπολεμικός ακτιβιστής Dmitri Kuznetsov βρέθηκε κρεμασμένος σε κελί απομόνωσης όπου κρατούσαν. Καταδικασμένος από τον Φλεβάρη του '25 σε ποινή φυλάκισης τριών ετών για αποκήρυξη του πολέμου στην Ουκρανία. Πριν τον θάνατό του είχε προβεί σε απεργία πείνας και είχε προειδοποιήσει για τον κίνδυνο να σκοτωθεί υπό κράτηση.

πηγή: trochia.espiivblogs.net

[Αγγλία] Το βράδυ της 23ης Απρίλη η οργάνωση «People Against Genocide» πραγματοποίησε δράση κατά των εγκαταστάσεων της DSV κοντά στο αεροδρόμιο στο Μπέρμινγχαμ. Η εν λόγω εταιρία μεταφέρει όπλα για τον μεγαλύτερο κατασκευαστή όπλων του Ισραήλ καθιστώντας την βασικό κρίκο της αλυσίδας εφοδιασμού υποστήριξης της γενοκτονίας στην Παλαιστίνη.

[Παλαιστίνη] Μέσα σε μία μόνο νύχτα, δεκάδες γυναίκες συνελήφθησαν από την ίδια περιοχή, σε μια συντονισμένη και στοχευμένη επιχείρηση. Οι επιδρομές αυτές έρχονται να προστεθούν σε ένα ήδη τρομακτικό σύνολο: περισσότερες από 700 γυναίκες έχουν υποστεί σύλληψη και εξονυχιστικές ανακρίσεις στη Δυτική Όχθη. Οι γυναίκες

δεν αποτελούν «παράπλευρες απώλειες» - είναι το επίκεντρο της καταστολής. Η τρομοκρατία των οικογενειών και της κοινωνίας μέσω της στοχοποίησης των γυναικών αποτελεί κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η διεθνής κοινότητα δεν μπορεί να συνεχίζει να σιωπά μπροστά σε αυτήν την συστημική βία. Απαιτούμε την άμεση απελευθέρωση όλων των κρατουμένων. Δικαιοσύνη και ελευθερία στην Παλαιστίνη.

πηγή: trochia.espiivblogs.net

[Βολιβία] «Παραιτηθείτε ή θα σας διώξουμε με τις κλωτσιές». Συνδικάτα από όλη τη Βολιβία έχουν τον τελευταίο καιρό κηρύξει απεργία με οργάνωση μπλόκων στις εθνικές οδούς, παραλύοντας το εμπόριο στη χώρα και κλιμακώνοντας με οδομαχίες και συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Η εξουθενωμένη οικονομικά κοινωνία αντιμετωπίζει επιδείνωση της κατάστασης στην οποία βρίσκεται εδώ και χρόνια με την αύξηση του πληθωρισμού, τις γραμμές καυσίμων και την σοβαρή έλλειψη ανεφοδιασμού της χώρας σε ύλες και αγαθά ακόμα και βασικών ειδών στα νοσοκομεία. Το κράτος με την κυβέρνηση του Rodrigo Paz από το 2025 έχει κατακρεουργήσει τα δικαιώματα και την προστασία γης των ιθαγενών και πιέζει για μεταρρυθμίσεις περαιτέρω ιδιωτικοποιήσεων της βιομηχανίας όπως στην περίπτωση των ανθρακωρύχων, οι οποίοι φαίνεται να πρωτοστατούν αυτή τη χρονική στιγμή στις ολοένα πιο δυναμικές αντιδράσεις. Όσο οι εβδομάδες περνούν ο αγώνας συνεχίζεται παρά την άγρια καταστολή. Οι «κόκκινοι πόντσο» και οι επικεφαλής γυναίκες έχουν ήδη μια νίκη σε προηγούμενη εξέγερση τους, έχοντας ματαιώσει την προσπάθεια ιδιωτικοποίησης της αγροτικής βιομηχανίας. Τώρα μια γενικευμένη απεργία οργανωμένη από τα κάτω, με λαϊκές συνελεύσεις, συμβούλια γειτονιών, ενεργό συμμετοχή ιθαγενών κοινοτήτων, εκπαιδευτικών, αγροτών, εργαζομένων που αμφισβητεί τα ηγετικά στελέχη των συνδικάτων, της κύριας εργατικής ομοσπονδίας COB και της αντιπολίτευσης εξαπλώνεται παντού.

[Ιταλία] «Χθες Παρτιζάνοι, Σήμερα Αντιφασίστες»

Μιλάνο, Ιταλία. Συγκρούσεις μεταξύ αστυνομίας και διαδηλωτών κατά τη διάρκεια διαδήλωσης ενάντια στη συγκέντρωση των «Πατριωτών για την Ευρώπη», μιας πολιτικής ομάδας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο που περιλαμβάνει διάφορα ευρωπαϊκά ακροδεξιά κόμματα. Περισσότεροι από 30.000 άνθρωποι συμμετείχαν σε τρεις ξεχωριστές διαδηλώσεις που οργανώθηκαν από διάφορες ομάδες και ενώσεις, για να καταγγείλουν την παρουσία στην πόλη των Ευρωπαίων ακροδεξιών ηγετών και των περίπου 2.000 υποστηρικτών τους, που είχαν φτάσει από όλη την Ευρώπη. Οι συγκρούσεις ξέσπασαν όταν μία από τις αντιφασιστικές πορείες προσπάθησε να φτάσει στην πλατεία, όπου γινόταν η ρατσιστική και ξενοφοβική συγκέντρωση της ευρωπαϊκής κυρίαρχης δεξιάς. Η αστυνομία

χρησιμοποίησε δακρυγόνα και υδροβόλα για να απομακρύνει τους διαδηλωτές από τα οδοφράγματα που είχαν στηθεί για την προστασία της ρατσιστικής διαδήλωσης. Στη γωνία της Via Mascagni και της Via Visconti di Modrone, οι διαδηλωτές, περίπου εξακόσια άτομα, συνέχισαν ευθεία προς το κέντρο της πόλης, κατά μήκος του Largo Toscanini, το οποίο προστατευόταν από θωρακισμένα οχήματα. Με κουκούλες και καλυμμένοι με ένα μακρύ προστατευτικό πανό με τη φράση «Χθες Παρτιζάνοι, Σήμερα Αντιφασίστες» έριξαν καπνογόνα και γυάλινα μπουκαλίες κατά της αστυνομίας, αποκαλώντας τους μπάτσους «κρατικούς υπηρέτες» και διάφορα άλλα συνθήματα εναντίον τους, οι οποίοι τους απώθησαν με υδροβόλα.

πηγή: trochia.espiivblogs.net

[Ινδονησία] Μια συνεισφορά αντιπληροφόρησης από αναρχικούς της υπόθεσης Chaos Star

Κείμενο των Jasul και Adit από τις εκδηλώσεις αλληλεγγύης στο Μπρίστολ και το Λονδίνο, σχετικά με την καταστολή στο ινδονησιακό αρχιπέλαγος, μετά την εξέγερση του καλοκαιριού.

Για χαρά συντρόφια, θερμούς χαιρετισμούς από το Μπαντούνγκ στο Μπρίστολ.

Παρουσιάζουμε τους εαυτούς μας ως κρατούμενους για την υπόθεση που είναι γνωστή ως “Chaos Star”. Αυτή η αλληλογραφία κουβαλά μαζί της θραύσματα από μνήμες πολλών ετών που στιγματίστηκαν από το χάος, τις παρακολουθήσεις και τις συλλήψεις. Στέλνουμε αυτό το μήνυμα ενώ βρισκόμαστε πίσω από τις μπάρες μίας από τις φυλακές της –λεγόμενης- Ινδονησίας. Αυτή τη στιγμή εκτίουμε ποινές σχετικά με την εξέγερση του Αυγούστου του 2025, μία επίθεση με αυτοσχέδιο εκρηκτικό μηχανισμό σε αστυνομικό τμήμα τον Δεκέμβρη του 2024, και το σπάσιμο της Τράπεζας Hana, κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων ενάντια στο στρατιωτικό νομοσχέδιο του TNI, τον Μάρτη και Μάη του 2025.

Η εξέγερση του Αυγούστου κατέληξε στο μεγαλύτερο ανθρωποκυνηγητό ενάντια σε ακτιβιστές και αναρχικούς, που έχουμε να δούμε από το 1998 ως τώρα. Φέτος, 703 πολιτικοί κρατούμενοι – αν και απορρίπτουμε τον τίτλο αυτόν – ακόμα υποβάλλονται σε νομικές διαδικασίες ή βρίσκονται υπό κράτηση. Προτιμάμε να λεγόμαστε Αναρχικοί Κρατούμενοι αντί για Πολιτικοί Κρατούμενοι. Αυτό είναι ένα ζήτημα στο οποίο θα θέλαμε να ασκήσουμε κριτική. Η ταμπέλα του «πολιτικού κρατούμενου» μάς τοποθετεί σε συγκεκριμένους συσχετισμούς εξουσίας. Χρησιμοποιώντας την ταμπέλα «Αναρχικοί Κρατούμενοι», αποστασιοποιούμε από τη γλώσσα της εξουσίας, και διατηρούμε τη θέση μας εκτός των πολιτικών πεδίων που επιδιώκουν να ελέγξουν, να ορίσουν και να δικαιολογήσουν τα πάντα.

Οι αναρχικοί στην Ινδονησία αντιμετωπίζουν μία αναπάντεχη καταιγίδα. Δεκάδες αναρχικοί έχουν συλληφθεί και βασανιστεί, και το κράτος επιδιώκει να μας πειθαρχήσει σπέρνοντας τον τρόμο. Αλλά για εμάς αυτό δεν είναι τίποτα – γιατί είμαστε η ίδια η καταιγίδα, η σάρκα της καταστροφής τους.

Κάποια από μας βλέπουν αυτές τις στιγμές ως μία κλιμάκωση, αλλά δεν είναι ούτε κάποια αρχή, ούτε και το τέλος. Μαζέψαμε όλες τις φλόγες γύρω μας, τις ίδιες φλόγες που το κράτος προσπάθησε να σβήσει.

Για όσα είστε εκεί έξω: Να υπομείνετε, και μαζέψτε ό,τι σπίθα μπορείτε να βρείτε.

Και για όσα είναι στα κελιά –ή όσα νιώθουν φυλακισμένα– να ξέρετε πως δεν είστε μόνα.

Παλέψτε! Παλέψτε! Στο διάολο η νίκη και η ήττα· αυτό που μετράει είναι ότι στα μάτια μας παραμένει το σπινθηροβόλο βλέμμα, οποιαδήποτε δυσκολία κι αν περνάμε.

Ένα από τα αρχικά περιστατικά που μας έβαλε σε άμεση σύγκρουση με το κράτος ξεκίνησε στα τέλη του 2024.

Στις 13 Δεκέμβρη του 2024 έγινε ένα διεθνές κάλεσμα για δράση για το 1312 – που ήταν η μέρα

ενάντια στην αστυνομία, ή η μέρα του ACAB (All Cops Are Bastards). Μία αντιπατασική δράση έλαβε χώρα εκείνη τη μέρα στο Μπαντούνγκ, μπροστά στο Γενικό Αστυνομικό Τμήμα. Δεν είναι μυστικό ότι διάφορες μορφές βίας και κατάχρηση εξουσίας, που προέρχονται από τα όργανα του κράτους, έχουν αποτελέσει καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, με μία από τις πιο ανυπόφορες να είναι η αφαίρεση της ζωής. Η Επιτροπή για τα Εξαφανισμένα Άτομα και τα Θύματα Βίας (KontraS) κατέγραψε, από τον Ιούλη του 2024 ως τον Ιούνιο του 2025, 602 περιστατικά βίας που σχετίζονται με μέλη της Ινδονησιακής Εθνικής Αστυνομίας. Από την τραγωδία στο στάδιο του Kanjuruhan (2022), στους Randi και Yusuf, Afif Maulana, Gamma, Affan Kurniawan, και ως το πιο πρόσφατο γεγονός, τον θάνατο του Arianto Tawakkal – όλοι δολοφονήθηκαν από την αστυνομία. Ως ανεπίσημη ομαδοποίηση που καταδικάζει όλες τις μορφές της κρατικής βαρβαρότητας, και επιδιώκει, στην θεωρία και την πράξη –μέσω της δοκιμής και του σφάλματος– τις μεθόδους της άμεσης δράσης, και την ενδυνάμωση της ατομικότητας ώστε να ξαναπάρει τον έλεγχο της ζωής της, και να χρησιμοποιήσει αυτόν τον έλεγχο για να εκπληρώσει τους προσωπικούς της στόχους, εκείνη την 13η Δεκέμβρη του 2024 είχαμε σκοπό να πάρουμε μέρος στο κάλεσμα του 1312. Όμως, λόγω ανωτέρας βίας δεν καταφέραμε να συμμετέχουμε εκείνη τη μέρα.

Στις 17 Δεκέμβρη του 2024, στις 02:00 ινδονησιακή ώρα, αποφασίσαμε να φέρουμε εις πέρας την αυθόρμητη άμεση δράση που δεν είχαμε καταφέρει, να πετάξουμε δηλαδή κοκτέιλ μολότοφ και έναν αυτοσχέδιο εκρηκτικό μηχανισμό στο αστυνομικό τμήμα Letter U του Τζετόνγκ στο Τασικμαλάγια. Μετά το πέρας της δράσης, στις 18 Δεκέμβρη, ο Naufal και εγώ εσκεμμένα ταξιδέψαμε στην

ανατολική Ιάβα, στο Ιομπάνγκ και το Τουλουνγκαγκούνγκ, για αρκετές μέρες, αφότου είδαμε στις ειδήσεις ότι ένας άγνωστος επιτέθηκε και έβαλε φωτιά σε ένα αστυνομικό τμήμα. Η υπόθεση αυτή απέκτησε μεγάλη βαρύτητα, αφού η ινδονησιακή Αντιτρομοκρατική Μονάδα Densus 88 συμμετείχε στην έρευνα και την επεξεργασία των στοιχείων που βρέθηκαν στον τόπο του εγκλήματος. Αυτό το γεγονός μάς ανάγκασε να γίνουμε σίγουροι ότι δεν αφήσαμε πίσω κανένα ίχνος, αν και για την ακρίβεια, δεν υπήρχαν κάμερες στο σημείο που να καταγράφουν το αστυνομικό τμήμα. Η χρονολογική σειρά που παρουσίαζαν τα γεγονότα στα δελτία ειδήσεων δεν είχε καμία σχέση με την πραγματικότητα, γεγονός που μας έκανε να νιώσουμε λίγο πιο ήρεμοι, πριν γίνει άλλη μία παρόμοια δράση και στο Μακασάρ.

Η αρχή της παρακολουθούσης και του ανθρωποκυνηγητού!

Στις 31 Μάρτη του 2025, η αστυνομία προχώρησε στη σύλληψη τριών συντρόφων μας [MRP (19), MS (19), FSD (18)]. Οι συλλήψεις αυτές έγιναν εξ αφορμής μίας επίθεσης με μολότοφ στο κτίριο του Τμήματος 705 της Τροχαίας, στη διασταύρωση επί της οδού Παταράνι και Σουλτάν Αλαντίν στο Μακασάρ, του νότιου Σουλαουέσι. Αυτή η δράση αποτελούσε μία πράξη αντίστασης ενάντια στις όλο και αυξανόμενες καταπιεστικές πολιτικές της κυβέρνησης, συμπεριλαμβανομένης και της επανεξέτασης του νόμου TNI, ο οποίος επιτρέπει την εξάπλωση του στρατιωτικού ελέγχου πάνω στις ζωές των πολιτών – ένα συντηρητικό μέτρο που οξύνει την καταπίεση.

Εκείνο το βράδυ της 22ας Μάρτη του 2025, τα τρία συντρόφια μας προσέγγισαν το τμήμα με πλήρη αντίληψη του γεγονότος ότι το κράτος καταλαβαίνει μόνο τη γλώσσα της πραγματικής αντίστασης. Πέταξαν τα μπουκάλια, οι φλόγες υψώθηκαν στον αέρα, και εντός ολίγων λεπτών το αστυνομικό τμήμα έγινε σύμβολο του ότι ο κόσμος δεν θα μείνει σιωπηλός απέναντι στη καταπίεση. Δεν πήρε πολύ χρόνο στις αρχές για να απαντήσουν. Με όλα τα μέσα που μπορούσαν να διαθέσουν, και χρησιμοποιώντας τα δίκτυα παρακολούθησης που έχει στήσει, η αστυνομία γρήγορα κυνήγησε τους δράστες. Οι συλλήψεις έγιναν συστηματικά, χρησιμοποιώντας τεχνολογίες παρακολούθησης και δίκτυα πληροφοριών. Τα τρία συντρόφια μας τελικά αιχμαλωτίστηκαν, τους έβαλαν χειροπέδες και οδηγήθηκαν στην ανακριτική διαδικασία.

Από τον Μάρτη ως τον Μάη, νιώθαμε συνεχώς ότι βρισκόμαστε υπό παρακολούθηση από τις αστυνομικές υπηρεσίες. Όπου κι αν πηγαίναμε, μας παρακολουθούσαν. Στις 4 Σεπτέμβρη του 2025 η ινδονησιακή Αντιτρομοκρατική Μονάδα Densus 88, μαζί με αρκετούς αστυνομικούς, μας συνέλαβαν

μπουκάροντας στα σπίτια μας.

Στις αρχές του επόμενου έτους, η κυβέρνηση προχώρησε στην αναθεώρηση του στρατιωτικού Νόμου TNI. Για πολλούς, αυτό ήταν ένα βήμα προς τα πίσω – μία προσπάθεια για να ξαναυπάρξει ο χώρος ώστε ο στρατός να διεισδύει στις ζωές των πολιτών. Η οργή που ήταν διασκορπισμένη άρχισε να συγκεντρώνεται στους δρόμους. Διαδηλώσεις ξέσπασαν σε πολλές πόλεις, και η κοινωνική σύγκρουση που δημιουργεί η ύπαρξη του κράτους έγινε εμφανής για ακόμη μια φορά.

Παίρνουμε την ευθύνη για τον εμπρησμό: Δύο ATM της Bank Hana, ενός κτηρίου με γραφεία της Bank Hana, ενός διαφημιστικού videotron καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, και ενός οχήματος που ανήκει στις Ινδονησιακές Εθνικές Στρατιωτικές Δυνάμεις. Αυτές οι δράσεις έλαβαν χώρα αφού οι διαδηλωτές κατέλαβαν τον δημόσιο χώρο, μετά από τις συγκεντρώσεις ενάντια στην επικύρωση του Νόμου TNI, στην Μπαντόνγκ της δυτικής Ιάβα, τη νύχτα της Παρασκευής στις 21 Μάρτη του 2025. Οι συγκεντρώσεις μπροστά από τη Περιφερειακή Βουλή των Αντιπροσώπων (DPRD) δεν πέρασαν απαρατήρητες από τις αστυνομικές δυνάμεις, ακόμη και όταν μολότοφ, γκαζάκια προπανίου, πέτρες και κροτίδες πετάχτηκαν προς το κτίριο. Στο τέλος επιλέξαμε

την άμεση δράση πραγματοποιώντας εμπρησμούς στα σημεία που αναφέρθηκαν παραπάνω.

Μέρες αργότερα, όταν πια είχε φτάσει η 1η Μάη, η ένταση ακόμα δεν είχε υποχωρήσει. Η Πρωτομαγιά έγινε ακόμα ένα πεδίο έκφρασης της οργής ενάντια στον κρατικό έλεγχο και την εργοδοτική εκμετάλλευση, και έτσι όλο και πιο δυναμική γινόταν η παρουσία του κόσμου στον δρόμο.

Συνολικά 24 διαδηλωτές, μεταξύ αυτών και φοιτητές και ασκούμενοι δημοσιογράφοι, συνελήφθησαν στη συγκέντρωση για την Πρωτομαγιά, στη Σεμεράνγκ – 6 από αυτούς προσήχθησαν για μικρό χρονικό διάστημα ως ύποπτοι. Κατηγορήθηκαν ότι αντιστάθηκαν στη σύλληψη και προκάλεσαν φθορές σε κτιριακές εγκαταστάσεις.

Η Πρώτη Μάη στο Μπαντόνγκ άφησε πίσω ένα μονοπάτι συλλήψεων και έντασης που δεν εκφράστηκε ποτέ. Μήνες αργότερα η ένταση ακόμη δεν είχε εξαφανιστεί – είχε βρει καταφύγιο κάτω από την επιφάνεια. Ως τον Αύγουστο του 2025, αυτή η κλιμάκωση της κοινωνικής οργής επιτέλους ξέσπασε έχοντας ακόμη μεγαλύτερο εύρος, καθιστώντας την εξέγερση ως την κορύφωση μιας αλυσίδας συγκρούσεων, που ήταν ορατή ήδη από τις διαμαρτυρίες στις αρχές του έτους.

Αυτό που αποκαλείται «τάξη» είναι στην πραγ-

ματικότητα μία προσωρινή παύση σε μία σύγκρουση που συνεχίζει να διατηρεί τον σφυγμό της κάτω από την επιφάνεια. Το κράτος ναι μεν μπορεί να συλλαμβάνει τα σώματά μας, αλλά ποτέ δεν θα καταφέρει να εξημερώσει το πάθος για την ανυπακοή. Από το Τζεντόνγκ, στους δρόμους κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων για το στρατιωτικό νομοσχέδιο, ως το ξέσπασμα του Αυγούστου – όλα αυτά δεν είναι ασύνδετα περιστατικά, είναι ο ίδιος σφυγμός που εκφράζεται με διαφορετικές μορφές.

Δεν προσφέρουμε καμία ελπίδα, ούτε υποσχόμαστε τη νίκη. Αυτό που υπάρχει είναι το αργό βάδισμα της καταστροφής που μας προσεγγίζει, και η επιλογή να συνεχίσει κανείς να καίγεται μέσα σε αυτήν. Αν αυτός ο κόσμος είναι χτισμένος πάνω στον έλεγχο, τον φόβο και την υπακοή, τότε αφήστε τον να καταρρεύσει μαζί με όλες τις ψευδαισθήσεις που τον στηρίζουν. Πίσω από αυτά τα κάγκελα, δεν ζητάμε τίποτα – εκτός από ένα μόνο πράγμα: Να μην σταματήσουμε ποτέ.

pr.ma.

(μετάφραση και συρραφή αποσπασμάτων)

<https://darknights.noblogs.org/post/2026/03/28/anti-info-contributions-by-anarchists-of-the-chaos-star-case-indonesia/#more-7111>

Ενάντια σε κάθε κράτος – Ενάντια σε κάθε πόλεμο

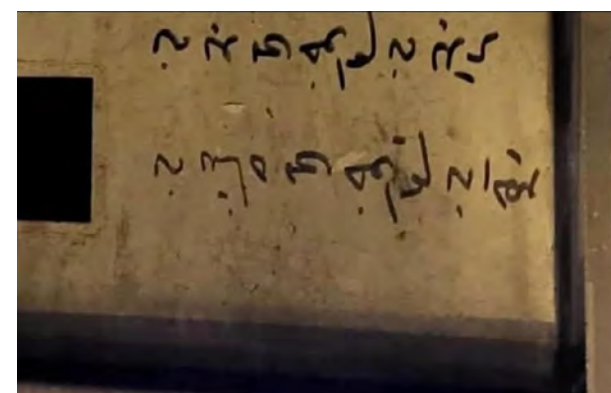
Δήλωση του Αναρχικού Μετώπου Ιράν και Αφγανιστάν

Για περισσότερο από έναν μήνα, αμερικανικές και ισραηλινές βόμβες πέφτουν στο Ιράν. Πολίτες πεθαίνουν, εκατοντάδες από αυτούς παιδιά. Πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι έχουν εκτοπιστεί. Το διαδίκτυο έχει πέσει από τις 28 Φεβρουαρίου. Ο πόλεμος έχει ήδη εξαπλωθεί σε όλη την περιοχή. Αλλά θέλουμε να πούμε κάτι που τα ΜΜΕ κρατούν μυστικό. Δεν θρηνούμε την Ισλαμική Δημοκρατία. Την πολεμάμε όλη μας τη ζωή. Βασάνισε συντρόφους μας. Έβαλε τις αδερφές μας φυλακή. Έχει σφαγιάσει τους ανθρώπους μας για 47 χρόνια. Οι ιμπεριαλιστικές βόμβες όμως δεν είναι η ελευθερία. Το είπε και ο ίδιος ο Τραμπ. Δεν αγωνίζεται για την δημοκρατία. Δεν αγωνίζεται για τις γυναίκες του Ιράν. Αγώνας για τα αμερικανικά συμφέροντα είναι, για την καταστροφή του στρατιωτικού δυναμικού, για τον έλεγχο της περιοχής. Η Ουάσινγκτον δεν βομβαρδίζει για την ελευθερία. Ρωτήστε τον λαό του Ιράν ή του Αφγανιστάν.

Ενώ οι βόμβες πέφτουν έξω, η Ισλαμική Δημοκρατία διεξάγει πόλεμο εκ των έσω. Διαδηλωτές εκτελούνται. Οι πολιτικοί κρατούμενοι είναι κλειδωμένοι χωρίς φαγητό. Οι σύντροφοί μας εξαφανίζονται. Το καθεστώς χρησιμοποιεί τους κρατούμενους ως ανθρώπινες ασπίδες σε στρατιωτικές βάσεις.

Ο ιρανικός λαός είναι παγιδευμένος ανάμεσα σε δύο μορφές βίας. Σε όσους βρίσκονται στη διασπορά που κυματίζουν τη σημαία του Σάχη, θέλουμε να σας πούμε με κάθε σαφήνεια: Δεν επιβίωσαμε σαρανταεπτά χρόνια δικτατορίας, μόνο και μόνο για να παραδώσουμε τη χώρα μας στον γιο ενός άλλου δικτάτορα. Στέμμα και τουρμπάνι είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Και απορρίπτουμε αυτό το νόμισμα.

Αυτό που θέλουμε είναι απλό. Θέλουμε μια κοινωνία δημιουργημένη από τον λαό. Χωρίς βασιλιάδες. Χωρίς μουλάδες. Χωρίς Σάχη. Έλεγχο των

«Συνεχίζουμε να οργανωνόμαστε και να αντιστεκόμαστε»
Αλληλεγγύη και ελευθερία στα συντρόφια μας στο Ιράν
σε αυτή την κρίσιμη περίοδο
Red acción - periódico Anarquía

μέσων παραγωγής από τους εργαζόμενους. Αυτοοργάνωση και αυτοδιοικούμενες κοινότητες. Ο καθένας ελεύθερος να αποφασίσει για το δικό του μέλλον. Όχι στην Ουάσινγκτον. Όχι στην Ισλαμική Δημοκρατία. Όχι με το στέμμα. Με τους ανθρώπους.

Casa del pueblo Gijon

Ενημέρωση από το 13ο Συνέδριο της Διεθνούς των Αναρχικών Ομοσπονδιών (IFA-IAF)

Το συνέδριο διεξήχθη στην Αθήνα (03-05 Απρίλη), με διοργανώτρια την Αναρχική Πολιτική Οργάνωση, με τη συμμετοχή συλλογικοτήτων και ομοσπονδιών από Ιταλία, Σικελία, Γαλλία, Αργεντινή, Σλοβενία, Κροατία, Βουλγαρία, Βρετανία, καθώς και παρατηρητές από τη Βραζιλία και τη Σερβία.

Στέλνουμε την αμέριστη υποστήριξη και αλληλεγγύη μας στους αναρχικούς συντρόφους/ισσες από την Κούβα, καθώς δεν ήταν δυνατόν να ταξιδέψουν για να συμμετάσχουν στις διαδικασίες της IFA.

Το οικονομικό εμπάργκο κατά της Κούβας ισχύει από την δεκαετία του 1960, αλλά τους τελευταίους μήνες το αμερικανικό κράτος έχει σκληρύνει τη

στάση του, επιβάλλοντας κυρώσεις σε πλοία που μεταφέρουν πετρέλαιο σε αυτήν, και απειλώντας με δασμούς τις χώρες που την προμηθεύουν.

Ο τιμωρητικός εξαναγκασμός ενός ολόκληρου λαού να ζει κάτω από ακραίες εξοντωτικές συνθήκες χωρίς καθόλου ηλεκτρικό ρεύμα, απαραίτητο για τη λειτουργία των στοιχειωδών υποδομών ανθρώπινης επιβίωσης, συνιστά έγκλημα κατά της ανθρωπότητας.

Καμία ανοχή και σιωπή μπροστά στο έγκλημα που διαπράττεται από τις ΗΠΑ πάνω στον λαό της Κούβας, και στον παγκόσμιο πόλεμο που διεξάγουν τα κράτη ενάντια στην ανθρωπότητα κι αύριο θα φτάσει σε όλους μας, σε κάθε γωνιά της γης.

Τρέξε, άνθρωπε, τρέξε

**Στιγμιότυπα ορατότητας
από την καθημερινότητα των αοράτων**

Για τις κινητοποιήσεις στις φυλακές Τρικάλων

Σε απεργία πείνας προχώρησε στις 24/03 κρατούμενος της πτέρυγας Δ1 των φυλακών Τρικάλων έπειτα από την εκ νέου απόρριψη του αιτήματός του για υψ' όρον απόλυση. Έχοντας εκτίσει σημαντικό μέρος της ποινής του, χωρίς να συντρέχουν ενεργά πειθαρχικά παραπτώματα και παρά τους σοβαρούς οικογενειακούς λόγους που είχε επικαλεστεί, έχοντας ανήλικο παιδί με προβλήματα υγείας, το αίτημα μεταγωγής του σε φυλακές κοντινότερες στον τόπο κατοικίας του παιδιού, ήταν επίσης απορριπτικό. Στην απεργία πείνας συμμετείχαν 20 ακόμη κρατούμενοι σε ένδειξη αλληλεγγύης και στήριξης των αιτημάτων του. Τις επόμενες ημέρες η ένταση κλιμακώθηκε με τους κρατούμενους της πτέρυγας Δ1 να συνεχίζουν την κινητοποίηση. Παράλληλα, στις 27/03, 2 ακόμη κρατούμενοι προχώρησαν σε απεργία πείνας ενώ 10 ακόμη σε αποχή από το μεσημεριανό συσσίτιο. Την ίδια μέρα, ολόκληρος όροφος της πτέρυγας Δ2 αρνήθηκε να εισέλθει στους θαλάμους και δεν παρέλαβε φαγητό σε διαμαρτυρία για την τρίμηνη μη αποκατάσταση των καρτοτηλεφώνων, παρά τις αλληπάλληλες αναφορές τους στη διοίκηση. Οι κινητοποιήσεις των κρατουμένων (απεργία πείνας – αποχή συσσιτίων) έληξαν 15 μέρες αργότερα στις 08/04 έπειτα από «υποσχέσεις» της εισαγγελέως για προσπάθεια επίλυσης των ζητημάτων μέσα στους επόμενους 2 μήνες.

Για τις απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης και τον εκδικητικό χαρακτήρα των συμβουλίων οι συγγενείς κρατουμένων των Φυλακών Τρικάλων αναφέρουν:

«Η κατάσταση που επικρατεί σήμερα στις ελληνικές φυλακές δεν αποτελεί απλώς πρόβλημα διοίκησης – αποτελεί κατάφωρη προσβολή της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και του κράτους δικαίου. Ο υπερπληθυσμός έχει φτάσει σε οριακό σημείο, ως άμεσο αποτέλεσμα της ακραίας αυστηροποίησης των ποινών, της καταχρηστικής εφαρμογής της προφυλάκισης και της απαράδεκτης στάσης των αρμόδιων συμβουλίων που ξεετάζουν αιτήματα αναστολών. Τα συμβούλια αυτά απορρίπτουν αιτήματα με γενικόλογες και προσχηματικές αιτιολογίες, επικαλούμενα υποθετικά και αυθαίρετα σενάρια περί «μελλοντικής επικινδυνότητας», χωρίς ουσιαστικά στοιχεία. Η πρακτική αυτή δεν συνιστά απονομή δικαιοσύνης, αλλά μηχανισμό τιμωρητικής καταστολής που καταπατά βασικές αρχές δικαίου και ενισχύει την αυθαιρεσία. Οι συνέπειες είναι τραγικές και πλέον ορατές σε κάθε σωφρονιστικό κατάστημα της χώρας: κρατούμενοι στοιβάζονται σε χώρους που δεν πληρούν ούτε τις στοιχειώδεις προδιαγραφές, αναγκάζονται να κοιμούνται στο πάτωμα, στερούνται επαρκούς σίτισης και ζουν σε συνθήκες που προσβάλλουν κάθε έννοια υγιεινής και ανθρωπίνης διαβίωσης. Η κατάσταση έχει ήδη ξεπεράσει κάθε όριο ανοχής. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η κινητοποίηση στις φυλακές Τρικάλων [...] Η εξέλιξη αυτή δεν είναι τυχαία – είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα μιας πολιτικής που οδηγεί τους ανθρώπους σε απόγνωση. Καθίσταται σαφές ότι η ευθύνη για την κλιμάκωση

της έντασης βαραίνει αποκλειστικά όσους επιμένουν να αγνοούν την πραγματικότητα και να συντηρούν ένα σύστημα που λειτουργεί πλέον εκτός ορίων νομιμότητας και ανθρωπισμού. Απαιτούμε άμεσες και ουσιαστικές παρεμβάσεις:

Αναθεώρηση της πρακτικής στις απορρίψεις αναστολών

Περιορισμό της κατάχρησης της προφυλάκισης
Άμεση αποσυμφόρηση των φυλακών

Διασφάλιση αξιοπρεπών συνθηκών διαβίωσης για όλους τους κρατούμενους

Η συνέχιση της παρούσας κατάστασης δεν είναι απλώς απαράδεκτη — είναι επικίνδυνη.

Η σιωπή και η αδράνεια δεν μπορούν πλέον να γίνουν ανεκτές».

Καθώς μπαίνει η άνοιξη εντείνεται το βασανιστήριο του Δομοκού

Τις τελευταίες μέρες έχει αρχίσει να αδειάζει η δεξαμενή νερού στο πρώτο μισάωρο μετά το άνοιγμα της φυλακής. Επί πολλούς μήνες υπάρχει κανονική ροή νερού μόνο από τα μεσάνυχτα μέχρι λίγο μετά το άνοιγμα της φυλακής και διακοπτόμενη ροή για μία ώρα το μεσημέρι και από τις 7 το απόγευμα. Υπεύθυνοι γι' αυτό το βασανιστήριο είναι το δημοτικό συμβούλιο Δομοκού και τα υπουργεία. Κανείς δεν αναλαμβάνει ευθύνη για να λύσει το πρόβλημα επειδή αντιλαμβάνονται τους αιχμάλωτους του ποινικού συστήματος ως ζώα κατώτερα του ανθρώπου και επειδή χειρίζονται τη στέρση νερού ως επιπρόσθετο τιμωρητικό μέσο.

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης – Φυλακές Δομοκού

Για την υπόθεση του Άκη Δ.

Στις 14/02/2025 μπάτσοι συλλαμβάνουν τον Άκη Δ., ενώ περπατούσε σε κοντινή απόσταση από την κατοικία του και κατηγορείται για την επίθεση που

πραγματοποιήθηκε νωρίτερα το ίδιο βράδυ στην Περιφέρεια Δυτικής Αττικής. Για την ενίσχυση του αφηγήματος των μπάτσων άμεση ήταν και η ανταπόκριση των ΜΜΕ που έκαναν λόγο για σύλληψη «γνωστού αντιεξουσιαστή». Αρνούμενος τις κατηγορίες αφήνεται ελεύθερος μέχρι το δικαστήριο ενώ στην δίκη που πραγματοποιείται στις 20/11/2025 κρίνεται ένοχος για την επίθεση στο κτίριο της περιφέρειας και του επιβάλλονται 5 χρόνια φυλάκισης χωρίς δικαίωμα αναστολής καθώς και πρόστιμο 2100 ευρώ. Με πλημμεληματικού χαρακτήρα ανυπόστατες κατηγορίες και με μόνα «στοιχεία» την πολιτική του ταυτότητα καθώς και το ότι περπάταγε το βράδυ σε μικρή απόσταση από την κατοικία του, κρίθηκε επικίνδυνος για την δημόσια τάξη και οδηγήθηκε στις φυλακές υψίστης ασφαλείας του Δομοκού. Τα παραπάνω στοιχεία, βέβαια, φέρεται να κρίθηκαν επαρκή από την αστική δικαιοσύνη, ώστε να απορριφθεί και η πρώτη αίτηση αποφυλάκισης, η οποία εκδικάστηκε στις 4/3/2026. Στις 3/6/2026 πραγματοποιήθηκε το εφετείο στο οποίο η έδρα αποφάσισε την απαλλαγή του για τις κατηγορίες της παράνομης οπλοφορίας και οπλοχρησίας και την ενοχή του για όλες τις υπόλοιπες κατηγορίες (φθορά κατά κτηρίων και πραγμάτων κοινού οφέλους, βία κατά υπαλλήλων, απόπειρα πρόκλησης επικίνδυνης σωματικής βλάβης). Τέλος απορρίφθηκαν όλα τα ελαφρυντικά με την τελική ποινή να ορίζεται στα 4,5 χρόνια.

Ανταπόκριση από την ολοκλήρωση της δίκης σε πρώτο βαθμό για την πορεία-μάχη της 9ης Μάρτη 2021 στη Νέα Σμύρνη

Πέντε χρόνια μετά την πορεία-μάχη της 9ης Μάρτη 2021 στη Νέα Σμύρνη κι ενώ ο πόλεμος μαίνεται σε όλα τα πεδία της ζωής όλο και πιο βίαια, την Τρίτη 5 Μαΐου 2026, ολοκληρώθηκε στο μικτό ορκωτό δικαστήριο της Ευελπίδων, η δίκη σε πρώτο βαθμό των 11 διωκόμενων. Πέντε εκ των συλληφθέντων αθωώθηκαν, μεταξύ των οποίων και τα δύο άτομα που κατηγορούνταν για απόπειρα ανθρωποκτονίας και συναυτουργία εναντίον του Δελτά Άγγελου Μπόρα κι είχαν υποστεί βασανισμούς κατά την κράτησή τους αλλά και προφυλάκιση και κατ' οίκον περιορισμό εν συνεχεία ο ένας, κατόπιν στοιχείων παρακολούθησης από την αντιτρομοκρατική της νέας predator εποχής. Για τρία άτομα εκ των συλληφθέντων –μεταξύ των οποίων κι η συντρόφισσα που σε μια στιγμή έκφρασης αυθεντικής αλληλεγγύης και προστρέχοντας για να βοηθήσει τα παιδιά που είχαν συλλάβει αναίτια, συνελήφθη κι η ίδια, και κατόπιν, κακοποιήθηκε και παρενοχλήθηκε σεξουαλικά από τους μπάτσους– επιδικάστηκαν ποινές 27 μηνών (κατά συγχώνευση) με 3ετή αναστολή, για συμμετοχή σε βιαιοπραγίες και για οπλοφορία (πλημμελήματα). Για δύο εκ των συλληφθέντων επιδικάστηκαν ποινές 34 μηνών (κατά συγχώνευση) με 3ετή αναστολή, για συμμετοχή σε βιαιοπραγίες και για επικίνδυνη σωματική βλάβη (πλημμελήματα). Τέλος, για έναν εκ των συλληφθέντων επιδικάστηκε φυλάκιση 12+ χρόνων (κατά συγχώνευση) καθώς και χρηματική ποινή, με έφεση χωρίς ανασταλτικό χαρακτήρα (!) κι οδηγήθηκε στη φυλακή για έκρηξη, κατοχή εκρηκτικών υλών, απόπειρα βαριάς σκοπούμενης σωματικής βλάβης, συμμετοχή σε βιαιοπραγίες, επικίνδυνη σωματική βλάβη, οπλοφορία και οπλοχρησία (κακουργήματα και πλημμελήματα). Σημειώνεται ότι το συγκεκριμένο άτομο είχε αναγνωρισθεί από 3 μπά-

τσους κατά την εξευτελιστική διαδικασία αναγνώρισης στην οποία κι υποβλήθηκαν όλα τα συλληφθέντα με εντολή να σηκώνονται όρθια ένα-ένα μέσα στην αίθουσα, στη διάρκεια της δικασίμου της 18/3/2026. Και κάπως έτσι, πέντε χρόνια μετά τη μεγαλύτερη κοινωνική έκρηξη της δετίας, με όρους μαζικά και πολύμορφα εξεγερτικούς, το κράτος επιχείρησε να πάρει τη ρεβάνς μετά την ιστορική ήττα του στη συγκεκριμένη επιχείρηση αστυνομοκρατίας, μέσα από το πεδίο του νόμου: κάποια θα έπρεπε να πληρώσουν στο ταμείο του νόμου, είτε με ρώσικη ρουλέτα είτε ως αποδιοπομπαίοι τράγοι, μετά από την ήδη 5ετή δικαστική ομηρία. Οι δίκες για την υπόθεση της Νέας Σμύρνης θα θυμίζουν πάντα στο κράτος την ημέρα της «κατά κράτος ήττας του», του δικού του Μογκαντίσου, καθώς οι νόμοι και τα διατάγματά τους ιστορικά καταρρέουν σαν τραπουλόχαρτα μπροστά στη μαζική συλλογική ανυπακοή, αντίσταση και σύγκρουση. Όσο και να πασχίζει το αστυνομικο-δικαστικό σύμπλεγμα να ξεπλύνει αλληλοσυμπληρωματικά τη θρυλική αυτή ήττα του καθεστώτος το 2021 και να ξεβγάλει τους λεκέδες από τους γιακάδες των αρχείων του, η λαϊκή παρακαταθήκη αντίστασης στη βία της τυραννίας, δεν σβήνεται με κανέναν τρόπο από το συλλογικό βίωμα και την ιστορία. Όσο έδαφος και να χάνουμε, πάντα μπορούν να αναστραφούν όλα και να νικήσουμε. Η αντίσταση είναι αδιάλειπτα ζωντανή μέσα στη ζωή.

Η αλληλεγγύη είναι η βάση του πολύμορφου κοινωνικού αγώνα με όλα τα μέσα

**Αλληλεγγύη και δύναμη σε όλα τα αιχμάλωτα στα κελιά της δημοκρατίας
Δεν ξεχνάμε τον «Ινδιάνο» που προφυλακίστηκε για 7μήνες για την επίθεση στον δελτά Άγγελο Μπόρα**

**Πρωτοβουλία κατοίκων Νέας Σμύρνης & Παλαιού Φαλήρου
<https://athens.indymedia.org/post/1641053/>**

**Φυλακές Αγίου Στεφάνου Πατρών
Έκτος θάνατος κρατούμενου σε διάστημα 45 ημερών**

Από τις 2 Απριλίου έως τις 15 Μαΐου, έξι κρατούμενοι έχασαν τη ζωή τους στις φυλακές Αγίου Στεφάνου. Στις 2 Απριλίου 31χρονος, εντοπίζεται χωρίς τις αισθήσεις του στο κελί του, μεταφέρεται στο ιατρείο των φυλακών, όπου διαπιστώνεται ο θάνατός του. Στις 6 Απριλίου, νεκρός βρέθηκε 38χρονος, με τον θάνατό του να αποδίδεται σε φυσιολογικά αίτια. Στις 15 Απριλίου ένας ακόμη κρατούμενος 43 ετών εντοπίζεται νεκρός ενώ στις 24 Απριλίου, ένας 46χρονος, πεθαίνει μέσα στις φυλακές, μετά την μεταγωγή του από τις φυλακές Δράμας. Στις 30 Απριλίου, 58χρονος βρέθηκε νεκρός στο κελί του από συγκρατούμενούς του. Τέλος, στις 15 Μαΐου, νεκρός εντοπίστηκε 53χρονος κρατούμενος, με τα αίτια του θανάτου να διερευνώνται. Αξίζει να σημειωθεί ότι μέχρι στιγμής οι αρχές δεν έχουν προβεί σε καμία επίσημη ανακοίνωση για το σύνολο των περιστατικών. Για ακόμη μια φορά επιβεβαιώνεται ότι οι ζωές των κρατούμενων είναι αναλώσιμες. Στον Άγιο Στέφανο 700 κρατούμενοι στιβάζονται σε μια φυλακή χωρητικότητας 340 θέσεων ενώ υπάρχουν μόνο 2 νοσηλευτές. Με τον υπερπληθισμό να είναι κανόνας σε όλες τις φυλακές της χώρας και την υγειονομική περιθάλψη ανύπαρκτη, οι συνθήκες διαβίωσης καθίστανται απάνθρωπες και περιστατικά σαν αυτό τείνουν να αποτελούν κανονικότητα.

<https://athens.indymedia.org/post/1641283/>

□ Τι είναι μια ληστεία τράπεζας μπροστά στην ίδρυση της;

Το πρωί της 11ης Μαΐου πραγματοποιείται απαλλοτρίωση σε υποκατάστημα τράπεζας στην κάτω Τιθορέα. Πεντέμιση ώρες αργότερα, 8 σύντροφοι/συντροφισσές μας συλλαμβάνονται μετά από επιχείρηση των μπάτσων στις γύρω περιοχές αλλά και στην Αθήνα. Μεταφέρονται με συνοπτικές διαδικασίες στη ΓΑΔΑ και την επόμενη μέρα 12/05 περνάνε από εισαγγελέα και παίρνουν προθεσμία για την Παρασκευή 15/5. Οι συντρόφισσες την επόμενη μέρα μεταφέρθηκαν στο ΑΤ Βύρωνα και από εκεί στο Τμήμα Δίωξης Εξιχνίασης Εγκλημάτων Δυτικής Αττικής στα Άνω Λιόσια. Η μεταφορά τους έγινε με όρους ομηρίας και υπό ασφυκτική πίεση με στόχο όλων αυτών των μεταφορών να τις απομονώσουν από τους 6 συντρόφους και να τις εξαντλήσουν ηθικά και ψυχολογικά.

Η ληστεία τράπεζας είναι η πιο ηθική ενέργεια εντός του καπιταλισμού και αποτελεί την έμπρακτη άρνηση απέναντι στη μισθωτή σκλαβιά. Η κοινωνική ληστεία σαν πρακτική των από τα κάτω είναι μια ηθικά και αξιακά ορθή πράξη που προκαλεί συμβολικό και έμπρακτο πλήγμα στους ναούς του κεφαλαίου, απελευθερώνοντας το άτομο από τα δεσμά της μισθωτής σκλαβιάς και της οικονομικής εξάρτησης.

Η πράξη αυτή όταν γίνεται από τα κάτω, είτε με σκοπό την χρηματοδότηση του επαναστατικού αγώνα, είτε για την άρνηση της μισθωτής σκλαβιάς, έμπρακτα αμφισβητεί και πλήττει την λειτουργία και το κύρος των τραπεζών, δημιουργώντας έμπνευση για παρόμοιες αγωνιστικές κινήσεις.

Γι'αυτό άλλωστε ήταν πάντα ένα μέσο του αναρχικού αγώνα ώστε να αναδείξει ποιός είναι ο πραγματικός εχθρός του λαού και να πείσει τους καταπιεσμένους ότι μπορούν να πάρουν πίσω αυτά που τους ανήκουν.

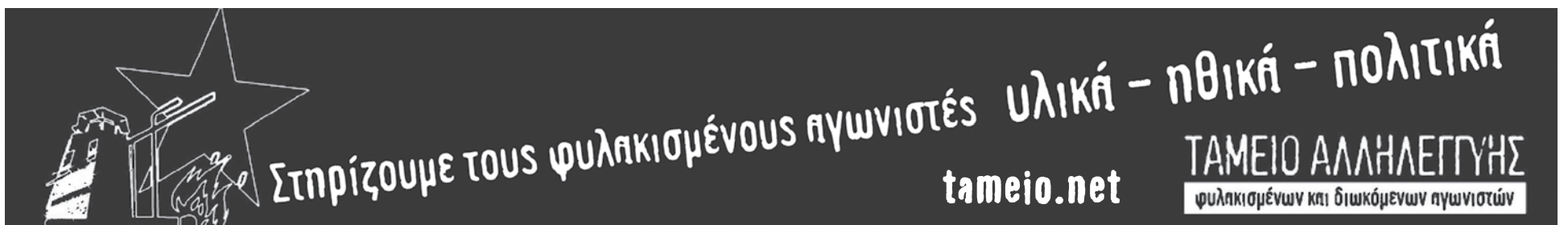
Από την πρώτη στιγμή της σύλληψης των συντρόφων/συντροφισσών τα

ΜΜΕ χρησιμοποιώντας φρασεολογία φορτισμένη με τα περιεχόμενα της κυριαρχίας βάλθηκαν να τους/τις παρουσιάσουν ως “παραγκωνισμένα παραβατικά στοιχεία, κοινούς ποινικούς που είχαν στην κατοχή τους ναρκωτικές ουσίες και οπαδούς”, έχοντας την πεποίθηση ότι αυτοί οι χαρακτηρισμοί θα ηχήσουν αρνητικά στα αυτιά του μέσου αναγνώστη, μεταφέροντας την προσοχή από την ίδια την πράξη στο ποιόν των συμμετεχόντων σε αυτήν, αποδίδοντας αρνητική χροιά στην όλη κατάσταση. Σκοπός τους είναι να αποφευχθεί η σύνδεση και η ταύτιση του κοινωνικού συνόλου με τα συντρόφια μας και τον αγώνα τους, ο οποίος μας αφορά όλα.

Ακόμα και μετά την ανάληψη των συντρόφων/συντροφισσών της πολιτικής τους ταυτότητας, παρόλο που μεταδόθηκε στα ΜΜΕ η δήλωση τους ότι πραγματοποίησαν ληστεία τράπεζας για λόγους διαβίωσης, και ότι επέλεξαν τον στόχο της τράπεζας για λόγους αναρχικής ιδεολογίας, συνέχισαν να την αποκρύπτουν μιλώντας για «παρυφές του αντιεξουσιαστικού χώρου».

Σε μια εποχή έντονης ηθικής και αξιακής κατάπτωσης, οι σύντροφοι και οι συντροφισσές μας αποτελούν παράδειγμα για την ανυποχώρητη στάση τους απέναντι στον εχθρό και την πίστη τους στα αναρχικά ιδεώδη. Εν μέσω κινηματικής και εξωκινηματικής νηνεμίας επέλεξαν την αναβαθμισμένη καταμέτωπο επίθεση απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο. Έχοντας επίγνωση του δύσβατου μονοπατιού όπου διαβαίνουν κινήθηκαν προς τα μπροστά. Ακόμα και στα χέρια των καθαρμάτων της εξουσίας δεν έσκυψαν το κεφάλι προτάσσοντας την αναρχία. Είμαστε περήφανα για τον αγώνα των συντροφιών μας, από τον οποίο παίρνουμε δύναμη να συνεχίσουμε. Στεκόμαστε ανενδοίαστα αλληλέγγυα δίπλα τους στηρίζοντας τις θέσεις και τις επιλογές τους.

<https://athens.indymedia.org/post/1641283/>

Ψηφιοποίηση Τεχνοεπιστήμη, ιδεολογία ή θρησκεία;

Η επιστήμη και η τεχνολογία είναι πλέον αδιάσπαστες και αλληλοεξαρτώμενες, και ο συγκερασμός τους, η τεχνοεπιστήμη, διαμορφώνει πλέον την πραγματικότητα γύρω μας. Μετά την κορύφωση της αποθέωσης της τεχνοεπιστήμης στη δεκαετία του 1950 (η οποία σηματοδεύτηκε από την παραγωγή πυρηνικής ενέργειας για ειρηνικούς σκοπούς, και την ανακάλυψη της πενικιλίνης ως σύμβολα ανθρώπινης ανωτερότητας), ξεκίνησε μια προσπάθεια αποδόμησης και κριτικής στην αυθεντία της. Ήδη από τη δεκαετία του 1960 διάφοροι στοχαστές μιλούν για τη μη ουδετερότητα της κυρίαρχης τεχνολογίας, φτάνοντας στο σημείο να δηλώνουν ότι η τεχνολογία εμπεριέχει πολιτική, είτε κατά το σχεδιασμό της, είτε στον απώτερο σκοπό της (δες π.χ. πυρηνικά όπλα). Η δήλωση αυτή παραμένει ιδιαίτερα αμφιλεγόμενη μέχρι σήμερα, καταδεικνύοντας τις βαθιές ρίζες του θετικιστικού τρόπου σκέψης. Πολλοί άνθρωποι αντιλαμβάνονται την επιστήμη ως τον ορθολογικό τρόπο με τον οποίο μπορούμε να ανακαλύψουμε την αλήθεια και να κατανοήσουμε τον κόσμο όσο το δυνατόν αντικειμενικά, ούτως ώστε να καταφέρουμε είτε να προβλέψουμε, είτε να ελέγξουμε, είτε να λύσουμε κοινωνικά προβλήματα (από τον Covid μέχρι τη φτώχεια, κ.ο.κ.). Αυτή η αντίληψη για την τεχνοεπιστήμη παραμένει κυρίαρχη ακόμα και στις μέρες μας.

Στο πλαίσιο αυτό, η μετάβαση από τη βιομηχανική παραγωγή σε μια οικονομία βασισμένη στην ψηφιοποίηση, τα δεδομένα, την πληροφορία, το διαδίκτυο, τα smartphones και την τεχνητή νοημοσύνη (TN) ανανέωσε την ανάθεση στην αυθεντία της τεχνοεπιστήμης, επικαιροποιώντας τον θετικισμό και τον τεχνολογικό ντετερμινισμό στην ψηφιακή εποχή. Αυτό όμως δεν έγινε χωρίς σοβαρές συνέπειες. Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων αποδέχεται ως αναγκαίο κακό (ή καλό, πολλοί από αυτούς μέχρι και ως ευκαία) την καθολική χρήση ψηφιακών τεχνολογιών, αλλά και τη διαρκή επιτήρηση των ζώων τους μέσα από τις ψηφιακές εφαρμογές και υπηρεσίες. Ιδιωτικές εταιρίες αλλά πλέον και η κρατική διοίκηση (δες π.χ. το Ελλάδα 2.0) χρησιμοποιούν ένα πλήθος ψηφιακών εφαρμογών, με στόχο όχι μόνο την ενίσχυση του ψηφιακού μετασχηματισμού τόσο στον ιδιωτικό όσο και στον δημόσιο τομέα, αλλά και τον θεμελιώδη κοινωνικό μετασχηματισμό που στοχεύει και επιδρά στις «ατομικές συμπεριφορές και τους θεσμούς». Και εδώ η τεχνοεπιστημονική φύση της ψηφιοποίησης προσδίδει στον κοινωνικό μετασχηματισμό χαρακτηριστικά ορθολογισμού, αποδοτικότητας, αποτελεσματικότητας, και αντικειμενικότητας. Με άλλα λόγια, όλες πιστεύουμε ότι επικοινωνώντας ψηφιακά με το κράτος, αυτόματα γλιτώνουμε τα λάθη της γραφειοκρατικής χαρτούρας, ενώ γλιτώνουμε και την ταλαιπωρία της δημόσιας υπηρεσίας. Πολλές ταυτίζουν την ευρεία προσπάθεια ψηφιοποίησης της καθημερινότητάς μας μέσω ψηφιακών εφαρμογών για ιδιωτική και δημόσια χρήση με επικαιροποιημένες μορφές του οικονομικού νεοφιλελευθερισμού. Οι ψηφιακές πλατφόρμες αυτές και τα χαρακτηριστικά τους διασταυρώνονται επιτυχώς με τις νεοφιλελέ επιταγές για αποτελεσματικότητα, μικρότερο κράτος, ορθολογισμό στα δημόσια οικονομικά, και (αντ)αποδοτικότητα του (επιτελικού) κράτους.

Το να βλέπουμε την ψηφιοποίηση ως ορθολογική επιστημονική διαχείριση της κρατικής οργάνωσης αποσιωπεί την πολιτική της φύση. Η «επιστημονοποίηση» της διαδικασίας ψηφιακού μετασχηματισμού του κράτους λειτουργεί ως καθαρτήριο αλλά και Δούρειος Ίππος για την εγγραφή ιδιωτικών συμφερόντων και ιδεολογικών προθέσεων στη λειτουργία του κράτους. Αυτού του είδους ο ορθολογισμός όμως είναι εργαλειώδης: Είναι ο ορθολογισμός της τεχνοεπιστήμης και του καπιταλισμού, δηλαδή δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, με άλλα λόγια η ατέρμονη διεύρυνση της αγοράς και της συσσώρευσης κεφαλαίου.

Πολλά συντρόφια μπορεί να θεωρούν ότι η παραπάνω ανάλυση είναι λίγο πολύ αυτονόητη. Να επαναλάβουμε εδώ ότι η αντιμετώπιση της (ψηφιακής) τεχνολογίας ως μηχανισμού αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας δεν αποτελεί μια ευρέως αποδεκτή θέση. Η κριτική στην τεχνολογία πηγάζει κυρίως από συγκεκριμένους πολιτικούς και φιλοσοφικούς/ακαδημαϊκούς κύκλους. Π.χ. ο Καστοριάδης ανέδειξε ότι ο καπιταλισμός είναι η πρώτη μορφή κοινωνικής οργάνωσης που παράγει μια ιδεολογία, σύμφωνα με την οποία η ίδια η οργάνωση

Φωτογραφία του Μισέλ Φουκώ
πάνω από το τραπέζι των meeting στα γραφεία της Palantir.

(ο καπιταλισμός) και οι υποδομές που την αναπαράγουν και τη συντηρούν είναι ορθολογικές. Ενώ, λοιπόν, για δεκαετίες κριτικάρεται η «ορθολογικότητα» και αναδεικνύεται η ιδεολογία των (ψηφιακών) τεχνολογιών, οι οποίες επικαθορίζουν και θεσμίζουν τον καπιταλισμό, ενώ κράτη, πολιτικοί, και ιδιωτικές εταιρίες για δεκαετίες σκίζουν τα ρούχα τους για την αντικειμενικότητα, τον τεχνοκρατισμό, και την οικονομική αποδοτικότητα της τεχνοεπιστήμης στο όνομα μια αγοράς που δήθεν αυτορρυθμίζεται, έρχονται ξαφνικά κάποιοι γίγαντες του λεγόμενου big tech να τους διαψεύσουν και να δηλώσουν emphatically ότι οι τεχνολογίες που παράγουν όχι μόνο είναι ιδεολογικές, αλλά επίσης ότι εξυπηρετούν συγκεκριμένους πολιτικούς σκοπούς.

Όταν το ίδιο το big tech σου φωνάζει «Η ψηφιοποίηση είναι ιδεολογία, ηλίθιε»

Το πρόσφατο μανιφέστο του τεχνολογικού κολοσσού της Palantir Technologies «Η Τεχνολογική Δημοκρατία: Σκληρή Δύναμη, Ήπια Πίστη και το Μέλλον της Δύσης» δεν είναι ούτε ένα τεχνοκρατικό μάνουαλ ούτε ένα κείμενο οικονομικής φύσης. Είναι ένα πολιτικό κείμενο το οποίο ανακοινώνει μια νέα εποχή του ψηφιακού καπιταλισμού, μια εποχή στην οποία οι από τα πάνω δεν ενδιαφέρονται καν να διατηρήσουν οποιαδήποτε προσχήματα ουδετερότητας ή αντικειμενικότητας. Η εταιρεία μιλάει για πολιτισμούς «επιβλαβείς και μέτριους» (προς εξάλειψη που λέει κι ο Τραμπ, τον οποίο η Palantir χρηματοδότησε γενναϊόδωρα) και για το «ηθικό χρέος» της Σίλικον Βάλεϊ απέναντι στις ΗΠΑ. Με άλλα λόγια, αποφάσισαν αποκάλυπτα να δείξουν το κανονικό ιδεολογικό τους πρόσωπο. Η Palantir είναι γνήσιο προϊόν της καλιφορνέζικης Σίλικον Βάλεϊ, της κοιλάδας που φιλοξένησε από τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και μετά επιχειρήσεις κατασκευής μικροκυκλωμάτων για τη στήριξη της αμερικάνικης πολεμικής μηχανής, και δεν αποτελεί εξαίρεση στον κανόνα. Είναι ο κατεξοχήν κολοσσός του big tech που παράγει και πουλάει λογισμικό σε κατασταλτικές δυνάμεις και στρατούς ανά τον κόσμο. Ήδη από το 2014, η Αόρατη Επιτροπή προειδοποιούσε ότι η λεγόμενη οικονομική κρίση που ξέσπασε το 2008, δεν ήταν παρά μια έκφανση της σταδιακής αλλά σταθερής κατάρρευσης της πολιτικής οικονομίας του νεοφιλελευθερισμού ως μέσο διακυβέρνησης («Στους φίλους μας», Αόρατη Επιτροπή, εκδόσεις Opportuna). Ο αντικαταστάτης της είναι ένας καινούργιος τρόπος κυβερνητικής –cybernetics– όπου το ορθολογικό δυτικό υποκείμενο (ο πολίτης) θα (επικαθ)ορίζεται από ένα είδος στατιστικής, από εξωτερικά δεδομένα τα οποία θα παράγει και προσφέρει το ίδιο μέσω της χρήσης ψηφιακών εφαρμογών. Μιλάμε για την αντικατάσταση του ιδιωτικού ορθολογικού υποκειμένου από το ποσοτικοποιημένο υποκείμενο [quantified self] των Google Analytics, δηλαδή της δωρεάν υπηρεσίας ανάλυσης δεδομένων της Google που συλλέγει, παρακολουθεί και αναφέρει την επισκεψιμότητα και τη συμπεριφορά των χρηστών σε ιστοσελίδες ή εφαρμογές. Επιτρέπει στους διαχειριστές να κατανοήσουν ποιοι επισκέπτονται το site τους, από πού έρχονται, τι σελίδες βλέπουν και αν ολοκληρώνουν στόχους, όπως αγορές. Ο νέος τρόπος διακυβέρνησης βασίζεται πάνω στη συλλογή, ανάλυση, διαχείριση και χειραγώγηση συμπεριφορικών δεδομένων, και δεν αφορά μόνο τη διαχείριση επιχειρήσεων αλλά ολόκληρο το φάσμα της κοινωνικής και πολιτικής θέσμησης.

Από τα τέλη της δεκαετίας του 1990 οι τεχνολογικές της Σίλικον Βάλεϊ έχουν διακηρύξει το τέλος της ιδιωτικότητας. Οι συγγραφείς του Μανιφέστου της Συνωμοσίας υπενθυμίζουν ότι από το 1997 (πολύ πριν την 11η Σεπτεμβρί-

ου, η οποία λειτούργησε ως επιταχυντής), ο τότε διευθυντής της CIA, George Tenet, εξηγούσε ότι η υπηρεσία πρέπει να κολυπήσει στην Κοιλάδα [της Σίλικον Βάλεϊ], δηλαδή την αξιοποίηση του ποσοτικοποιημένου εαυτού ως την απόλυτη πηγή πληροφορίας και δεδομένων για το άτομο, αλλά και ως πεδίο συμπεριφορικής χειραγώγησης («Μανιφέστο Συνωμοσίας», Εκδόσεις των Συναδέλφων). Πρώτα όμως απαιτούνταν η δημιουργία των συνθηκών που θα καθιστούσαν δυνατό και αναπόδραστο τον νέο τρόπο διακυβέρνησης. Η ψηφιοποίηση και οι εφαρμογές της δημιούργησαν τις απαραίτητες υποδομές και πλαίσιο για τη μετάβαση στην «Τεχνολογική Δημοκρατία». Κι αν στα τέλη του 1990 η ιδιωτικότητα αναφερόταν κυρίως στους απλούς χρήστες του διαδικτύου, πλέον η μετατροπή της χρήσης ψηφιακών τεχνολογιών σε προαπαιτούμενο για οποιαδήποτε κοινωνική, διοικητική, επικοινωνιακή, επιμορφωτική (δηλαδή καθημερινή δραστηριότητα) έχει εγκαθιδρύσει την αέναη, δωρεάν, και πλουσιοπάροχη παραγωγή, ανάλυση, επιτήρηση, και χειραγώγηση δεδομένων στον πυρήνα της λειτουργίας των σύγχρονων κοινωνιών. Ας σκεφτούμε πόσα χρόνια χρησιμοποιούμε πια όλες την Google. Ο διευθύνων σύμβουλός της έχει δηλώσει πάνω από 10 χρόνια τώρα ότι η εξάλειψη της ιδιωτικότητας είναι γεγονός, όχι επειδή είναι επιλογή της Google, αλλά επειδή αυτή είναι η φύση της κοινωνίας στην οποία ζούμε – μιας κοινωνίας στη δημιουργία της οποίας και οι ίδιοι έχουν συντελέσει τα μέγιστα.

Ως συνέπεια, οι τεχνολογίαρχες, οι λεγόμενοι tech bros (bros γιατί φυσικά είναι άνδρες), διατρανώνουν και επιβάλλουν την πρωτοκαθεδρία τους στην άσκηση της επίσημης εξουσίας, στη διοίκηση του κόσμου που οι ίδιοι έχουν κατασκευάσει. Ας θυμηθούμε την παρουσία τους στην τελετή ορκωμοσίας του Τραμπ στην Ουάσινγκτον. Καθώς οι μεγάλες εταιρίες αντικαθιστούν σταδιακά τις κρατικές (υπο)δομές στη διακυβέρνηση της καθημερινότητας, η υπολογιστική δυνατότητα γίνεται το εργαλείο διακυβέρνησης και της κυριαρχίας τους. Έτσι και αλλιώς, στη διοίκηση των εταιριών δεν υπάρχει καν η ψευδαίσθηση της δημοκρατίας ή της συμμετοχικής λήψης αποφάσεων, οπότε η υπολογιστική δυνατότητα μετατρέπεται πια σε απόλυτη κυριαρχία και νέο μοντέλο πολιτικής διαχείρισης. Δεν υπάρχει καν προσπάθεια επίκλησης κάποιας μορφής ορθολογισμού, αποτελεσματικότητας, τεχνοεπιστημονικής ψευδοαντικειμενικότητας πλέον. Οι tech bros θεωρούν ακόμη και την αστική δημοκρατία ως εμπόδιο στη πραγμάτωση της «Τεχνολογικής Δημοκρατίας». Και αν νομίζει κανείς ότι υπερβάλλουμε ή συνωμοσιολογούμε, ο συνιδρυτής της Palantir, Peter Thiel, δήλωσε δημόσια ότι «ελευθερία και δημοκρατία δεν είναι πλέον έννοιες συμβατές», ενώ ο διευθύνων σύμβουλος της εταιρείας, Alex Karp, υπερθεματίζει για μια διακυβερνητική προσέγγιση σκληρής εξουσίας όσον αφορά την ΤΝ και την εθνική ασφάλεια/άμυνα. Η υλικοποίηση αυτών των δηλώσεων απόλυτης κυριαρχίας σε διάφορα πεδία πολλαπλασιάζεται ταχύτατα μέρα με τη μέρα χάρη και σε συνδυασμό με τη ραγδαία εξάπλωση της ΤΝ.

Οι πρόσφατες εξελίξεις στις ΗΠΑ, που κατέχουν τη μερίδα του λέοντος των τεχνολογικών κολοσσών, είναι αποκαλυπτικές της πραγματικότητας. Η ώσμωση της στρατιωτικής διοίκησης των ΗΠΑ με τους τεχνολογικούς κολοσσούς επισημοποιήθηκε το καλοκαίρι του 2025 μέσα από την ορκωμοσία υψηλών στελεχών των Meta, Palantir και OpenAI ως αντισυνταγματάρχων του αμερικάνικου στρατού, για να επιβλέψουν τον ολοκληρωτικό ψηφιακό μετασχηματισμό του (βλ. authoritarian-stack.info). Το ότι εταιρείες όπως η Anthropic, που το πρόγραμμα ΤΝ της ήταν συνυπεύθυνο για τους θανάτους των μαθητρίων στο Ιράν, προσποιούνται ότι ξαφνικά απέκτησαν ηθικούς ενδιαασμούς, αναδεικνύει ακόμα περισσότερο τον ιδεολογικό χαρακτήρα της ψηφιοποίησης αντί να τον αμφισβητεί.

Τα θρησκευτικά χαρακτηριστικά της ψηφιοποίησης

Η ψηφιοποίηση, λοιπόν, ενσωματώνει συγκεκριμένες πολιτικές, ιδεολογικές και οικονομικές ατζέντες. Ταυτόχρονα, αποκτάει και τη μορφή πραγματικής θρησκείας. Ως γνωστό, η θρησκεία δεν είναι ένας υπερβατικός κοινωνικός θεσμός – αλίμονο, αυτό θα σήμαινε ότι ο «θεός» μπορεί και να υπάρχει. Η θρησκεία βασίζεται σε υλικές εκφάνσεις όπως οι οικονομικές δοσοληψίες, οι καθημερινές άκριτα επαναλαμβανόμενες τελετουργίες (προσευχή, σταυροκόπημα ή γο-

νάτισμα προς τη Μέκκα, φυλαχτά, τρόποι συμπεριφοράς, κ.λπ.), όπως επίσης και σε συστήματα επιβράβευσης (οι διάφοροι παράδεισοι όλων των θρησκειών, η οικονομική επιτυχία ως επίγεια επιβράβευση από τον θεό των πιστών στον προτεσταντισμό, τα τάματα, τα πληρωμένα συγχωροχάρτια, κ.ο.κ., ως μέσα για την επίγεια ή μετά θάνατον επιβράβευση των πιστών). Έτσι και η προώθηση και χρήση των ψηφιακών τεχνολογιών σήμερα δεν είναι απλώς μια προφανής οικονομική δοσοληψία, αλλά και μια άκριτη σχεδόν μεταφυσική τελετουργία: Ενημέρωση και διασκέδαση από αλγοριθμικά προσδιορισμένο περιεχόμενο, καθημερινή παρουσία σε σόσιαλ μίντια, ονλάιν πληρωμές, αγορές και χιλιάδες app για όλες τις καθημερινές λειτουργίες, οικειοθελής εκχώρηση των προσωπικών δεδομένων, των δεδομένων χρήσης και κάθε λεπτομέρειας της ζωής μας στις εταιρείες των τεχνολογίαρχών, χωρίς τον παραμικρό ενδιαασμό. Ταυτόχρονα, η επιβράβευση στη θρησκεία της τεχνολογίας έρχεται με τη μορφή του δικαιώματος στη συμμετοχή στο ψηφιακό κοινωνικό γίγνεσθαι, στο να ακούσει κάθε άτομο τη μουσική που θέλει χωρίς ψάξιμο ή διαφημίσεις, να ελαχιστοποιήσει τον κόπο του να πάει σε υπηρεσίες, να πάρει λίγη ντοπαμίνη είτε κοιτώντας reels στο κινητό του, είτε με το να καταφέρει τους καθημερινούς στόχους που της βάζουν τα apps του, είτε με το να δει μια καρδούλα ή ένα λάικ πλάι στο μήνυμα του στο Signal/Viber/Facebook.

Παρέμβαση συντροφιών στη Σίλικον Βάλεϊ.

Την ίδια στιγμή, οι τεχνολογίαρχες που προωθούν αυτήν την καθημερινή θρησκευτική χρήση της τεχνολογίας συμπεριφέρονται κι οι ίδιοι ως αρχιερείς της: Ο Thiel της Palantir συγκρίνει τους επικριτές της ΤΝ με τον Αντίχριστο και ορκίζεται να τους κατατροπώσει, ενώ ο Elon Musk και ο Durov της Telegram – ως άλλες βιβλικές φιγούρες – τεκνοποιούν κατά ριπάς ώστε οι χαρισματικές τους προσωπικότητες να αναπαραχθούν βιολογικά. Πιο εύγλωττα, όμως, αυτή τη μεγαλομανία την έχει εκφράσει ο Altman της OpenAI, στα αρχικά στάδια του κολοσσού του: «Οι επιτυχημένοι άνθρωποι χτίζουν εταιρείες. Οι περισσότερο επιτυχημένοι χτίζουν χώρες. Οι πιο επιτυχημένοι άνθρωποι χτίζουν θρησκείες».

Αντί επιλόγου

Από την ισοπέδωση της Γάζας, του Λιβάνου και του Ιράν με στόχους επιλεγμένους από λογισμικά βασισμένα σε ΤΝ, μέχρι την καθημερινή εξάρτηση όλων από τον «βοηθό ΤΝ» της Google που τόσο άκριτα εμπιστευόμαστε, κι από τις ψηφιακές διευκολύνσεις του gov.gr wallet και των επιδομάτων μέχρι την ακατάσχετη κειμενογραφία του ChatGPT, είναι μόλις ένα τσιγάρο δρόμος. Η ψηφιακή τεχνοεπιστήμη δεν είναι «πρόοδος τοποθετημένη σε λάθος χέρια». Είναι ο κόσμος του κοινωνικο-ταξικού εχθρού, κατασκευασμένος από τον εχθρό, εμποτισμένος από την ιδεολογία του, που συνεχώς δημιουργεί ένα μέλλον καταστροφικό, αλλά –όχι ακόμα, ίσως– αναπόδραστο. Αυτό που μας αντιστοιχεί είναι να βρούμε τις «τεχνικές ενάντια στην [ψηφιακή] τεχνολογία [...] για τη συλλογική μας ελευθερία» («Στους φίλους μας», Αόρατη Επιτροπή).

✎ Άθως Σιμωνέτης & _gil

η εξέγερση είναι μια νύχτα

τα metadata κρατάν για πάντα

Ο νόμος 4830/21 για την «ευζωία» (Νέο πλαίσιο για την ευζωία των ζώων συντροφιάς – Πρόγραμμα «ΑΡΓΟΣ» και λοιπές διατάξεις), που σχεδιάστηκε με τη συνεργασία κράτους, φιλοζωικών, κυνοφιλικών και κυνηγών, προσπαθεί να επιβάλει την υποχρεωτική στείρωση όλων των σκυλιών και γατιών, εκτός από όσα «ανήκουν σε πιστοποιημένους εκτροφείς». Ως εναλλακτικό μέτρο προβλέπεται η λήψη γενετικού υλικού και η αποθήκευσή του σε κρατική τράπεζα DNA. Ωστόσο, υπάρχει ένα παραθυράκι, για μία και μοναδική γέννα, μετά από άδεια ειδικής επιτροπής του εκάστοτε δήμου, που θα δίνεται με υπόπτως αδιευκρίνιστα κριτήρια. Μαζί αυστηροποιείται το ήδη υποχρεωτικό τσιπάρισμα του ζώου, με το συνοδευόμενο φακέλωμα του ανθρώπου που ζει μαζί του (στοιχεία ταυτότητας, διεύθυνση, ΑΦΜ) σε κρατική βάση δεδομένων. Όποιο δεν συμμορφώνεται, απειλείται με εξαντλητικά πρόστιμα που επαναλαμβάνονται μέχρι την υποταγή.

Αφαιρώντας το πέπλο του σπισισμού, γίνεται ξεκάθαρο ότι οι αλλαγές που εκφράζει και συνεπάγεται η εφαρμογή αυτού του νόμου δεν περιορίζονται στα συγκεκριμένα ζώα, αλλά λειτουργούν ως καταλυτικό βήμα προς την επέκταση των βιοπολιτικών μηχανισμών ελέγχου και τη διεισδυσή τους στη ζωή, το σώμα, τις σχέσεις μας, μέσα από τη συνεργασία κράτους, βιομηχανίας και συντεχνιών.

Ο ρόλος των φιλοζωικών, των κυνηγών, των κτηνιάτρων

Ενώ το κράτος προσπαθεί να εφαρμόσει αυτόν τον νόμο από το 2024 και εξαπολύει μπάτσους σε ελέγχους στους δρόμους, και έξω από κτηνιατρεία, μας προβληματίζει το πόσο αναίμακτα πέρασε όλο αυτό. Πέρα από τον αντισπιστικό χώρο, οι κύριες αντιδράσεις προέρχονται από τον Πανελλήνιο Κτηνιατρικό Σύλλογο (ΠΚΣ), που ουσιαστικά έχει μπλοκάρει την εφαρμογή του, με αποτέλεσμα να βρίσκεται αντιμέτωπος με το ελληνικό δημόσιο που καταθέτει αγωγή εναντίον του τον Δεκέμβριο του 2025.

Σε αντίθεση με άλλα νομοθετήματα που επιβάλλονται άμεσα από κράτος και κεφάλαιο, εδώ κομβικό ρόλο είχαν στελέχη φιλοζωικών οργανώσεων. Απαιτώντας «άμεση λύση» προώθησαν τη στείρωση ως πράξη υπευθυνότητας, που ξεκίνησε από τα «αδέσποτα» και επεκτείνεται πλέον και στα «δεσποζόμενα». Στη διαμόρφωση του νόμου συμμετείχαν επίσης οι –έμποροι ζωής– εκτροφείς, οι –προωθητές καθαρόαιμων– κυνοφιλικό όμιλοι και βέβαια οι γνωστοί «προστάτες της φύσης» κυνηγοί.

Καθοριστικός ήταν ο ρόλος της οργάνωσης ελληνοαμερικάνων οικονομολόγων Zero Stray Pawject, που αντιμετωπίζει το ζήτημα των αδέσποτων ως «επιχειρηματικό και οικονομικό πρόβλημα» τεχνοκρατικής διαχείρισης. Οι στενές σχέσεις των ιδρυτών της με τον Κυριάκο Μητσοτάκη –κυριολεκτικά κουμπάρια– φαίνεται ότι συνέβαλαν στην υιοθέτηση στείρωσης, τσιπαρίσματος και DNA. Μαζί ιδρύεται και η Zero Stray Academy για εκπαίδευση δήμων, αστυνομίας και δικαστικών, με στόχο τη «μείωση» των αδέσποτων, η οποία το 2022 υπογράφει μνημόνιο με το Υπουργείο Προ.Πο. για εκπαίδευση 65.000 αστυνομικών. Το 2025 δημιουργείται Τμήμα Προστασίας Ζώων της ΕΛ.ΑΣ στην Κρήτη.

Στείρωση

Η πιο σημαντική αλλαγή που εισάγει ο νέος νόμος στην κρατική διαχείριση των πληθυσμών γατών και σκύλων είναι η καθολική, υποχρεωτική στείρωση με εξαίρεση τους σκύλους, γάτες-αναπαραγωγικές μηχανές των εκτροφών, ερασιτεχνών και επαγγελματιών, που έχουν ως αποκλειστικό σκοπό το κέρδος, μετατρέποντας τη ζωή σε τυποποιημένο εμπόρευμα. Η προώθηση της εκτροφής και αγοραπωλησίας ζώων είναι ίσως η πιο τρανταχτή απόδειξη ότι ο νόμος αυτός δεν αφορά τη βελτίωση της ζωής αυτών των ζώων. Στοχεύει ξεκάθαρα στα συμφέροντα των εμπόρων και των διαχειριστών της, οι οποίοι μέσω των υποχρεω-

τικών στείρωσεων εξαπολύουν μια ευγονική επιχείρηση εκκαθάρισης κάθε μη εμπορεύσιμης, μη τυποποιημένης, μη ελέγξιμης ζωής.

Η ίδια η διατύπωση «το πρόβλημα των αδέσποτων» υπονοεί πως οι σκύλοι και οι γάτες δεν υπήρξαν ποτέ έξω από το πλαίσιο της ανθρώπινης ιδιοκτησίας. Το να μην ανήκουν σε κανέναν τα καθιστά εκτός πλαισίου, εκτός τόπου. Έτσι μέσα στα χρόνια, ενώ όσα βρίσκονταν υπό ανθρώπινη φροντίδα θεωρούνταν ζώα συντροφιάς, εκείνα που βρίσκονταν στον δρόμο αντιμετωπίζονταν ως επικίνδυνα για την ανθρώπινη ασφάλεια, και θανατώνονταν από κρατικούς μηχανισμούς. Από τον μπόγια μέχρι τους θαλάμους αερίων και τις ενέσεις, ως τις φόλες σε «εξευγενισμένες» τουριστικές περιοχές, οι πρακτικές αυτές έρχονταν να εξαλείψουν τα αδέσποτα που αποτελούν μιάσματα, εστίες μόλυνσης. Καθώς οι αντιδράσεις πληθύναν και οι βιοπολιτικοί μηχανισμοί εξελίχθηκαν τεχνικά και ιδεολογικά, το πλαίσιο αυτό αναπροσαρμόστηκε: Η εξόντωση αντικαταστάθηκε με τη στείρωση, και η αιτιολόγηση μετακυλίστηκε αρχικά από την ανθρώπινη προστασία, σε πράξη «φροντίδας» και «υπευθυνότητας» για το καλό του γενικού πληθυσμού των ζώων, και στη συνέχεια προσπαθώντας να μας πείσουν ότι «κάνει καλό στην υγεία» του ίδιου του ζώου προλαμβάνοντας διάφορες πιθανές ασθένειες.

DNA

Για όσα αρνούνται τη στείρωση, εισάγεται ως εναλλακτικό μέτρο ταυτοποίησης εγκατελειμμένων ζώων η λήψη DNA και η αποστολή του στο νεοσύστατο Εργαστήριο Φύλαξης και Ανάλυσης Γενετικού Υλικού Ζώων Συντροφιάς. Ο ΠΚΣ αρνείται να εφαρμόσει αυτό το μέτρο, αμφισβητώντας την αξιοπιστία και τον ίδιο τον σκοπό του. Είναι άλλωστε ξεκάθαρο ότι αυτό το μέτρο έχει στηθεί με βάση πολιτικά και οικονομικά κριτήρια. Από τη μία λειτουργεί ψηφοθηρικά, καλύπτοντας τα συμφέροντα κυνηγών και εκτροφών. Από την άλλη, τα οικονομικά οφέλη δεν περιορίζονται στα κρατικά πρόστιμα και παράβολα, αλλά διαμοιράζονται σε ένα ευρύτερο πλέγμα συμφερόντων: Από τους κουμπάρους τους που εκπαιδεύουν μπάτσους και ευαισθητοποιούν την κοινωνία, μέχρι τις εταιρίες βιοτεχνολογίας, εταιρίες βιο-μεταφορών και ποιος ξέρει πού ακόμα.

Ζούμε άλλωστε στην εποχή που η συγκεντρωμένη πληροφορία κοστίζει και οι βάσεις δεδομένων μεταφράζονται σε χρήματα. Τα προσωπικά μας δεδομένα έχουν γίνει αφηρημένη έννοια, πεδίο κερδοφορίας, χρησιμεύοντας και ως εργαλεία καταστολής και βιοπολιτικού ελέγχου. Από τα ζώα «συντροφιάς» μέχρι τους ανθρώπους, η χρήση του DNA ως μέσο ταυτοποίησης, ενοχοποίησης και πειθάρχησης κανονικοποιείται, παρά τη σοβαρή αμφισβήτηση της αξιοπιστίας του. Καταστολή, στοχοποίηση, στημένα κατηγορητήρια και προφυλακίσεις αγωνιζόμενου κόσμου με μοναδικά στοιχεία ευρήματα DNA, αποτελούν γνώριμη πρακτική του κράτους, παρ' όλο που στις περισσότερες περιπτώσεις τα κατηγορητήρια καταρρέουν στα δικαστήρια.

Τσιπάρισμα

Το ήδη υποχρεωτικό τσιπάρισμα των ζώων συντροφιάς ενισχύεται με αυστηρότερη εφαρμογή και εντατικούς ελέγχους, ενώ παράλληλα συγκροτείται κρατική βάση δεδομένων που ενημερώνεται διαρκώς με στοιχεία, ιατρικές πράξεις και τη γενικότερη κατάσταση του ίδιου του ζώου, καθώς και με τα στοιχεία του ανθρώπου που συνδέεται πλέον νομικά μαζί του για την επιβολή προστίμων – προς το παρόν.

Έτσι προσθέτοντας το σκάνερ στον εξοπλισμό τους, μπάτσοι σουλατσάρουν σε πάρκα και πλατείες με άλλο ένα πρόσχημα για έλεγχο. Η επιβολή του τσιπ στοχεύει στην ιχνηλάτηση, την καταγραφή και τον έλεγχο του πληθυσμού, επεκτείνοντας μέσω τεχνολογίας την κρατική επίβλεψη πάνω στα σώματα και επιχειρώντας να μετατρέψει τη σχέση δύο ζώων σε σχέση ιδιοκτήτη-ιδιοκτησίας. Το τσιπάρισμα και το συνοδευτικό φακέλωμα σηματοδοτούν την ένταξη ανθρώπου και άλλων ζώων σε καθεστώς ελέγχου και συμμόρφωσης με όποιες αποφάσεις έχουν παρθεί ή θα προκύψουν από τις αυτόκλητες αρμόδιες αρχές. Όπως και στα ανθρώπινα σώματα, η μη σύνδεση με έναν αριθμό περιορίζει τη δυνατότητα μετακίνησης και την πρόσβαση σε περίθαλψη, θέτοντας όσα δεν είναι καταγεγραμμένα σε καθεστώς παρανομίας.

Κλείνοντας..

Τα σώματα καταγράφονται, μαρκάρονται με εμφυτεύματα, ελέγχονται, και είτε γίνονται αντικείμενα αναπαραγωγικής εκμετάλλευσης είτε στείρωνονται. Η σχέση τους με τους ανθρώπους που ζουν μαζί τίθεται και επισήμως με όρους ιδι-

οκτησίας. Όσα ζουν εκτός αυτού του πλαισίου, όπως και τα ανθρώπινα σώματα χωρίς χαρτιά και αφεντικά, αντιμετωπίζονται ως ανεπιθύμητα, ενώ ανοίγουν οι δρόμοι προς την άνευ ορίων εκμετάλλευσή τους. Η ύπαρξη εκτός αυτής της θεσμικά αναγνωρισμένης σχέσης απαγορεύεται, ενώ για τον άνθρωπο-ιδιοκτήτη ορίζονται μία σειρά δικαιωμάτων και υποχρεώσεων, εξαναγκάζοντας σε περιορισμούς και παρεμβάσεις πάνω στα ίδια τα σώματα των ζώων, στο όνομα της υπευθυνότητας. Για το «καλό τους».

Το πρόβλημα δεν είναι, όπως παρουσιάζεται, η ύπαρξη ζώων που κυκλοφορούν ελεύθερα, αλλά το ίδιο το περιβάλλον μέσα στο οποίο αναγκάζονται να ζουν. Συνθήκες κατασκευασμένες από τον πολιτισμένο άνθρωπο για τα ζώα που εξημέρωσε και κατέστησε εξαρτημένα από αυτόν. Αντί για αυτό, το πρόβλημα μετατοπίζεται στην ίδια την ύπαρξη ζώων χωρίς «ιδιοκτήτη», και η «διαχείρισή» του περιλαμβάνει έλεγχο και βίαιες πρακτικές αφανισμού, που κανονικοποιούνται με πρόσχημα την προστασία τους από κινδύνους που δημιουργεί η ίδια η δομή της πόλης.

Όπως φύση και ζώα, άνθρωποι και μη, δεν γίνεται στην πραγματικότητα να διαχωριστούμε όπως προστάζει ο ανθρωποκεντρικός πολιτισμός, έτσι και η κυριαρχία, η εκμετάλλευση και ο έλεγχος πάνω σε όλα μας αποτελούν μέρος της ίδιας σχέσης εξουσίας και δεν μπορούν να ξεριζωθούν με αγώνες μερικούς και αποσπασματικούς. Αντίσταση στην εφαρμογή αυτού του νόμου και κάθε νόμου που παρεμβαίνει στα σώματα. Άρνηση των ελέγχων και της διαμεσολάβησης κράτους και ειδικών στις σχέσεις μας, και σαμποτάζ των μηχανισμών επιτήρησης. Αυτοοργάνωση αντί της ευκαιριακής ανάθεσης της φροντίδας στο ίδιο το σύστημα που δημιουργεί τις συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης, φανερώς ή «ευζωικής». Έμπρακτη αλληλεγγύη σε κάθε ζώο που αντιστέκεται και αγωνίζεται για ελευθερία και αυτοδιάθεση, ένας αγώνας που δίνεται καθημερινά, στην πράξη.

**ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΓΙΑ ΟΛΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**

✎ **Αναρχική Αντισπισιστική Συνέλευση**

*Το κείμενο αποτελεί συρραφή αποσπασμάτων από την ομώνυμη προσούρα. Ολόκληρη εδώ: https://athens.indymedia.org/media/upload/2026/02/04/skuloi_gates_bio_dys.pdf

Διδάσκοντας Αξιοπρέπεια, Αντίσταση, Ταξική Αλληλεγγύη

Φοβάμαι τη μέρα που θα δω έναν άστεγο
στον δρόμο

και θα τον προσπεράσω αδιάφορα...

Τη μέρα που θα γυρίσω στο άδειο σπίτι
και θα έχω συνηθίσει τη μοναξιά...

Τη μέρα που θα διαβάσω
το αγαπημένο μου ποίημα
και δεν θα με αγγίξει...

Τη μέρα που θα τους πω
πως τόσα χρόνια είχαν δίκιο...

Τη μέρα που η έμπνευση
θα με εγκαταλείψει...

Τη μέρα που θα βγάλω λεφτά
και θα τα ξοδέψω σε πολυεθνικές...

Τη μέρα που η υπομονή μου θα τελειώσει...

Τη μέρα που θα μετατραπώ σε έναν θρασύ,
ιδιοτελή και εγωιστή άνθρωπο...

Τη μέρα που θα πω στο παιδί μου,
αν αποκτήσω, «πρέπει»...

Τη μέρα που θα χαμογελάσω πλατιά
σε κάποιο αυταρχικό αφεντικό...

Τη μέρα που θα προτιμήσω
το κλαμπ, από το βιβλίο...

Τη μέρα που θα αντιληφθώ μια αδικία
και δεν θα κάνω τίποτε για αυτή...

Τη μέρα που θα αποφύγω
όποιον κάποτε του μίλησα για ιδανικά...

Τη μέρα που το «τίποτε» στην ερώτηση
«τι σκέφτεσαι;» θα είναι αλήθεια...

Τη μέρα που θα πεθάνω και ως αίτιο
θα αναφέρεται η οξεία αλλοτρίωση...

Αγάπη σε εσάς και επίθεση στον κόσμο...

~**Ουλρίκε Μάινχοφ** (7/10/1934 – 9/5/1976)

Οι δύο μαθήτρές μας σπρώχθηκαν στο κενό από έναν τέτοιο κόσμο στον οποίο μεγάλωναν. Όπως όλα τα παιδιά που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν μέσα στην κρίση που έφερε η άγρια καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Βίωσαν τον βίαιο εγκλεισμό, την πειθάρχηση της καραντίνας και την αποξένωση των «μέσων κοινωνικής δικτύωσης». Με τους γονείς να αντιμετωπίζουν καθημερινά τη φτώχεια, με μισθούς που δεν φτάνουν για να επιβιώσεις και αναγκάζονται να δουλέψουν σε μια και δυο και τρεις δουλειές, την ανεργία, την εργοδοτική αυθαιρεσία και τρομοκρατία, τα εργατικά δυστυχήματα-δολοφονίες στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς.

Σε ένα σχολείο εξεταστικό κέντρο. Στοιβαγμένα σε άθλια αποστειρωμένα κτίρια, με καθηγητές που εξαναγκάζονται στην πειθάρχηση της «αξιολόγησης». Στο σχολείο-φυλακή με τον αυταρχισμό των διευθυντών, που επιχειρούν με εντολή του υπουργείου να επιβάλουν φόβο και τρόμο με αποβολές στη μαθητική κοινότητα, με τους ταξικούς φραγμούς της ελάχιστης βάσης εισαγωγής αλλά και την τράπεζα θεμάτων. Ταξικοί φραγμοί που τα οδηγούν στα φροντιστήρια, στα κέντρα ξένων γλωσσών (κξγ) και στα κέντρα μελέτης από το δημοτικό: Ακόμα και δέκα ώρες

τη μέρα να αποστηθίζουν φόρμες και τυπολόγια επιτυχίας... Σε φροντιστήρια, κξγ και κέντρα μελέτης όπου επικρατεί εργασιακός μεσαίωνας με τις ατομικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου και τον φόβο για τις μαύρες λίστες, που φέρνουν την αποδοχή και τον εγκλωβισμό στην εξατομίκευση, στη φενάκη της... επιστημοσύνης. Εκεί που η επιτυχία είναι ονόματα και φωτογραφίες, δωρεάν διαφήμιση για την επιχείρηση και τα αφεντικά, ενώ οι δυσκολίες και τα αδιέξοδα που αντιμετωπίζουν μαθήτριες και μαθητές ένδειξη αδυναμίας για τα... άλογα κούρσας που πρέπει μόνο να κερδίσουν...

Σε μια κοινωνία, στην οποία κράτος και κεφάλαιο επενδύουν στον πόλεμο. Την ίδια ώρα που ο ρατσισμός και ο φασισμός ξανασηκώνουν κεφάλι και ανάμεσα στους φτωχούς: Σεξισμός, κακοποίηση, επιθέσεις σε ΛΟΑΤΚΙ άτομα, μίσος για μετανάστριες και μετανάστες. Σε μια πατριарχική κοινωνία που προσπερνά, ως κάτι σύνηθες, τις γυναικοκτονίες...

Βιώνοντας την εφηβεία με φόβο και απομόνωση. Χωρίς αλληλεγγύη και συντροφικότητα μες την κρεατομηχανή του εξεταστικοκεντρικού συστήματος. Σε ένα απαξιωμένο κρατικό σχολείο, για να αυξηθεί η πελατεία των ιδιωτικών σχολείων. Ιδιωτικών σχολείων με εκατοντάδες απολύσεις και φρονηματικές διώξεις εργαζομένων. Ιδιωτικών σχολείων που μετατρέπονται σε... πλυντήρια του κεφαλαίου, όπου τα αφεντικά κρύβονται πίσω από funds και την ανωνυμία των πολυεθνικών. Σε φροντιστήρια που αναπαράγουν την κυρίαρχη ιδεολογία των «επιτυχημένων» που τους περιμένει ο παράδεισος του καπιταλισμού που αλλοτριώνει, αλλά και πουλάνε το εμπόρευμα της «πίεσης», όπως το ευαγές ίδρυμα των νοτίων, για να ικανοποιήσουν τη ματαιοδοξία και τον ναρκισσισμό μιας πατριαρχικής κοινωνίας...

Θα το πούμε ξανά: Ο κόσμος αυτός δεν αλλάζει ούτε με ψηφοδέλτια, ούτε με περσόνες, ούτε με μηχανισμούς. Ο ακηδεμόνευτος αγώνας έχει τίμημα, αλλά δίνεται συλλογικά και από τα κάτω...

Άνεργες, άνεργοι, εργαζόμενες, εργαζόμενοι στην ιδιωτική εκπαίδευση να σταθούμε:

Ενάντια στην απομόνωση.

Ενάντια στον φασισμό, τον ρατσισμό και τον σεξισμό.

Ενάντια στην κρατική και εργοδοτική τρομοκρατία.

Ενάντια στον πόλεμο.

Δίπλα στις μαθήτριες και στους μαθητές μας.

Διδάσκοντας Αξιοπρέπεια, Αντίσταση, Ταξική Αλληλεγγύη

Για να μην περάσει ο τρόμος και ο φόβος...

✎ **Πρωτοβουλία εργαζομένων και ανέργων στην ιδιωτική εκπαίδευση**
<https://erganidekp.wordpress.com/>

«Έχουμε αφήσει το αίμα μας στον δρόμο»

Συζήτηση με την Ήβη Καισερλή – Μέρος 3ο

Έχουμε κάνει διάφορες κουβέντες ανά διαστήματα με την Ήβη Καισερλή, μιας που συναντιόμαστε στον Δρόμο. Σκεφτήκαμε να καταγράψουμε μία και έτσι, συναντηθήκαμε αυτή τη φορά για αυτή τη «συνέντευξη». Το χειμαρρώδες ύφος και η καθαρή ματιά της Ήβης είναι από τα χαρακτηριστικά που βάλαμε σε προτεραιότητα ώστε να αποδοθούν στον γραπτό λόγο. Αντί για μια «πετσοκομμένη», λοιπόν, περίληψη της συζήτησης, που «θα χώραγε μεν στα όρια του φύλ(λ)ου αλλά θα έχανε τα ποιοτικά της χαρακτηριστικά», επιλέξαμε να τη δημοσιεύσουμε σε αυτοτελείς συνέχειες. Εδώ το Μέρος 3ο. Καλή απόλαυση!

Το φύλο πιστεύεις είναι επιλογή; Πώς το λες; «Όταν το φύλο σου δεν είναι αυτό που σου έχει «ανατεθεί» κατά τη γέννηση;»

Κατά τη γέννηση. Από εκεί και πέρα δεν είναι επιλογή για τον περισσότερο κόσμο, γιατί οι περισσότεροι ξέρουν ποιο είναι το πραγματικό τους φύλο από πολύ νεαρή ηλικία. Αλλά ακόμη και αν η συνειδητοποίηση αυτή έρχεται σε μεγάλη ηλικία, πάλι θεωρώ ότι δεν συνιστά σε επιλογή αυτό, παρά σε συνειδητοποίηση μιας κατάστασης που προϋπήρχε, που ήτανε λανθάνουσα.

Ενδιαφέρουσα προσέγγιση.

Ενδιαφέρουσα και λιγότερο επικίνδυνη. Δεν είναι επιλογή, γιατί με το να λες ότι το φύλο είναι επιλογή, μπορεί να εργαλειοποιηθεί αρνητικά απέναντί σου. Και να σου πουν ότι εφόσον είναι επιλογή, για να κάνεις αυτήν την επιλογή, καλύτερα να είσαι σε μια ηλικία ωριμότητας και να αρχίσεις να συντίθενται όροι που να αμφισβητούν το βίωμά σου, την ταυτότητά σου, την ίδια, αυτό που νιώθεις, που μπορεί να το νιώθεις από όσο μπορείς και θυμάσαι ή έχεις νόηση, ας πούμε.

Θα έδινες ορισμό για τη γυναίκα;

Δεν θα έδινα, όχι. Αν πρέπει να δώσω έναν ορισμό θα είναι εντελώς βιολογικός και αυτό είναι πολύ ενάντια σε αυτό που πιστεύω και που θέλω να πραγματεύομαι. Για μένα είναι εγκεφαλική η κατάσταση του φύλου. Δεν μπορώ να πω μόνο για τη γυναίκα γιατί δεν υπάρχει μόνο ένα φύλο. Δεν είναι μόνο το γυναικείο φύλο. Κατάλαβες; Υπάρχουν και τρανς άνδρες που το ξέρουν ότι είναι άνδρες από τη στιγμή που αρχίζουν να έχουν νόηση, καταλαβαίνουν, θυμούνται και ζουν. Το ίδιο πράγμα είναι. Η αίσθηση του φύλου για μένα είναι κάτι πολύ εγκεφαλικό. Είναι κάτι που το νιώθεις, που είναι έμφυτο. Δεν είναι επίκτητο, ας πούμε.

Και το επίκτητο έχει να κάνει και με το πολύ απλό «το μπλε για τα αγόρια, ροζ για τα κορίτσια». Κι

αυτό είναι κάτι επίκτητο που σου φοριέται. Όπως και το πώς πρέπει να συμπεριφέρεσαι από τη στιγμή που γεννιέσαι, ξέρω 'γω, στο αντίθετο φύλο. Τι παιχνίδια θα έχεις, τι επιτρέπεται να κάνεις, με τι επιτρέπεται να κλαις, με τι επιτρέπεται να συγκινείσαι, τι συμπεριφορές θα έχεις. Τι είναι πιο αποδεκτό σαν «ανδρική» συμπεριφορά ή σαν πιο «γυναικεία». Τι απαγορεύεται! Άκου «απαγορεύεται» για ένα παιδί, ξέρω εγώ! Άκου πράγμα τώρα «Δεν θα το κάνεις αυτό γιατί δεν το κάνουν τα αγόρια»!

Αυτό σε διαμορφώνει. Άμα σου γεμίζουν το κεφάλι σου από μικρή ηλικία με σκατά, με έναν κουβά σκατά θα μεγαλώσεις για εγκέφαλο. Είναι πολύ αλήθεια και το λέω σαν άτομο που έχω κάνει πολύ μεγάλη προσπάθεια για να αποτάξω όλα τα εντυπωμένα σκατά, όλα αυτά τα θρησκευτικά, εθνικά, φυλετικά, τα του φύλου, πατριαρχικά. Πολύ δουλειά. Και τσάμπα κούραση. Για ποιο λόγο να το κάνω όλο αυτό; Επειδή είναι μαλάκες γύρω μου και με κάνουνε μαλάκα από παιδί; Γιατί να το ζήσω όλο αυτό; Χαμένος χρόνος.

“Freeze Frame, Screen Kiss”, της Sevina Tzanou (2022)

Κλειδωνόμουν θυμάμαι σε κάποια φάση σε νεαρή ηλικία και έκλαιγα όταν έδειχναν τα πάθη του Ιησού Χριστού. Γιατί; Και εγώ πίστευα. Γιατί επειδή είμαι έτσι εμένα δεν με δέχεται ο Χριστός; Άκου αγκύλωση! Γιατί να το περάσω αυτό το πράγμα; Για ποιο λόγο να το ζήσω αυτό; Να περάσω αυτό το τραύμα; Αφού ούτε Θεός υπάρχει, ούτε μαλακίες τέτοιες ισχύουν.

Επίσης, αν είναι έτσι, τον θέλω αυτόν τον Θεό; Μάλλον όχι.

Δεν θέλω τίποτα από όλα αυτά.

Είναι πολύ απλό το ερώτημα «γιατί να το περάσω εγώ όλο αυτό; Γιατί να το αντιμετωπίσω;»

Ναι, γιατί να με πείσουν ότι εγώ είμαι κάτι που δεν χωράει σε τίποτα; Και ότι πρέπει να ντρέπομαι ή να νιώθω ενοχές; Έρχονται και μου κουνάνε τώρα το δάχτυλο και μου μιλάνε για ηθική, για το σεξ, για το ένα ή για το άλλο. Αφού αυτές, μωρή, είναι εικαστικοί. Εικαστικοί -πώς να το πω, τα εικάζουν αυτά. Τα πραγματεύονται, τα φιλοσοφούν, τα εικάζουν. Και άλλες, διδακτώρασες της Παντείου, αρχιτεκτόνισσες, και άλλες τέτοιες «άριστες». Για τη συναίνεση, για τη διαθεσιμότητα, για την έκφραση της σεξουαλικής επιθυμίας, για τη δαιμονοποίηση της σεξουαλικότητας των εφήβων...

Άνθρωποι λες και δεν έχουν περάσει εφηβεία, προ εφηβεία ή μετεφηβεία. Που δεν αυτοϊκανοποιήθηκαν. Που δεν έχουν εξερευνήσει τον εαυτό τους. Που δεν έχουν φαντασθεί. Τι μου λες μαρή εμένα τώρα; Που το έχουν ξεχάσει λίγο αυτό ό,τι έχει συμβεί. Δεν είναι ακραίο όμως; Βλαμμένο δεν είναι αυτό το πράγμα; Δεν πασπατεύουν όταν ήσουν μικρή; Τι λες την άλλη πουτάνα επειδή κάνει σεξ στα 17-18 της; Θέλει και το κάνει. Και είναι αυτή πουτάνα; Εσύ δεν ήσουν πουτάνα όταν εξερευνούσες το σώμα σου, να δεις πως δουλεύει; Που φαντασιωνόσουν διάφορα; Ό,τι τι; Δεν φαντασιώθηκες εσύ; Δεν. Αλλού. Αλλού αυτά.

Δεν είναι λίγο βλακεία όλα αυτά; Είμαι πολύ χύμα; Συγγνώμη αν σας κάνω να αισθάνεστε άβολα.

Καθόλου. Ακριβώς το αντίθετο συμβαίνει, νιώθουμε καλά.

Το ζήτημα είναι να μην ντρέπεται ένα παιδί για το σώμα του. Δεν ξέρω. Εγώ τα λέω τώρα αλλά δεν ξέρω ποιος είναι και ο σωστός τρόπος να μεγαλώνεις ένα παιδί. Ούτε εγώ ξέρω. Και για έναν σκεπτόμενο γονέα, νομίζω ότι είναι δύσκολο πράγμα.

Κανείς δεν ξέρει πώς να το κάνει.

Δεν είναι πολύ επιλογή το φύλο. Και νομίζω ότι αν τα παιδιά δεν είχαν πρόσβαση στην πληροφορία από τόσο νωρίς, να ξέρουν ότι «αυτό πρέπει» και «αυτό πρέπει να νιώθουν», δεν θα τα ένοιαζε. Δεν ενδιαφέρονται τα ίδια να έχουν μια πολύ συγκεκριμένη ταυτότητα. Νομίζω ότι αν δεν προϋπήρχε όλη αυτή η μαλακισμένη κατήχηση σε σχέση με το φύλο, τα περισσότερα παιδιά θα κατέληγαν να είναι non-binary άτομα.

Η συνέχεια στο επόμενο φύλλο!

■/ όλες οι τσούλες της γης

«ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΒΙΑΣΤΩΝ»

Τον Μάρτιο του 2026 το CNN δημοσίευσε έρευνα σύμφωνα με την οποία άνδρες από όλον τον κόσμο συγκεντρώνονταν σε ιδιωτικές συνομιλίες, μέσω της εφαρμογής Telegram, με σκοπό την ανταλλαγή συμβουλών σχετικά με τη νάρκωση και, στη συνέχεια, τη βιντεοσκόπηση της σεξουαλικής κακοποίησης των συντρόφων τους ενώ ήταν αναίσθητες. Μάλιστα, πολλοί από αυτούς δημοσιεύουν τους βιασμούς των συντρόφων τους με χρηματικό αντάλλαγμα, ενώ άλλοι πωλούν ναρκωτικά και υπνωτικά χάπια σε ενδιαφερόμενους. Ο ιστότοπος είχε περίπου 62 εκατομμύρια επισκέψεις μόνο τον Φεβρουάριο, ενώ οι έρευνες δείχνουν ότι ορισμένες μορφές πορνογραφίας έχουν εδώ και καιρό κανονικοποιησει τη βία κατά των γυναικών ως μορφή ψυχαγωγίας, και οι αλγόριθμοι που ευνοούν το ακραίο περιεχόμενο προωθούν ακόμη περισσότερο υλικό σεξουαλικής εκμετάλλευσης και κακοποίησης γυναικών στο ευρύ κοινό.

Αφορμή της έρευνας στάθηκε η υπόθεση κακοποίησης της Ζιζέλ Πελικό, η οποία άρχισε να αποκαλύπτεται το 2020, όταν συνελήφθη ο -τότε- σύζυγός της Ντομινίκ Πελικό. Η Ζιζέλ Πελικό κακοποιούνταν για σχεδόν μια δεκαετία από τον σύζυγό της, χωρίς η ίδια να γνωρίζει τι της συνέβαινε. Ο Ντομινίκ Πελικό τη νάρκωνε συστηματικά για χρόνια, ώστε να είναι αναίσθητη και στη συνέχεια καλούσε άλλους άνδρες, μέσω διαδικτυακών πλατφορμών, για να τη βιάσουν.

Δυστυχώς, μέχρι και σήμερα δεν έχει βρεθεί οριστική λύση σχετικά με την ύπαρξη τέτοιων πλατφορμών και ιστοσελίδων, οι οποίες χρησιμοποιούνται για τη διάδοση και την οργάνωση παράνομου, βίαιου και κακοποιητικού περιεχομένου. Παρότι κάποιες πλατφόρμες ερευνώνται ή αφαιρούνται, συνεχίζουν να λειτουργούν ή να εμφανίζονται νέες, λόγω νομικών κενών, ανωνυμίας και περιορισμένης ευθύνης των παρόχων. Έτσι, συνεχίζεται ο κύκλος της σεξουαλικής εκμετάλλευσης και κακοποίησης.

Επιστράτευση γυναικών στην Ελλάδα

Στις 11 Μαρτίου 2026, το Γενικό Επιτελείο Στρατού (ΓΕΣ) κυκλοφόρησε βίντεο με στόχο την πρόσκληση των Ελληνίδων για εθελοντική στράτευση. Συγκεκριμένα, γυναίκες ηλικίας 20 έως 26 ετών, μπορούν να υπηρετούν εθελοντικά, για 12 μήνες. Η κυβέρνηση παρουσιάζει αυτό το μέτρο ως βήμα προς την ισότητα των δύο φύλων. Πρόκειται για συγκυρία; Κάθε άλλο. Η Ελλάδα εμπλέκεται ενεργά στον εγκληματικό ιμπεριαλιστικό πόλεμο που διεξάγουν οι ΗΠΑ και το Ισραήλ στην Ανατολή.

«[...] Οι περισσότερες και οι περισσότεροι ακούσαμε τις ανακοινώσεις σχετικά με τις τελευταίες αλ-

λαγές του Υπουργείου Άμυνας για τη στράτευση. Το εν λόγω σχέδιο νόμου έχει το όνομα «Χάρτης Μετάβασης των Ενόπλων Δυνάμεων στη Νέα Εποχή» και ψηφίστηκε πραγματικά σε μία «νέα εποχή» όπου ο πλανήτης φλέγεται και όλα τα κράτη σπεύδουν να προετοιμαστούν. Το νομοσχέδιο συνοπτικά δυσκολεύει τις αναβολές, την εξαγορά θητείας και το 15, προσπαθεί να εκσυγχρονίσει την εκπαίδευση και γενικότερα την οργάνωση των ενόπλων δυνάμεων, αυξάνει τους μισθούς δίνοντας νέα κίνητρα για στράτευση, επιπλέον αυξάνει τον αριθμό των έφεδρων. Κι αν ήταν ήδη για κάποιους μια δύσκολη υπόθεση ο στρατός, τώρα έρχονται να την δυσκολέψουν ακόμη περισσότερο. [...]

Η εθελοντική (για την ώρα) στράτευση γυναικών μπορεί να ακούγεται ένα μέτρο εκσυγχρονισμού της κοινωνίας και των θεσμών εν έτη 2026, αλλά η λογική πίσω από αυτή δεν είναι και τόσο πρωτότυπη. Οι γυναίκες της εργατικής τάξης σε κάθε πόλεμο της ιστορίας ήταν μια μεγάλη δεξαμενή ανθρώπινου δυναμικού που μπορούσε να διοχετευτεί προς πάσα κατεύθυνση για τις ανάγκες του πολέμου. [...]

Η ισότητα στον στρατό σημαίνει

ισότητα στην καταπίεση

Δεν θα γίνουμε μηχανές παραγωγής στρατιωτών

Λευτεριά στην Παλαιστίνη

*το παραπάνω είναι απόσπασμα του κειμένου που μοιράστηκε από μέλη της αυτόνομης γυναικείας ομάδας «Lass' attack», φίλες & συντρόφια, σε σχολεία στο Ηράκλειο. Ολόκληρο εδώ: https://lassattack.espinblogs.net/files/2026/05/oute_me_stoles_oute_me_podies.pdf

Η Τέχνη της Ρωσίας είναι ΑΙΜΑ

Οι Pussy Riot και η ουκρανική φεμινιστική συλλογικότητα FEMEN πραγματοποίησαν αντικαθεστωτική διαμαρτυρία, έξω από το ρωσικό περίπτερο, κατά την διάρκεια της 61ης έκθεσης στην Μπιενάλε της Βενετίας. Η Ναντια Τολονόκοβα, μέλος των Pussy Riot, δήλωσε ότι η ιταλική κυβέρνηση θα έπρεπε να απομακρύνει από το περίπτερο τους εκπροσώπους της Ρωσίας του Πούτιν και «αντ' αυτού

να παρουσιάσει τα έργα των Ρώσων κρατουμένων που τώρα σαπίζουν στις φυλακές επειδή τάχθηκαν ενάντια στον εγκληματικό πόλεμο της Ρωσίας στην Ουκρανία».

Η FEMEN και οι Pussy Riot στην διαμαρτυρία έξω από το περίπτερο της Μπιενάλε Βενετίας.
Φωτογραφία: Courtesy Pussy Riot
Taisiya Krugovnykh & Vasily Bogotov

[Κολωνός, Αθήνα] 28 Φεβρουαρίου 2026, η 31χρονη Νεκταρία βρέθηκε νεκρή στο σπίτι της. Ο δολοφόνος ήταν ο σύντροφος της, ο οποίος αρχικά ισχυρίστηκε ότι η Νεκταρία έπεσε από τις σκάλες. Η γυναίκα είχε σοβαρά χτυπήματα στην πλάτη και το κεφάλι.

[Αγία Βαρβάρα, Ηράκλειο] 22 Απριλίου 2026, η 43χρονη Ελευθερία Πακουμάκη, η οποία αγνοούνταν κάποιες μέρες, βρέθηκε νεκρή μέσα στο αυτοκίνητο της. Ο δολοφόνος ήταν ο πρώην σύντροφος της, ο οποίος την πυροβόλησε στο κεφάλι και την άφησε στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, σκεπασμένη με το μπουφάν της. Ο ίδιος αυτοκτόνησε λίγες μέρες μετά.

ΟΤΑΝ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ, ΟΛΕΣ ΞΕΡΟΥΜΕ ΤΙ ΕΧΕΙ ΣΥΜΒΕΙ

[Καλαμάτα] 1η Ιουνίου 2026, η 39χρονη Βασιλική Κ. βρέθηκε νεκρή στο σπίτι της, στο διπλανό δωμάτιο από αυτό που βρίσκονταν τα δύο μικρά παιδιά της. Ο δολοφόνος είναι ο άντρας της, ο οποίος όπως λένε οι γείτονες τη ζήλευε «υπερβολικά» και «θεωρούσε ότι τον απατούσε». Στη συντριπτική τους πλειοψηφία ακόμα και τα συστημικά μίντια χαρακτήρισαν τη δολοφονία, ως γυναικοκτονία. Αναγνωρίζεται με έναν τρόπο, δηλαδή, ακόμα και από τους πιο δύσπιστους (όχι τυχαία σε αρσενικό γένος) πως υπάρχει σχέση μεταξύ αιτίου και αποτελέσματος για την «ανθρωποκτονία από πρόθεση», όπως παλαιολιθικά επιμένει να χρησιμοποιεί το νομικό/δικαστικό σύμπλεγμα. Και αυτό δεν είναι άλλο από το ότι τη σκότωσε επειδή είναι γυναίκα.

Εργατικά Νέα

[Χανιά, 01/06] Το ποτήρι γέμισε, η οργή ξεχείλισε

Άλλος ένας συνάδελφός μας ξεκίνησε το πρωί για το μεροκάματο για να δει πως θα ζήσει αυτός και η οικογένειά του στο ασφυκτικό κλίμα ακρίβειας και αντί να γυρίσει σπίτι του σήμερα, να είναι από χθες στην ΜΕΘ και να καταλήξει σήμερα το πρωί.

Το εργατικό ατύχημα εξελίχθηκε σε ανακαίνιση μεγάλης αλυσίδας s/m στους Αγίους Αποστόλους (σσ.: εντελώς τουριστικοποιημένο προάστιο). Για άλλη μια φορά το συγκεκριμένο εργατικό ατύχημα οφείλεται στην εντατικοποίηση της δουλειάς μας που έχει οδηγηθεί ο κλάδος από τις πολιτικές που εφαρμόζονται όλα αυτά τα χρόνια. Το εργατικό ατύχημα πραγματοποιήθηκε μετά τις 17:30 το απόγευμα. Αυτή είναι η εξέλιξη που ευαγγελίζονται όλοι. Ένας άνθρωπος 69 χρονών να δουλεύει μέχρι το απόγευμα για να συμπληρώσει το εισόδημα του!! Μετά θα λένε φταίει η τύχη και η κακιά ώρα!

Η ανάπτυξή τους τσακίζει τις ζωές μας: Το χειρότερο είναι ότι αν δεν έκανε παρέμβαση το σωματείο μας, οι εργασίες στο s/m θα συνεχιζόταν κανονικά μέχρι αργά το βράδυ με τον συνάδελφό τους να χαροπαλεύει στην εντατική. Έχει τεράστιες ευθύνες η Κυβέρνηση και όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις που έχουν κάνει σμπαραλία όλα τα δικαιώματα των εργατών στο όνομα της κερδοφορίας των μεγαλοκαρχαριών.

Ευχόμαστε στην οικογένεια τα θερμά μας συλλυπητήρια.

Απαιτούμε:

- Να μοιραστούν τα υπέρ αγνώστων ένσημα για να βγουν στην σύνταξη οι μεγάλοι συνάδελφοί μας
- Στελέχωση της επιθεώρησης εργασίας, ώστε να μπορεί να κάνει τους απαιτούμενους ελέγχους
- Όχι άλλο στους ανασφάλιστους εργάτες στον κλάδο μας
- Όλοι στην κλαδική απεργία στις 24/6
- Όχι άλλο αίμα εργατών

Ένωση Οικοδόμων Νομού Χανίων

[Κιάτο, 03/04]

Εργάτρια σε εργοστάσιο τραυματίστηκε βαριά όταν τα μαλλιά της πιάστηκαν σε μηχανήμα, με αποτέλεσμα να της αφαιρεθεί το δέρμα από το σβέρκο μέχρι το κεφάλι. Σύμφωνα με τον πρόεδρο της ΠΟΕΔΥΝ: «Οι δύο άνθρωποι που τη συνόδευαν είπαν ότι τη βρήκαν στον δρόμο, ενώ τελικά ήταν εργαζόμενοι στο εργοστάσιο που συνέβη το ατύχημα. Είπαν ψέματα για να μην αποκαλύψουν ότι το ατύχημα έγινε στο εργοστάσιο. Η γυναίκα δε μίλαγε, ούτε ο σύζυγός της που πήγε μετά. [...] Το ζήτημα είναι ότι τα αφεντικά της δεν εμφανίστηκαν ούτε στο Κιάτο, ούτε στην Κόρινθο. Είδαμε στο “Τέννηματάς” ότι η γυναίκα είναι ανασφάλιστη. Εμείς ειδοποιήσαμε την αστυνομία, μέχρι χθες που αποκάλυψε το ατύχημα δεν είδα να κινητοποιείται κανένας μηχανισμός».

[Κόρινθος, 29/05]

Τρεις εργαζόμενοι σε εργοστάσιο ανακύκλωσης εκτέθηκαν σε αναθυμιάσεις αμμωνίας και αντιμετώπιζον σοβαρά αναπνευστικά προβλήματα. Η διαρροή αμμωνίας προκλήθηκε μετά από έκρηξη σε επαγγελματικό ψυκτικό σύστημα, που λειτουργούσε στον χώρο του εργοστασίου. Η κατάσταση ενός εκ των εργαζομένων είναι σοβαρή και αποφασίστηκε η διακομίδή του σε νοσοκομείο της Αθήνας.

[18/05, Αθήνα]

52χρονος εργαζόμενος σε εταιρεία ρεύματος απανθρακώθηκε έπειτα από έκρηξη

ξη που έγινε την ώρα που εκτελούσε εργασίες συντήρησης σε υποσταθμό της ΔΕΔΔΗΕ. Την ίδια μέρα, σχεδόν ταυτόχρονα, μεταλλεργάτης στο συνεργείο Arco, τραυματίστηκε στο κεφάλι, κατά τη διάρκεια εργασιών σε πλοίο στη Δραπετσώνα.

Η Πρωτοβουλία Συντροφισμών-συντρόφων Κορίνθου, με αφορμή τη δολοφονία του 52χρονου, έκανε παρέμβαση με τρικάκια στον ΔΕΔΔΗΕ Κορίνθου. Σε ανάρτησή της αναφέρει: «[...] Άλλος ένας άνθρωπος της τάξης μας, ένας συνάδελφος μας, σκοτώνεται στο μεροκάματο ως συνέπεια των συνθηκών εντατικοποίησης και επισφάλειας στην εργασία. Εδώ και καιρό τα σωματεία των εργαζομένων στον ΔΕΔΔΗΕ κάνουν λόγο για ελλιπή μέτρα ασφαλείας. Μηχανήματα «σαπάκια», εξοντωτικές συνθήκες, μειωμένο εργατικό δυναμικό στους χώρους δουλειάς είναι οι συνθήκες πολέμου που επιβάλλει το κράτος και το κεφάλαιο στην τάξη μας, για να αυξάνει τα κέρδη του. Από τη μεριά των από τα κάτω, πρέπει να καταστήσουμε σαφές ότι οι δολοφονημένοι και οι δολοφονημένες δεν θα γίνουν άλλη μια στατιστική για το κράτος και τα αφεντικά. Κάθε νεκρός στους χώρους εργασίας αποτελεί και μια αιτία πολέμου για την τάξη μας».

<https://athens.indymedia.org/post/1641405/>

[30/05, Αθήνα]

Η αυτοοργάνωση είναι το όπλο μας ενάντια σε αφεντικά και κράτος

«Στις 2 Ιουνίου είναι προγραμματισμένη η εκδίκαση της έφεσης που έχουν καταθέσει οι τρεις απολυμένοι/ες του Documento, διεκδικώντας την επαναπρόσληψή τους. Ο εργοδότης Κώστας Βαξεβάνης δεν κατέθεσε το συνολικό ποσό που επιδίκασε το Δικαστήριο στους εργαζόμενους, ούτε δέχθηκε να προχωρήσει στην επαναπρόσληψή τους, επιβεβαιώνοντας τον εκδικητικό χαρακτήρα των απολύσεων λόγω της συνδικαλιστικής τους δράσης. [...]

Στην υπόθεση επέστρεψε ξανά ως δικηγόρος του Documento η ακροδεξιά Μαρία Γρατσία, πρώην υποψήφια με το κόμμα Νίκη και «δεξί χέρι» της Μαρίας Καρυστιανού στο νέο της κόμμα.

Εκκρεμεί η υπόθεση άλλων δύο συναδέλφων – του πρώην συνδικαλιστικού εκπροσώπου της εφημερίδας που απολύθηκε και λοιδορήθηκε δημόσια και της συναδέλφισσας που τον υπερασπίστηκε και απολύθηκε την ίδια μέρα μετά από συνέλευση εργαζομένων παρουσία της ΕΣΗΕΑ– οι οποίοι διεκδικούν επίσης να κριθούν άκυρες οι απολύσεις τους και να επιστρέψουν στις θέσεις εργασίας τους.

Από την πλευρά μας, θα συνεχίσουμε να στεκόμαστε αποφασιστικά στο πλευρό των πέντε συναδέλφων και να προτάσσουμε την αυτοοργάνωση στους χώρους δουλειάς χωρίς «έντιμους συμβιβασμούς» και αυταπάτες για τη διαμεσολάβηση κομμάτων και γραφειοκρατικών σωματείων.»

Συνέλευση Εργαζομένων, Ανέργων, Φοιτητών στα ΜΜΕ (ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΣΗΕΑ)

katalipsiesiea.espivblogs.net

[Ιούνιος '26] Απλήρωτη και αδήλωτη εργασία στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών (ΑΣΚΤ)

«Δυο μέρες πριν το τέλος των μαθημάτων του εαρινού εξαμήνου και εκεί που δεν το ξαναπερίμενε κανείς, μπαίνουμε στη Διαύγεια και βλέπουμε κάτι συμβάσεις να έχουν ανακληθεί. Αυτές οι ανακλήσεις ακυρώνουν τις συμβάσεις εργασίας με τη σχολή των εντεταλμένων διδασκόντων, τα οποία διδάσκουν μαθήματα επιλογής. Αυτό σημαίνει ότι αυτά τα μαθήματα που παρακολουθήσαμε στο εαρινό εξάμηνο ακυρώνονται και δεν καταχωρούνται. Επιπλέον, η εργασία των διδασκόντων θεωρείται άκυρη και μένει στο κενό, με τα εργαζόμενα να έχουν δουλέψει απλήρωτες και αδήλωτες ώρες όλο το εξάμηνο. [...]

Όλα αυτά δηλώνουν καταφανώς την ήδη γνωστή στάση της πρυτάνεως Ερατούς Χατζησάββα απέναντι στα εργασιακά δικαιώματα όσων δουλεύουν στην ΑΣΚΤ. Δεν υπάρχει κανένα απολύτως ενδιαφέρον για το άγχος και την αβεβαιότητα της εργασιακής συνθήκης που τα εργαζόμενα αναγκάζονται να υπάρξουν μέσα της, όπως επίσης για την απλήρωτη εργασία και τις επιπτώσεις της στην επιβίωση αυτών των ανθρώπων και των μελών που είναι άμεσα εξαρτημένα από αυτούς».

Αναρχικά Φοιτητά ΑΣΚΤ
anarxikafoititaaskt@espiv.net

Ξύνοντας μαρσπιέδες // αποφεύγοντας πυρηνικά συλλογικό τραύμα, κρατική διαφθορά, μεσσιανισμός και ξερόγκαζα στους δρόμους του neo-Tokyo

–και αν ο κόσμος τελείωνε
θα σε ήθελα πλάι μου
και αν το πάρτι τελείωνε
και ο χρόνος μας πάνω στη γη,
θα ήθελα να σε κρατάω
–έτσι– έστω για λίγο
και να πεθάνω χαμογελώντας

Lady Gaga & Bruno Mars,
Die with a smile

Το Akira είναι ένα μετα-αποκαλυπτικό, cyberpunk anime που έκανε πρεμιέρα το 1989, σε σενάριο και σκηνοθεσία του mangaka Katsuhiro Otomo.

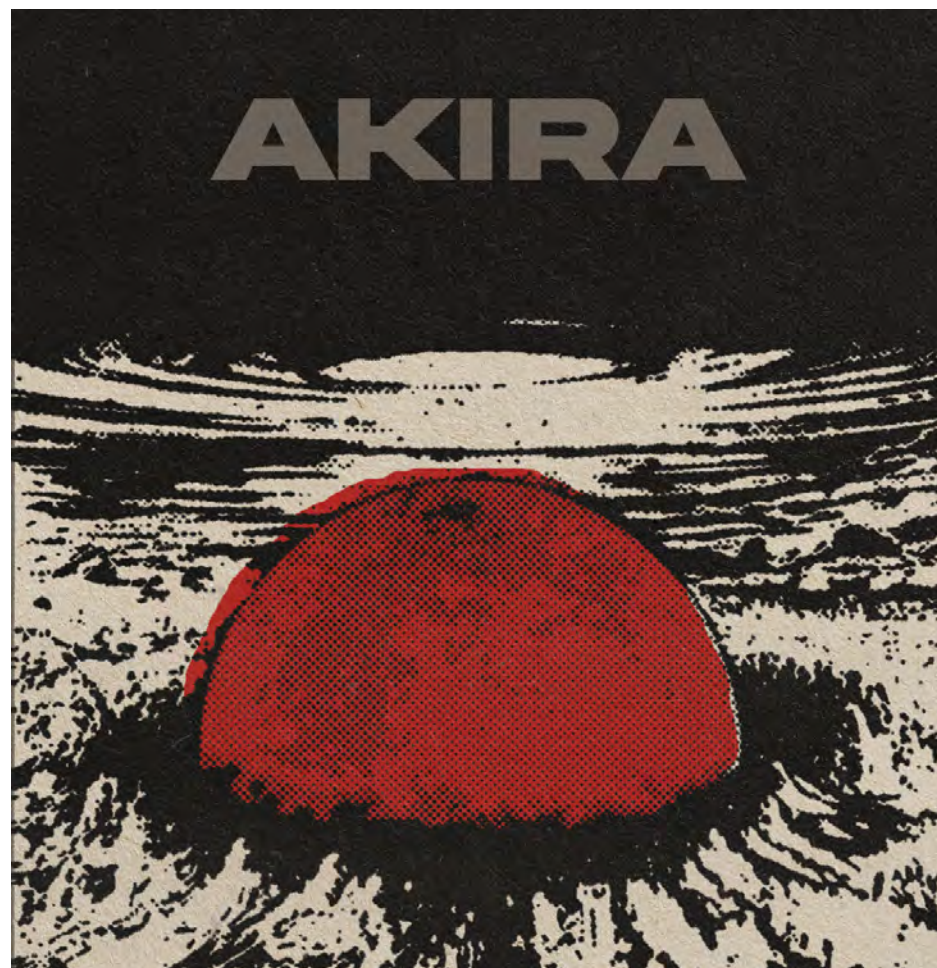
1988: Μία άνευ προηγουμένου, μυστηριώδης έκρηξη διαλύει ολοσχερώς το Τόκιο, φέρνοντας σαν αλυσιδωτή αντίδραση την έναρξη του 3ου Παγκοσμίου Πολέμου. Στις στάχτες του Τόκιο, θα ανοικοδομηθεί το Νεο-Τόκιο και η ροή της ιστορίας των χαρακτήρων ξεκινάει στο έτος 2019.

Οι χαρακτήρες που πρωτοπαρουσιάζονται αποτελούν μια συμμορία ανήλικων μηχανόβιων που, θέλοντας να σπάσουν τον ιαπωνικό κομφορμισμό που τους επιβάλλει το σχολείο, τριγυρνάνε στους δρόμους πάνω σε δύο ρόδες, σπέρνουν το χάος στον διάβα τους, καταναλώνουν αμφεταμίνες, κλέβουν τις μηχανές των ονείρων τους και συγκρούονται με άλλες συμμορίες, κάτι σαν τους druggs στο Κουρδιστό Πορτοκάλι.

Κεντρικοί ήρωες της ιστορίας είναι ο Kaneda και ο Tetsuo που μεγάλωσαν μαζί σε ορφανοτροφείο και έχουν αναπτύξει μια ανταγωνιστική σχέση μεγάλου – μικρού αδερφού. Αυτή η δυναμική τους φέρνει σε συχνές συγκρούσεις, καθώς ο Kaneda συνεχώς μειώνει τον Tetsuo, βάζοντάς τον σε μια διαλεκτική πως βιάζεται να μεγαλώσει, ώστε να κρατάει το ηθικό πλεονέκτημα του αρχηγού της συμμορίας. Βέβαια, παρά τα μεγάλα γεγονότα που καλείται ο Kaneda να αντιμετωπίσει μετά το ατύχημα του Tetsuo και την αρπαγή του από τον στρατό, δεν έχει ούτε αυτός χάσει ακόμα την παιδικότητά του. Ωστόσο, ο Otomo μας περιγράφει μια «διαστρεβλωμένη» ιστορία ενηλικίωσης η οποία, στην προκειμένη, αντί να επιφέρει εσωτερικό μέστωμα στον Tetsuo, τον οδηγεί στη θέωση. Και η θέωση, με τη σειρά της, φέρνει μια παραβολική ατομική έκρηξη αλλά και, κατά συνέπεια, απτή καταστροφή.

Ο Otomo δεν βιάζεται να ξετυλίξει την πλοκή και την αφήγηση μέσω των διαλόγων. Χτίζει εικονοπλαστικά τα τεράστια οικοδομικά μπλοκ του Νέο-Τόκιο, με τους μεγάλους, πολυπληθείς δρόμους, τα φώτα νέον, τα φαστφουντάδικα και τις αμέτρητες συγκρούσεις τις κοινωνίας με τις δυνάμεις καταστολής.

Η οπτική του αφήγηση έχει συνεχόμενα μικρά σημεία που, μέσα στον φρενιή ρυθμό, επιτίθενται στις αισθήσεις σου, όπως τα συνθήματα στους τοίχους που προτάσσουν την καταστολή των απεργιών, τη βαναυσότητα των μπάτσων και του στρατού και τη νεο-κορπορατική κουλτούρα της Ιαπωνικής κοινωνίας, με την τελευταία να είναι στιγματισμένη από το δίπολο της ανέχειας και των κολλαριστών πονακίμων. Ο Otomo υπαινίσσεται συνεχώς και διερωτάται, στήνοντας δευτερεύουσες ιστορίες, οι οποίες μπορεί να μην κεντροβαρίζουν πάντα στην εξέλιξη της πλοκής, όμως είναι όλες αλληλένδετες και δίνουν μια συνεκτική εικόνα της κοσμογονίας του. Από τη μία, η φιλοδοξία ενός στρατιωτικού, που δεν εμπιστεύεται το κράτος και τους ολιγάρχες του και ο οποίος, με την κρατική ανοχή, πραγματοποιεί πειράματα πάνω σε παιδιά για την τελει-

οποίηση και τον έλεγχο του καινούργιου υπερ-όπλου, αφού ο Akira (όπως μαθαίνουμε στην πορεία), με την έκρηξη που προκάλεσε το 1989, κατέστησε την πόλη αποκαϊδι, σαν τις ατομικές βόμβες Little Boy και Fat Man των Αμερικανών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, αντίστοιχα, το 1945. Από την άλλη, ένα κίνημα που ματώνει από την καταστολή, μια επαναστατική οργάνωση που υποκινείται από τη διαφθορά του συστήματος, και μια κοινωνία που ζει μες στην τεχνολογική πρόοδο, αλλά παράλληλα την πνίγουν τα σκουπίδια και η ρύπανση.

Η αλληγορική ύφανση της ιστορίας του Otomo αποτελεί κλασσικό παράδειγμα της cyberpunk λογοτεχνίας, όπου ούτε οι ήρωες, ούτε ο κόσμος δεν είναι τέλειοι και ηθικά ακέραιοι, όπου δεν χωρούν στρογγυλεμένες άκρες. Εδώ, η εξαθλίωση μπλέκεται με τον αλτρουισμό και ο ατομικισμός με το αδηφάγο τέρας της ανάπτυξης, με εικόνες-σοκ της απαρχής του ψυχρού πολέμου και της μετα-πυρηνικής φρίκης, οι οποίες ξεδιπλώνουν το ταπεινωτικό τραύμα που ακόμα και σήμερα παραμένει ανοιχτό, τόσο για την υφήλιο, αλλά πόσο μάλλον για την Ιαπωνία.

Αυτό που βλέπει ο Otomo, αποτελεί το βασικό προμήνυμα της επιστημονικής φαντασίας. Κρούει την καμπάνα της τεχνολογικής εξέλιξης και φανερώνει το διακρατικό παιχνίδι της τεχνολογικής υπεροχής, δίνοντας την επιλογή του «κουμπιού» στην τραγωδία που λέγεται κράτος και κεφάλαιο. Το σύμπαν που σκισάρει καταδεικνύει μια κοινωνία μπερδεμένη και κατακερματισμένη, με το καίριο δίλημμα στο επίκεντρο: Είτε θα αγωνιστείς για να σταματήσεις την καταστροφή, είτε θα περιμένεις εσχατολογικά την πυρηνική σύντηξη.

■/ μέι-τζορ

Χρόνος παρών και χρόνος παρελθόν
Είναι ίσως και οι δυο παρόντες στον χρόνο
τον μέλλοντα,
Και ο μέλλον χρόνος περιέχεται στον παρελθόντα χρόνο.
Αν όλος ο χρόνος είναι αιώνια παρών
Όλος ο χρόνος παραμένει ανεξαργώρωτος.
Ό,τι θα μπορούσε να ήταν είναι μια αφαίρεση

Που παραμένει αέναη δυνατότητα
Μόνο σε έναν κόσμο εικασιών.
Ό,τι θα μπορούσε να ήταν και ό,τι ήταν
Τείνουν προς ένα τέλος, που είναι πάντοτε παρόν.
Βήματα αντηχούν στη μνήμη
Στο μήκος του διαδρόμου που δεν πήραμε
T.S. Elliot

Ορφέας Πρωτοψάλτης
Παρόν
Ραντεβού στην Ιστορία

Νίκος Παλαιοκώστας (1960-2025) – Για πάντα αδάμαστος

Στις 26 Απρίλιου του 2025 «έφυγε» ο Νίκος Παλαιοκώστας έπειτα από σειρά προβλημάτων υγείας που αντιμετώπιζε. Το 2021 είχε αποφυλακιστεί από τις φυλακές του Αγίου Στεφάνου όπου βρισκόταν έγκλειστος για σχεδόν 16 χρόνια, εκτίοντας το υπόλοιπο της ποινής του σε κατ' οίκον περιορισμό στο πατρικό του σπίτι στο Μοσχόφυτο Τρικάλων.

Δεν πρόλαβες Νίκο να τριγυρίσεις ξανά, να ταξιδέψεις σε όλες εκείνες τις διαδρομές που χάραξες κυνηγημένος, τη σκαπουλάρι-σες για το αιώνιο ταξίδι, για πάντα αδάμαστος.

Άφησες πίσω άπλετο πείσμα και φως, να περπατάμε και στα πιο παχιά σκοτάδια της σύγχρονης καταστολής, μια βαριά παρακαταθήκη έμπρακτης αμφισβήτησης της κρατικής «παντοδυναμίας», ιστορίες αντοχής που ο θάνατος κι ο χρόνος δεν μπορούν να διαγράψουν.

Εδώ ακόμα πλάθουν νόμους, χτίζουν κλουβιά, για τον παραβατικό, τον ληστή, τον αναρχικό,

να συντηρείται ο μηχανισμός, να αντέχει το κράτος, ακόμα ξυπνάνε αγρίμια που δεν λένε να υποταχτούν, νέες αποστάσεις μετριοούνται, νέα μέσα σκαρφίζονται, σε μια ανεξέλεγκτη τάση για απελευθέρωση, ακόμα κοιτάμε τον ουρανό και μας τη δίνει, γιατί να 'ναι αυτός από πάνω.

Δίχως μεγαλοφροσύνες, με την έπαρση σβησμένη, το πέρασμά σου ζεστασιά και ανάσα για κάθε κρατούμενο, έμπνευση για κάθε φυγά, για κάθε συνωμοτική ματιά που ανθίζει ορμώμενη από το δίκιο, την αξιοπρέπεια, την ενσυναίσθηση.

Η θύμησή σου χαμόγελο και τσακμάκι. Δεν πρόκειται να αφήσουμε τη ζωή μας χαλάλι σε κανένα δόγμα και κανέναν αφέντη. Καλώς να ανταμωθούμε.

Λίγα λόγια για ένα αγρίμι, σπλάχνο της μητέρας γης, για τη χαρά της ελεύθερης βούλησης μπρος στη μιζέρια της μισθωτής σκλαβιάς.

Ίδιος ο χτύπος και το χρέος της καρδιάς μας.

✍/ Απάνετς

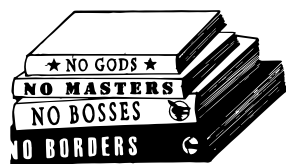

Υ.Γ. (Απόσπασμα από κλέφτικο τραγούδι)

Κλαίνε τα μαύρα τα βουνά, παρηγοριά δεν έχουν.
Δεν κλαίνε για το ψήλωμα, δεν κλαίνε για τα χιόνια,
η κλεφτουριά τ' αρνήθηκε και ροβολάει 'ς τους κάμπους.

...

«Βρε κάμπε αρρωστιάρικε, βρε κάμπε μαραζάρη,
με τη δική μου λεβεντιά να στολιστής γυρεύεις;
Για βγάλε τα στολίδια μου, δώ μου τη λεβεντιά μου,
μη λειώσω ούλα τα χιόνια μου και θάλασσα σε κάμω».

Νέες εκδόσεις

«Μέσα σε μια αγγλική φυλακή», Raymond McLaughlin, Ταμείο Αλληλεγγύης Φυλακισμένων και Διωκόμενων Αγωνιστών/στριών.

«Πυρηνική ενέργεια και πυρηνικά όπλα: Μια διαρκής απειλή», μπροσούρα από την Πρωτοβουλία αναρχικών συλλογικοτήτων ενάντια στη λεηλασία της φύσης.

«John Zerzan- Συλλογή κειμένων», εκδ. Khanjali.

«Με μάτια φλογερά
και ανύποταχτη ψυχή
με βλέμμα ακονισμένο
αναγεννημένο από στάχτες
Πλανίσει σε όνειρα και ιδέες
που έσβησαν νωρίς»

Αφιερωμένο στη μεγάλη μας αδερφή Γεωργία Κ.

Λίγα λόγια για τις εκδόσεις Khanjali

Ως αναρχική ομάδα Khanjali, που δραστηριοποιούμαστε στην πόλη της Θεσσαλονίκης από το φθινόπωρο του 2023, έχουμε ασχοληθεί με την επανέκδοση έντυπου υλικού που κρίνουμε πως η διανομή του αποτελεί σημαντικό εργαλείο για τη σύνδεση μεταξύ θεωρίας και πράξης. Οι εκδόσεις Khanjali προέκυψαν μέσα από έναν κύκλο συζητήσεων και την ανάγκη της ομάδας μας να ανοίξουμε ορισμένες θεματικές, που κατά τη γνώμη μας δεν δίνεται αρκετή βαρύτητα από τον α/α χώρο στην Ελλάδα. Ο σκοπός αυτού του εγχειρήματος είναι αφενώς η ενίσχυση της θεωρητικής κατάρτισης όσων θέτουν τον εαυτό τους απέναντι στο υπάρχον και την εξουσία, και αφετέρου η διάχυση ριζοσπαστικών πρακτικών. Θα θέλαμε το υλικό μας να διαδίδεται ελεύθερα με κάθε μέσο, αρκεί να μην έχει ως στόχο το οικονομικό κέρδος.
Επικοινωνία: complicitadinsurrecta@espinet

«Όταν η Αναρχία συζητά: Πρώτη πανελλαδική αναρχική συνάντηση ομάδων και ατόμων – Πάτρα 18-20 Απριλίου 1986», εκδ. Όσα είπαμε παλιά ισχύουν.

«Κινείται ο κόσμος; – Η αντίληψη της Ένωσης Κουρδικών Κοινοτήτων για την εξέλιξη του καπιταλιστικού πολέμου και την απελευθέρωση του Αμντουλάχ Οτσαλάν...», Συνέλευση αλληλεγγύης με τους πολιτικούς κρατούμενους, τις διωκόμενες αγωνίστριες και

τα έγκλειστα συντρόφια – από την Κατάληψη Ευαγγελισμού.. Το παρόν βιβλίο περιλαμβάνει συνεντεύξεις στελεχών του ΡΚΚ, οι οποίες συλλέχθηκαν και μεταφράστηκαν από το σύντροφο και αιχμάλωτο αγωνιστή Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη.

«Με αντίπαλο τις μυστικές υπηρεσίες: Σκέψεις από μια επίσκεψη στη Δυτική Όχθη», Ντ. Γκρέμπερ, Διατάραξη Κοινής Ειρήνης.

«Η ιστορία του κόμματος των Μαύρων Πανθήρων», Μ. Σιλ, εκδ Δαίμων του Τυπογραφείου.

«Ο πάπας Πίος Θ' πάει στον Παράδεισο», Π. Λαφάργκ, εκδ Δαίμων του Τυπογραφείου.

«Εμπρήστριες, οι γυναίκες της παρισινής Κομμούνας», εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου.

«Μπροστά στη λαιμητόμο», Β. Ούγκο, εκδ. Όλα για όλους.

«Από το ΚΡΑΚ στο ΡΗΓΜΑ – Οι αναρχικοί στα χρόνια της “Μεταπολίτευσης” (1974-1981)», Κ. Βασιλειάδης, εκδ. Ρήγμα.

«Μην περιμένετε την επανάσταση (δώδεκα χαράγματα αναρχοατομικισμού 1898-1908)», Α. Λιμπερτάντ, εκδ. Πανοπτικών.

«Ρωγμές στην ιστορία – Εξεγέρσεις και στοιχεία της καθημερινής ζωής των πληβείων της Ευρώπης από τον Μεσαίωνα ως τη Γαλλική Επανάσταση», Π. Σπυρόπουλος, εκδ. Πανοπτικών.

«Η μπάλα σε λάθος πόδια – Μια περιήγηση στα σκοτεινά δωμάτια του sportswashing», Δ. Ραπιδής, εκδ. Απρόβλεπτες. Ένα ταξίδι ιστορίας με την περιήγηση να ξεκινά από το 1920 και την Ιταλία του Μπενίτο Μουσολίνι. Προχωράμε στην Ισπανία του Φρανθίσκο Φράνκο, ανεβαίνουμε βορειότερα στη Γερμανία του Αδόλφου Χίτλερ, για να διασχίσουμε έπειτα τον Ατλαντικό Ωκεανό και να βρεθούμε πρώτα στην Αργεντινή του Χουάν Περόν και του Χόρχε Βιντέλα και στη συνέχεια στη Βραζιλία του Ζετούλιο Βάργκας. Συνεχίζουμε την περιήγησή μας επιστρέφοντας στην Ευρώπη και την Πορτογαλία του Αντόνιο Σαλαζάρ, περνάμε στην άλλη άκρη της υφηνίου, στην Κίνα, και τις πολιτικές του κομμουνιστικού καθεστώτος με αιχμή του δόρατος την ηγεσία του Σι Τζινπίνγκ, για να κλείσουμε με το Κατάρ και τη Σαουδική Αραβία.

«Ο ανομολόγητος εχθρός», Scalzone, Oreste, εκδ. Απατρίς. Το βιβλίο, αναφέρεται στη θωράκιση του ιταλικού κράτους απέναντι στον εσωτερικό εχθρό του, και

κυρίως απέναντι στην ένοπλη αμφισβήτηση του καθεστώτος, στα χρόνια της δεκαετίας του '70. Τότε που ένα μωσαϊκό του ανταγωνιστικού κινήματος, με κάθε τρόπο, τα έβαλε με τους θεσμούς, αμφισβήτησε στην πράξη και με διάρκεια το κρατικό μονοπώλιο στη βία, και πραγματοποίησε τη δική του «έφοδο στον ουρανό». Από τότε μέχρι σήμερα έχει κυλήσει πολύ νερό στον μύλο της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης. Η βαθυνόμενη καπιταλιστική κρίση, με αφετηρία στο μακρινό –πλέον– 2008, επιβάλλει από τα πάνω τεράστιους «μετασχηματισμούς» και «αναδιαρθρώσεις» στις σύγχρονες κοινωνίες. Στην πραγματικότητα αυτό σημαίνει κοινωνική πόλωση σε όλα τα επίπεδα, επομένως και όξυνση του κοινωνικού ανταγωνισμού. Η κρίση, άλλωστε, δεν ξεπερνιέται από μόνη της, και έρχεται να επιβαρύνει τους από τα κάτω, ως αδύναμους, χωρίς ενιαία στρατηγική και οργανωτικές προτάσεις. Πλούσιοι εναντίον φτωχών, προνομιούχοι εναντίον μη προνομιούχων. Απαξίωση της ανθρώπινης ζωής, και ζωές σε διαρκή επιφυλακή. Σε αυτό το πλαίσιο, η κατάσταση έκτακτης ανάγκης δεν αποτελεί παρέκκλιση από τη δημοκρατία, αλλά μια επιθετική αναπροσαρμογή της. Αν το δημοκρατικό πολίτευμα είναι η πολιτική μορφή του καπιταλισμού, τότε η έκτακτη ανάγκη είναι η πολιτική μορφή του καπιταλισμού σε κρίση. Όπως και αν χαρακτηρίζεται κατά καιρούς, η διαχείριση αυτή διατηρεί ξεκάθαρο τον χαρακτήρα επίθεσης του κράτους στην κοινωνία.

ORESTE SCALZONE και PAOLO PERSICHETTI

**ο ανομολόγητος
εχθρός**

Μυστρί

Κατοχικός στρατός καταφτάνει στην πόλη που ζεις , εμφανίζονται και αποκαλούνται ήρωες , λένε ότι θα σε σώσουν , θα διώξουν το ζυγό σου και θα σε ελευθερώσουν . Πολύ γρήγορα καταλαβαίνεις ότι δεν είναι σωτήρες , αλλά δυνάστες σαν τους προηγούμενους ή χειρότεροι ακόμα ,σε βιάζουν , σε σκοτώνουν και σε ωθούν σε μια κατάσταση εξαθλίωσης. Σε διώχνουν από τον τόπο που μεγάλωσες , από τις πεδιάδες και τα δάση που σε έμαθαν να αναπνέεις , από τα βουνά που αγάπησες και τέλος από τις θάλασσες που σε έμαθαν να είσαι ελεύθερος.

Προσπαθείς να ξεφύγεις , μπαίνεις σε μια σαπίοβάρκα να σωθείς , αν γλυτώσεις από τον πνιγμό και τις σφαίρες των συνόρων τότε θα ξεβραστείς σε κάποια παραλία χωρίς χαρτιά και χωρίς μέλλον αλλά τουλάχιστον “είμαι ζωντανός” θα σκέφτεσαι .Θα κάνεις τις χειρότερες δουλείες με ψίχουλα για μεροκάματο , θα δουλεύεις μέρα-νύχτα για να τα βγάλεις πέρα ,και τα αφεντικά σου θα νομίζουν ότι σου κάνουν και χάρη.

Θα θες να ξεχάσεις τι έχεις περάσει , είμαι ασφαλής θα λες . Τα βράδια εικόνες τρόμου θα σε επισκέπτονται , εικόνες που θα ήλπιζες να είχες αφήσει στο σημείο που ξεκίνησες . Ακούς αεροπλάνα να περνάνε , τρέχεις να καλυφτείς , βλέπεις σου είχε γίνει συνήθεια , τα αεροπλάνα πάντα σήμαιναν πόλεμο , και ο πόλεμος σημαίνει θάνατος και εάν όχι ο δικό σου τότε σίγουρα κάποιας άλλης .

Όλα αυτά είναι πλέον μακριά , έχεις συνηθίσει το μεροκάματο , και η οικοδομή δεν είναι τόσο κακή δουλεία , των χειμώνα φτιάχνεις δωμάτια ξενοδοχείων και Airbnb.

Μια μέρα καθώς έβαφες και έξυνες ένα ακόμη Airbnb τους αντίκρισες ξανά, στρατιώτες – στρατιώτες παντού , αυτήν την φορά δεν φόραγαν την στολή που τόσο καλά είχες καταγράψει στην μνήμη σου , αλλά ήσουν σίγουρος , τους είχες μάθει πάρα πολύ καλά , πως μοιάζουν , πως μιλάνε , είχες μάθει ακόμη και το πως μυρίζουν , πίστευες ότι τα είχες καταφέρει , ότι είχες ξεφύγει και ότι πλέον είσαι ασφαλής.

Τρεις μπάτσοι είναι πλέον από πάνω σου και σε χτυπάνε , τα μαλλιά σου αγγίζουν το πάτωμα , είναι πλέον βρεγμένα δεν μπορείς να καταλάβεις από τι , η μύτη σου είναι πλημμυρισμένη από την μυρωδιά του σιδήρου , ανοίγεις τα μάτια σου και τότε το βλέπεις , υπάρχει μια λίμνη αίματος δίπλα σου , ρίχνεις μια κλεφτή ματιά στο σώμα σου , γρήγορα καταλαβαίνεις ότι το αίμα δεν είναι δικό σου , ακούς τον ασύρματο των μπάτσων “Βρέθηκε νεκρός άνδρας στην παλιά πόλη , έχει ένα μυστρί καρφωμένο στο στέρνο του , George Hanson , η ταυτότητα του είναι στρατιωτική μάλλον ήρθε με το αεροπλανοφόρο”

■/Ωρίωνας

Μάτια κουρασμένα (στους εγκλωβισμούς της επαρχίας)

στα συντρόφια στη Θεσσαλονίκη

Τη γνώρισα μετά από 5 παλιές επισκέψεις
Μόνο τώρα
στην έκτη
κατάλαβα τη γοητεία της

Οι γνωριμίες πάντα κουβαλάνε τη μαγεία
του αβέβαιου
και όσο γνωρίζεις
οριοθετείς
και τελικά
είναι το κάθε σ' αγαπώ
που τρώει τη μαγεία

γνώρισα την πόλη
και ξανακοίταξα τον εαυτό μου

αγκάλιασα τις αδυναμίες μου
όσο αγκάλιαζα την πόλη

εν τέλει
εκτέθηκα πολύ περισσότερο από όσο νόμισα
εκτεθήκαμε πολύ περισσότερο από όσο νομίσαμε

and that was it
έτσι απότομα
εν τέλει

υπηρετώντας το ίδιο όραμα
ένας κύκλος έκλεισε
με μια απρόσμενη μετατόπιση
από τη ρουτίνα στην έμπνευση
και πάλι πίσω

με βαλκανική μητροπολιτική μαγεία
ανεπεξέργαστη
για να μεταβολίσω
τους εγκλωβισμούς της επαρχίας
την ανυπομονησία της επιστροφής
και όλα τα αν

υπηρετώντας τα ίδια πάθη
από τον νότο ως τον βορρά
και πάλι πίσω
με την καρδιά γεμάτη
και μάτια κουρασμένα

■/ώσμως

εντελβάις

Φέτος η καταιγίδα δεν θα έρθει

Στην πόλη που ζούμε πλέον δεν βρέχει
οι μόνες λάσπες που θα μείνουν
είναι αυτές που αφήνουν οι αιματοβαμμένες
μπότες των στρατιωτών
ούτε μια σταγόνα δεν κατεβαίνει πια στην γη
ούτε μια σταγόνα για να ξεπλύνει τον απόηχο
του πολέμου
τις κραυγές, τα κλάματα ,τις προσευχές
η πόλη που ζούμε απλώνει κόκκινα χαλιά για
τους δολοφόνους
ανοίγει τις αγκάλες της και τους περιθάλλει
οι μάγειρες μαγειρεύουν για αυτούς
οι σερβιτόρες σερβίρουν για αυτούς
τα αφεντικά πλουτίζουν από αυτούς
στον βούρκο που έχουμε πνιγεί , υπάρχουν με-
ρικές παραφωνίες
μικρές φωνές που μεγαλώνουν
κραυγές που ενώνονται και γίνονται θύελλες...

■/Ωρίωνας

Ο αέρας φύσηξε ξανά ζεστός
Ψιθυρίζοντας αυτά που έγιναν τότε
Κι αυτά που θα γίνουν ύστερα
Στα όνειρα μας μυρίζει καπνός και μας κοιτούν βαθου-
λωμένα σκούρα μάτια
Φαίνεται ο χειμώνας να τελειώνει
αλλά άγνωστο πια το τί έρχεται στο κατόπι του
Τα λουλούδια μπορεί να ανθίσουν από συνήθεια αλλά
εμείς θα προτιμήσουμε να μείνουμε άγονες
Άλλωστε,
ο κόσμος στις μέρες μας είναι κατακόκκινος
σα σπασμένο ρογδι
Κι αν μας πουν πως ήρθε η άνοιξη; ίσως μας
περιπαίζουν
Μέχρι κι ο Δρ. Χρόνος ψεύδεται πότε πότε,
μα εγώ ξέρω:
Φέτος οι Δήμητρες δε θα δουν τις κόρες τους
και εγώ γυναίκα πια ολόκληρη
ζητάω τη μάνα μου στον ύπνο μου

■/Osteolaemus tetraspis

**CHI LOTTA PUÒ MORIRE,
CHI NON LOTTA È GIÀ MORTO.**

**CIAO SARA.
CIAO SANDRO.**

*Το βράδυ 19 προς 20 Μαρτίου 2026, στην Ιταλία, οι αναρχικοί σύντροφοι Alessandro Mercogliano και Sara Ardizzone σκοτώθηκαν έπειτα από έκρηξη.
ALESSANDRO MERCOGLIANO, SARA ARDIZZONE, ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΕΥΜΗΤΗΡΗΣ ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΩΝ*